

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2'—; za Nemčijo
K 2'50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3'—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

S. Benisch

Največja češka tovrka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, sivega, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg bolj-šega 2-40 K, polbelega 2-80 K, belega 4 K, belega skubljenega 5-10 K, 1 kg izredno finega snežnobelega, skubljenega 6-40 K in 8-K; 1 kg sivega puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K, najfinejši prsni puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica**

180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkimračjim perjem 16 K, z izredno finim polpuhom 20 K, z najfinejšim sivim puhom 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazige** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 2354 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Svojo kuhinjo in svoje

stanovanje

opremite lahko s koristnimi in le-
pimi predmeti

zastoj

ako kupite **Stumpfovo dobro žitno kavo**. Zavoj 5 kg v lepi platnени vrečici s fin. darili le 4 K franko. **Josip Stumpf**, tovarna za žitno kavo **Šlotov na L.**, Cechy, 50.000 zadovoljnih odjemalcev. — Poskusne pošiljave in prospekti zastoj in franko. — Prosim naročite naravnost od gornje tovrke, ker je po obrtnem zakonu zastopnikom prepovedano prodajati žitno kavo po zasebnih bišah. 3424

Kdo hoče URO zastoj!

2958

Da vse seznanimo z našimi izbornimi urami, razdelimo 5000 ur zastoj. Pišite svoj naslov na dopisnici tovarni ur **Jakob König, Wien, III., 2.** Postfach 45, Fach Nr. 365.

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

CONTRHEUMAN

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona. Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1-50 franko

5 pušic " " K 5- " "

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, 3203b Lekarna Praga 203-III.

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih oces, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom 1 krono. 3200

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

GROZNO

visoke cene se plačujejo pogosto za

moška in ženska sukna

česar se pa vsak zasebnik na popolnoma lahek način ubrani in sicer če direktno naroča sukna, kakor tudi vse

platneno in perilno blago

izključno le iz šlezjskega tovrniškega trga. Zahtevajte toraj, da se vam brezplačno dopošlje moja pomladna in poletna kolekcija vzorcev ki naj se vrnejo tekem osmih dni. — Trgujem samo s prvovrstnim blagom.

Razposiljalnica sukna Franč. Smid, Jägerndorf 211, avstr. Šlezija.

Ustanovljeno 1887.

Bogata zaloga ženskih ročnih del in zraven spadajočih predmetov v

trgovini z drobnim in modnim blagom

F. Meršol, Ljubljana Mestni trg 18.

Velika izber vezenin, čipk, nakita, otroške obleke, ovratnikov, zavratnic, volne, bombaža in vseh potrebščin za šivilje.

Zaloga umetnih cvetic. Predtiskanje in vezenje monogramov ter vsakovrstnih drugih rizb. 907 (12)

Zmerne cene. — Trpežno blago.

Ceno češko posteljno perje

Kilo sivega puljenega K 2.—, boljlega K 2.40. polbelega K 3.60. belega K 4.80, prima kakor puh mehkega K 6.—, veleprima K 7.20, najboljša vrsta K 8.40, puh siv K 6.—, bel K 12.—, najfinjši prsni puh K 14.40. **Zgotovljene postelje** iz gostonitega rdečega inleta, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga, 116 cm široka po K 16.—, 12.—, 15.—, 18.—, 21.—, 200 cm dolga, 140 cm široka po K 13.—, 15.—, 18.—, 21.—, zglavnica 80 cm dolga, 18 cm široka po K 3.—, 3.50, 4.—, 90 cm dolga, 70 cm široka po K 4.50, 5.50, 6.—, 3 delni žimnati modroci za 1 posteljo po K 27.—, boljši K 33.—. Pošilja se franko po povzetju od 10 K višje. Zamena dovoljena, za neugajajoče denar nazaj.

Poskušnje in cenovniki franco. 2955

BENEDIKT SACHSEL, Lobes pri Plznu 159, Češko.

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah. Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik. Lekarna Praga 203-III. 3203a

Najboljšo

žitno kavo

po 5 kg zavoj v lepi platneni vrečici za K 4.— franko in zraven fin. dragoceni darili

zastonj

dobite le od priznane tvrdke **Josip Stumpf**, tovarna za žitno kavo v **šlotovu n. L., Čechy**. Na tisoče priznanj. Pošiljatev za poskušnje in prospekti zastonj in franko.

Prosimo naročite naravnost od gornje tvrdke, ker je po obrtnem zakoniku zastopnikom prepovedano prodajati žitno kavo po zasebnih hišah.

Tirolsko slikarstvo na steklo in zavod za mozaik

(Neuhauser, dr. Jele & Komp.) Inomost

Zastopstvo: Dunaj - New York

Posilkana okna v prvovrstni, umetniški izvršitvi. **Mozaiki iz stekla** v pristni antični tehniki. Zavod odlikovan od sv. Apostol. sedeža. Velika svetinja za umetnost in znanost in mnoge druge odlike. **Okna: Ljubljana:** Stolnica, St. Peter, Frančiškanska, Trnovo. **Št. Vid:** Škofovi zavodi. **Rajhenburg:** župna cerkev. **Vrhnika:** župna cerkev. **Brezje:** Božjepotna cerkev. **Zagreb:** Stolnica, Sv. Marka, Jezuitska cerkev. Razuntega okna v kolinski stolnici; na Dunaju pri Sv. Stefanu in v Votivni cerkvi; v Lincu stolnica; Rim: Vatikan (Scala regia) itd.

Mozaiki: Zagreb, stolnica. Brezje, romarska cerkev. Dunaj: Nakitje pri parlamentu. Praga: Stolnica sv. Vida. Trst: Namestništvo itd.

Cene nizke. Ugodni plačilni pogoji.

Zavod šolskih sester v Mariboru

naznanja, da se začne dne 15. aprila t. l.

tretji trimesečni tečaj za kuho

in gospodinjstvo

ter vabi dekleta, ki žele v tej stroki izobrazbe, da se udeleže pouka. Vse, kolikor jih je doslej bilo v šoli, so prav zadovoljne, ker so se v kratkem času veliko naučile. Pouk je v slovenskem in nemškem jeziku. Natančneje pojasnila podaja vodstvo zavoda v Mariboru. 687

Briljantna eksistenca

Za prodajo nove **izvrstne kave** (ne žpane ali žitne kave) **se iščejo zastopniki** proti proviziji 20 procentov, ki bi obiskovali zasebnike; poskusni vzorci **zastonj!**

Franc Maršner, Král. Vinohrady 1573.

Koledar za april.

Namen molitve v sv. Očeta odločen za april (mali traven):
Zmaga katoliške cerkve na Francoskem.

	Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
				Ijublj. škof.	lavant. škof.
1	Sreda	Hugon, škof	Zatiranje slabih časopisov	Konjsica	Gomilsko
2	Četrtek	Frančišek Pavl.	Družba sv. Mohorja	Sv. Trojica pri Cirknici	Reka
3	Petek	Dev. Marija 7 žal.	Spreobrnjenje trdovratnih grešn.	Preddvor	Konjice
4	Sobota	Izidor, škof	Naši reveži in ljubezen do bližnjega	Nemška Loka	
5	Cv. Nedelja	Vincencij Fer.	Ljudski misijoni	Dobrepolje	Prihova
6	Poned.	Sikst, papež	Naši umetniki	Leskovaica	
7	Torek	Herman	Obrotniki in njih pomočniki	Zaplana	Čadram
8	Sreda	Albert, škof	Visokošolci	Suhorija	
9	V. četr.	Marija Kleof.	Družbe presv. Rešnjega Telesa	Brezje	Loče
10	V. petek	Ezechijel, prerok	Spreobrnjenje nevernikov in kriv.	Podbrezje	
11	Vel. sob.	Leon I., papež	Mlačni v veri	Blagovica	
12	Vel. Nedelja	Vstajenje Gosp.	Duhovno vstajenje mlačnih krist.	Vrhnika	Sv. Kungunda
13	Ponedeljek	Hermenegilda	Vladarske družine	Vrhpolje pri M.	
14	Torek	Tiburcij	Delavci in delavke v tovarnah	Sv. Lenart	Zreče
15	Sreda	Anastazija	Sotrudniki Bogoljuba	Kamnik, žup.	
16	Četrtek	Turibij	Šibe potresa reši nas, o Gospod	Kranj	Žiče
17	Petek	Amicet, papež	Povikšanje sv. kat. cerkve	Motnik	
18	Sobota	Elevterij	Zasmehovavci sv vere	Šturje	Skomarje
19	Bela nedelja	Leon IX., papež	Sv. Oče in prvoobhajanci	Sv. Jurij pri Šm.	Kebelj
20	Poned.	Marcelin	Postopači okoli cerkve	ihan	
21	Torek	Anzelm, škof	Angleško	Dobrniče	Velika
22	Sreda	Soter in Kaj, pap.	Ponižanje sovražnikov sv. vere	Gorje	
23	Četrtek	Adalbert (Vojteh)	Čehi	Šmihel, redov.	Nedelja
24	Petek	Jurij	Ljubljana — vojaki	Stara Loka	
25	Sobota	Marko	Blagoslov polja in vrtov	Cerklje p. Kršk.	Ormož
26	Nedelja	Klet	Hišni mir	Podgrad	Sv. Duh
27	Poned.	Peregrin	Slovenci v tujem svetu	Nevlje	
28	Torek	Vital, mučenik	Hlapci in dekle	Čatež pri Kršk.	Sv. Miklavž
29	Sreda	Peter, mučenik	Učitelji in učiteljice	Sv. Jurij p. Kršk.	
30	Četrtek	Katarina Sijen.	Ženski zavodi. Vsi v aprilu umrli.	Stari Trg p. Ložu	Svetinje

Odpustki.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

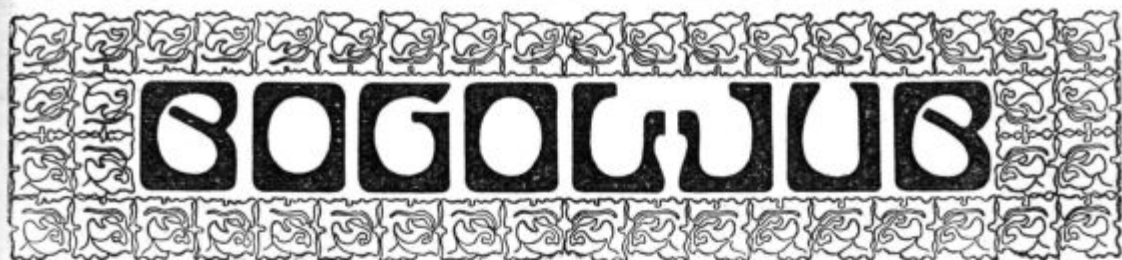
3. Petek, prvi v mesecu. Marija sedem žalosti. Sv. Benedikt Filadelfski. Popolni odpustek: a) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; b) udom bratovščine za duše v vicah; c) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; e) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente in premišlujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo na namen svetega očeta; f) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v nedeljo; g) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; h) tretjerednikom.

4. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan; b) vsem vernikom, ki prej-

mejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja (Cvetna) prva v mesecu. Sv. Julijana. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v petek; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan. Tretjerednikom rimska postaja s popolnim odpustkom.

9. Veliki četrtek. Tretjerednikom in udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje rimska postaja s popolnim odpustkom. Popolni odpustek: a) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; b) tistim, ki danes ali pa jutri obišejo »božji grob« in molijo v namen svetega očeta; spoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv.

Zadovoljnost, v naših časih nepoznana čednost.

II. Odkod nezadovoljnost.

Ali se še spominjate, kaj ste zadnjič brali v »Bogoljubu« o zadovoljnosti? Naj vam pokličemo malo v spomin!

Zadovoljnosti v sedanjem svetu ni, in zato ni — sreče. Kljub vsemu napredku na svetu ni sreče. Zakaj ne? Zato ker srečnega ne dela človeka to, da veliko ima, ampak, da je s tistim, kar ima, zadovoljen. In če je z manjšim zadovoljen, prej in bolj je srečen. Med vsemi, kar so nekje iskali zadovoljnih in srečnih ljudi, so našli samo enega; tistega, ki — ni imel srajce! . . .

Zdaj pa pride vprašanje: Zakaj pa pri sedanjem rodu ni zadovoljnosti? Kdo je te sedanje splošne nezadovoljnosti najbolj kriv?

Krivo je to, ker manjka ljudstvu našega časa duha Kristusovega, duha krščanstva, ki je duh ponižnosti, duh potrpežljivosti, duh skromnosti, duh — zadovoljnosti.

Pravimo: duh Kristusov je duh zadovoljnosti. Prav zares! Če je namreč sv. Pavel nam lepo povedal, da bodimo z malim zadovoljni — »da imamo namreč le živež in to, s čimer život pokrijemo, pa bodimo zadovoljni«, je rekel — je nam pa Kristus Gospod svojo zadovoljnost z malim in najmanjšim še vse drugače povedal. »Ptice imajo svoja gnezda — je rekel — in lisice svoje jame, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo položil.«

Tu se ogleduj, ti mehkužni in poželjivi svet, nad svojim Zveličarjem! Večja siromašnost je sploh nemožna, kakor si jo je učlovečeni Bog izvolil v svoj delež. Šel je v revščini in skromnosti čisto do zadnje meje, dalj se ne more iti. Rojen je bil ne v leseni, s slamo kriti bajti, ampak v prostoru, ki je pripravljen za živino, v podzemeljski jami; umrl

pa je ne na mehki in ne na trdi postelji, pa tudi ne na trdi goli deski, ampak na treh ali štirih žeblih viseč v zraku — gol, — in glava v resnici ni imela toliko prostora, da bi jo bil lahko zložno nanj položil, ker mu je branila bodeča trnjeva krona.

»Nima, kamor bi glavo položil.« To je siromaščina in zapuščenost brez primere. Kristus naš Gospod nam je dal najskrajnejši zglede zadovoljnosti z malim in najmanjšim.

Da, duh Kristusov, duh krščanstva je duh zatajevanja, potrpežljivosti, ponižnosti, skromnosti in zadovoljnosti. Toda svetu ta duh ni bil nikdar pogodu in povolji — v naših dneh pa še najmanj. V naših dneh se nezadovoljnost nalašč in namenoma goji in pospešuje.

Da povemo naravnost in razločno: Splošne nezadovoljnosti v sedanjem času so veliko krivi socialni demokratje. Zakaj? Zato ker ti posebno preganjajo iz sedanje človeške družbe duha krščanskega, duha ponižnosti, potrpežljivosti, zadovoljnosti. Oni namreč naravnost trde in učé, da se na svetu ne sme nič potrpeti, da se človek ne sme poniževati pred nikomer, da ne sme z malim zadovoljen biti, da mora veliko zemeljskih dobrot želeti, in če mu jih ne dajo, jih zahtevati in če je mogoče, jih s silo izsiliti. Te nauke pridigajo zlasti delavskemu ljudstvu.

Ne trdimo, da so nauki socialne demokracije povsem napačni. Ako zahtevajo, da ne sme biti prevelike razlike med stanovi, da bi se nekaterim prav dobro, drugim pa prav slabo godilo, da bi nekateri imeli vsak dan pečene piške na mizi, drugi pa še kislega zelja in kruha ne, imajo prav. Ako zahtevajo, da se z delavskim človekom ne sme nečloveško ravnati, ampak po človeško in po krščansko, imajo prav. Ako hočejo, da delavec mora

imeti pošteno plačilo in ne preveč dela, imajo prav. Dokler se držé teh zahtev, lahko hodimo ž njimi vštric; saj so in morajo biti te zahteve tudi naše zahteve, zahteve krščanstva.

Toda zakaj socijalni demokratje stavijo take in tudi pretirane, neopravičene zahteve? Zakaj naj se ljudem na zemlji kar mogoče dobro godi? Zato — pravijo — ker po smrti nimajo nič več pričakovati. »Mi« — pravijo — »za nobena nebesa po smrti ne vprašamo in ne maramo! Nebesa prepustimo angelom in vrabcem« — tako bogokletno govoré — »mi hočemo nebesa na zemlji imeti.«

Tako tedaj! — Seveda, če po smrti nimamo nič boljšega pričakovati, potem si pa moramo že na zemlji privoščiti kar največ mogoče dobrega in prijetnega in sladkega.

Ali taki so ti grdi socijalni demokratje? Poglejte no, kaj si izmislijo in kaj govoré!

Dá, grdi so res, ko tako govoré, toda — pazite dobro! — njih naukov smo se navzeli tudi mi, ki drugače ne maramo ž njimi nič skupnega imeti.

Tako je, prijatelji, tako! Mi, ki se prištevamo k učencem Kristusovim, stopamo za tistimi, ki so Kristusa zavrgli; mi kristjani capljamo za posvetnjaki. Pa prav pridno capljamo, tako da nič daleč za njimi ne zaostajamo. Razložek med njimi in nami je ta: oni hočejo imeti dobro in prijetno samo na tem svetu, za nebesa ne marajo; mi pa želimo

imeti dobro in prijetno na onem pa — tudi na tem svetu.

Da, ta socijalnodemokratski duh se je silno razlil in razlezel med ljudstvo. Nevedé smo se ga vsi nalezli in navzeli.

Ne rečem, saj smo ljudje od nekdanj taki, da imamo rajši kaj dobrega na svetu kakor kaj slabega, da si rajši kaj sladkega privoščimo in pojemo kakor slabega, — le svetniki ali vsaj sveti ljudje si iz ljubezni do Boga to, kar je telesu dobro in prijetno, rajši odrekajo in izvolijo pa sami zase to, kar je slabo in neprijetno. Splošno so bili ljudje lakomnosti, poželjivosti, zločnosti, uživanjaželjnosti vedno bolj ali manj vdani.

Toda ta poželjivost in uživanjaželjnost, kakor vlada zdaj, je prikazen našega časa, in — bolezen našega časa. Kakor časih pride bolezen nad kak sadež, tako je prišla ta bolezen zdaj nad ljudi. Vinska trta na primer ima zdaj mnogo takih bolezní ali sovražnikov: trtno uš in palež in ne vem kaj še; ljudstvo pa poželjivost in nezadovoljnost. Nezadovoljni so ljudje s svojim stanom in življenjem, in poželijo vedno več in vedno boljšega. In ko dosežejo tisto, poželijo še po boljšem.

Ta duh nezadovoljnosti in poželjivosti se je polastil prav močno tudi naših ljudi, našega slovenskega ljudstva. To pa ima velike posledice za vse naše življenje.

Premišljevanje o tem si pa prihranimo za prihodnjíc.

Cerkveno leto.

Sveti Filip Benicij je ležal na smrtni postelji, glas mu je že pojema, ko naenkrat razločno zakliče: »Moja knjiga! Dajte mi mojo knjigo!« Hitro mu prineso sv. pismo, brevir in redovna opravila, ali svetnik da znamenje, da mu ni za to. Tedaj mu dado v roke sveti križ, z veseljem ga sprejme, pobožno objame, spoštljivo še enkrat poljubi in izdahne.

V cerkvenem letu hitimo naprej ter se vedno bolj in bolj bližamo tistemu dogodku, ko bo ta sveta knjiga odprta vsem ljudem, v njej pa zapisano s krvavimi črkami: križana ljubezen; ko bo na gori Kalvariji zasajen križ z napisom: Jezus Nazareški, kralj Judov. Vedno bolj se bliža veliki petek. Žalost svete Cerkve je vedno večja, zato se zagrnejo na tihonedeljo v cerkvah razpela in svete podobe, zato utihne pri duhovnih opravilih in molitvah celo slavospev: Čast bodi . . . obzorje cerkvenega neba se vedno bolj temni.

Nevesta vidi, kako iščejo sovražniki ljubeženinina, da ga umore. Ne bo preteklo dvanajst dni in dvigal se bo na Golgoti križ, znamenje sovraštva judovskega ljudstva, pa tudi znamenje neskončne ljubezni Zveličarjeve. Sveta Cerkev želi, da žalujemo z njo tudi mi; ali s samim sočutjem ni zadovoljna; želi, da nas ti dogodki pretresejo in spokore. Zato se začnejo duhovne molitve na tiho nedeljo z resnim opominom: »Danes, ko boste slišali Gospodov glas, ne zakrknite svojih src!« Ali ker ostane človeško srce le prepogostokrat trdovratno, zato nastopi v duhovnem branju prerok Jeremija, ki napoveduje hude grožnje in pravične sodbe božje. Vse so se izpolnile nad trdovratnimi Judi, ki so Kristusa zavrgli ter ga križali; nas pa uče, kaj nas čaka, ako ostanemo zakrknjeni, nespokorni.

V današnjem listu dokazuje sv. Pavel, kolike vrednosti in dragocenosti je presv. Reš-

nja Kri Jezusova, ki jo je pretil iz naše odrešnje. Resnica je, da so naši grehi krivi smrti Kristusove, ali resnica je tudi, da ima kri Kristusova moč, da izbrše vse naše hudobije in potolaži razžaljenega Očeta v nebesih. — Znamenit je sveti evangelij, dvakrat povdarja in spričuje Jezus svoje božanstvo. Jezus vpraša množico: »Kdo izmed vas me bo greha prepričal? — Predno je bil Abraham, sem jaz . . .« Ko so ga radi njegovih naukov hoteli kamenjati, se je skrtil in šel iz templja.

Nesparmetno ljudstvo! Nikdo ne more Kristusu najmanjšega greha očitati, svoje nauke potrjuje s čudeži, šele pred par dnevi je obudil Lazarja od smrti, ali namesto da bi padli predenj na kolena in ga molili, pa pobirajo kamenje. To je sad napuha in ošačnosti. To se ponavlja še dandanes. Prostimislci so zavrgli v svojem brezmejnem napuhu Kristusa in njegove nauke, mesto da bi ponižno uklonili svoj razum pred večno resnico in jo molili. In vendar bodo morali enkrat pripogniti svoja kolena pred Kristusom, kajti: »V imenu Jezusovem se mora pripogniti vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo . . .« Judje so hoteli Jezusa kamenjati, današnji brezbožneži jih še prekašajo. Ko se je krivo-vercu Martinu Lutru prikazal nekoč hudi duh, je Luter ogorčen in jezen zagnal vanj svoj tintnik; današnji brezverci pa mečejo svoje tintnike v Kristusa. Kakor vulkan pogubonosno lavo bruhajo svoje sovraštvo proti Kristusu in sv. Cerkvi.

Pravzaprav je vsak smrtni greh kakor kamen, ki se vrže na Jezusa; je vzrok, da mora Zveličar iz srca, iz svojega templja; to je pa največja nesreča za dušo, njena smrt. To smrt je premagal Jezus na križu; srčno se mu zahvaljuje sv. Cerkev za to milost, ko moli v p r e d g l a s j u sv. križa: »Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod; sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog, ki si rešenje človeškega rodu postavil na les križa: da odondot vstane življenje, odkoder je izšla smrt, in da bi ta, ki je na lesu zmagal, bil tudi na lesu premagán: po Kristusu, Gospodu našem . . .«

Tekom celega tedna govori Jezus vedno bolj odločno in jasno o svojem trpljenju, sveta Cerkev pa postaja vedno bolj otožna. Predno pa zaide solnce milosti in resnice, predno zavladata tema ob smrti Jezusovi, hoče še enkrat zasijati v vsem blesku in žaru, hoče Jezus, da ga proslavijo in počaste narodi.

Cvetna nedelja! Kakor cvetka v puščavi se mi zdi cvetna nedelja v resnem postnem času, kakor rožica med trnjem. Kako radostni spomini se vzbujajo človeku pri tej

besedi iz brezskrbnih, nedolžnih, mladih let! Ali osulo se je rahlo cvetje mladosti, cvetna nedelja pa je še ostala; toda odraslim se njeno cvetje kaže v popolno drugi podobi, rje pomen nam je jasen, ker ga nam razlaga sveta Cerkev.

Kristus je bil rojen kralj, zato je bilo potrebno, da pripoznajo njegovo kraljevo čast judje in neverniki. Neverniki so to že storili, ko so se Jezusu poklonili po treh modrih, judje pa na današnjo nedeljo. Jezus je bil sedaj na vrhuncu svoje zemeljske slave in časti, čez malo dni bo to mesto, ki ga danes tako navdušeno pozdravlja, ki ga s tolikim veseljem sprejme v svojo sredo, ki mu radostno kliče: »Hosana Sinu Davidovemu! Hvaljen, ki pride v imenu Gospodovem!« — to mesto bo kruto in neusmiljeno zahtevalo njegovo smrt: »Križaj ga, križaj ga!«

Sveta Cerkev želi, da nam današnje veselje za trenotek olajša naša srca, da tudi mi pozdravljamo Jezusa kot svojega kralja, preden umrje kot naša spravna daritev. Cerkveni obredi so danes tako uravnani, da nam razodevajo veselje in žalost. Veselje izraža sveta Cerkev pri procesiji, žalost pa pri sveti maši, kjer se bere trpljenje Jezusovo po sv. Mateju.

Služba božja današnje nedelje se deli v tri dele. Najprej se blagoslove oljke ali palme. Obred se začne kakor pri sveti maši, bere se list, poje se evangelij, predglasje. V prelepih molitvah prosi mašnik pri blagoslavljanju, naj podeli Bog vsem, ki hranijo oljke, svoje varstvo na duši in na telesu, naj bo vsak kraj, kjer se hranijo oljke, blagoslovljen in varen pred vsako nesrečo, naj vsi prejmejo enkrat palmo kot znamenje zmage v boju s hudobnim duhom. Iz teh blagoslovljenih oljk se pripravi potem pepel za pelenjenje.

Ko so oljke blagoslovljene, je slovesna procesija z oljkami v spomin Jezusovega vhoda v Jeruzalem. Ginljiva slovesnost je bila ta dan v navadi v Jeruzalemu. Vsi frančiškani, ki so varili Svete dežele, so šli na vse zgodaj proti Oljski gori; tam je zasedel o. gvardijan v škofovski obleki oslično žrebe ter je jezdil slovesno po isti poti kakor nekdaš Jezus v Jeruzalem. Nešteta množica ga je spremljala s palmovimi vejicami v rokah do cerkve božjega groba, kjer se je nadaljevala služba božja. Ali pred kakimi 230 leti je turška vlada prepovedala ta slovesni sprevod.

Pomenljiv je obred, ko pride sprevod do cerkvenih vrat. Ta se zapro, med tem pa se prepeva posebna krasna pesem v slavo Kri-

stusu kralju; šele ko potrka subdijakon s koncem križa na vrata, se zopet odpro in vsi gredo zopet v cerkev pred oltar ter slave med potom Jezusa, ki je naše vstajenje in življenje. Ta obred nas spominja na Jezusov vhod v večni Jeruzalem. Greh prvega človeka je zaprl nebeška vrata, toda Jezus, kralj slave, jih je zopet odprl z močjo svetega križa. V sv. križu bomo tudi mi prejeli milosti in moči, da bomo premagali greh ter enkrat slavili svoj vnebohod.

Pri sveti maši se sveta Cerkev zopet vdaja žalosti, ve, da bo kmalu zgubila Njega, čegar slovesni vhod je ravno obhajala. V večjih cerkvah se trpljenje Gospodovo poje; kakih šest stoletij je v Cerkvi navada, da se uprizarja dramatično.

Cvetna nedelja in veliki petek — če primerjamo ta dneva, spoznamo, kolika je človeška slabost, omahljivost, nehvaležnost in hudobija. Naša ljubezen do Jezusa pa bodi bolj stalna, vedno cvetoča, pa bomo tudi mi obhajali enkrat cvetno nedeljo brez velikega petka.

Sveta Cerkev pa spremlja Jezusa dalje v trpljenje, na križ. Nasprotniki Zveličarjevi

so že sklenili, da mora umreti; veliko veselje jim napravi apostol-izdajalec Juda, ki se jim ponudi, da izda svojega Gospoda.

Ko je Jezus videl, da je prišla njegova ura, obhaja s svojimi učenci zadnjo večerjo, postavi zakrament sv. Rešnjega Telesa, spomin svoje ljubezni. S svojimi učenci se poda na vrt getzemanski, tu zdihuje in omahuje pod težo grehov, pōti krvavi pōt. Že je pripeljal izdajalec Juda sovražnike Jezusove; kakor razbojnika ga zgrabijo v temni noči ter tirajo v mesto od enega krivičnega sodnika do drugega. Razdivjana druhal zahteva njegovo smrt, bojazljivi Pilat se vda, razbičan in oslavljen zadene Jezus težki križ na svoje ranjene rame, truden in zmučen ga privleče na goro Kalvarijo in v strašnih mukah in bolečinah umrje na lesu križa začetnik življenja iz ljubezni do nas. Mrzlo, mrtvo telo sprejme žalostna mati v svoje naročje, še en poljub, potem pa ga izroči zemlji v nov, v skalo vsekan grob...

Napočila je velika noč. Že se svita, se dani, mlado jutro vstaja... Ali se ne blišči tam v zlatih žarkih vzhajajočega svetlega solnca veličastni »Aleluja«?

A. P.

Marijina velikanoč.

(Po Meschlerju.)

Vstal je! Aleluja! Veselja drhté naša srca ob tem sladkem pomladnem glasu: Aleluja! Če že naša srca drhtijo v svetem ganutju ob tem spominu Gospodovega vstajenja, kaj je šele moralo občutiti takrat srce materino, srce Marijino? Takrat, pravim, ne samo ob spominu (kakor pri nas), ampak ob živi resnici, tisto sveto jutro!? Oh, jutro med vsemi jutri najslajše, ki si bilo priča vstajenja, ki si potem bilo tudi priča presrečnega prvega srečanja vstalega Jezusa z Marijo! — O jutro ti čarobno, povej nam, kaj si videlo, kaj slišalo, ko sta se srečala, ne več žalostna, kakor toguje četrta postaja križevega pota, ne žalostna, ampak ko sta se zopet srečala, vesela — Mati in Sin.

Bilo je to po vstajenju prvo srečanje, prva prikazen vstalega Jezusa Mariji. Sv. pismo nam o tej prikazni ničesar ne pove. Toda v življenju Odrešenikovem se je vse godilo kakor se spodobi. Marija je bila Jezusu prva po naravi in milosti: od nje je imel življenje in telo, ki je bilo sedaj tako častitljivo. Torej se je spodobilo, da se je njej prvi prikazal. Gotovo že od sv. Duha razsvetljena ga je drhteče pričakovala.

Vendar pa je čudno, da sv. pismo te prikazni ne pripoveduje; druge pa (Magdaleni, apostolom) tako natanko opiše. Zato ne, ker Marija ne nastopi kot priča tega vstajenja. To je naloga apostolov, učencev in drugih svetih ženâ. Nad vsemi temi je Marija po svoji imenitnosti božjega materinstva uvišana. Ne pričanje vstajenja, ampak sladko uživanje tega častitljivega vstajenja, to je Marijin del, to čarobna njena naloga ono sveto jutro. Apostoli, učenci, in svete žene, katere sv. pismo našteva, so bolj priče vstajenja, in zato je posebno potrebno že zaradi vere v ta sveti dogodek, da jih sveto pismo posebej imenuje.

Marija pa stoji kot mati ob odprtem grobu vstalega Zveličarja, kakor je stala že kot mati ob jaslicah in pod križem.

Srečna Mati! Častitamo ti! Posebno pri molitvi sv. rožnega venca, ko premišljujemo to skrivnost, »ki je od smrti vstal«... .

Po slikanju starih svetih slikarjev si smemo to srečanje tako nekako predstavljati:

Od veselja in svetega pričakovanja prevzeta Marija to sveto noč ne spi nič. Oble-

čena v svoje oblačilo uredi ljubko svojo kamrico, okraši jo z rožmarinom in cvetočimi mirtami ter začne moliti. O sladki vzdih, ki jih pošilja k ljubljeni duši svojega Sina v predpekeli! Morda kliče iz dna svojega deviškega srca z besedami Visoke pesmi (2, 17.): »Celo noč sem ga iskala, katerega ljubi moja duša, iskala sem ga, a ga nisem našla . . . Naj pride vendar ljubljeni v svoj vrtič . . . Saj zima je prešla in proč je deževje in rožice cveto . . . Pridi nazaj brzo in hitro . . .«

In tu zadoni po polnoči tiho sladko petje in melodija — kakor nebeški glasovi. Sobica se razsvetli, tako da svit njene lučke izgine. Gospod je prišel z velikim številom angelov in duš starih očakov in prerokov, ki so o njej prerokovali; toda iz spoštovanja ostanejo v predsobi, le skozi vrata jo gledajo (kakor kaže stara podoba v galeriji v Lisaboni), Marija pogleda izza svojega klečalnika in vidi — in vidi Gospoda stopiti k sebi v vsej slavi in časti novega častitljivega življenja: Častitljiv, vesel, čez rame svetel plašč, v levici dragocen križ, z desnico blagoslavlja in pozdravi Marijo s sladkimi besedami. Ona mu pade pred noge, ga moli in vzklíkne vprašujoče, ali je zares On — njen toliko ljubljeni Sin. »Jaz sem, ljuba mati, vstal sem in prišel ti to

povedat.« Potem jo vzdigne z ljubečo roko, jo objame, poljubi ter pritisne na svoje srce še pristrčneje, kakor je kdaj prej storil. Ističasno povzdigne njeno dušo, da gleda njegovo božanstvo, tako da se topi njeno srce v neznanski blaženosti. O srečna Mati! Nikdo ni še užil večjega velikonočnega veselja. Tako ji Jezus plača vse bridkosti, katere je pretrpela zaradi nje. Potem sedeta in Mati občuduje z nepopisno ljubeznijo in veseljem njegovo sveto obličje. On ji pokaže svoje rane — pred tremi dnevi tako strašne, sedaj nebeško lepe. Kako jih poljublja Marija! O srečna Mati! In zahvali se mu za to tolažbo, prosi ga tudi za apostole in učence, za Magdaleno in druge svete žene . . .

Kaj se nam zdi, ali ni to srečno sladko velikonočno jutro prosila tudi za nas vse — tudi za »Bogoljubove« bralce? Kako bi ne prosila, saj ji je Jezus rekel le par dni poprej »mati, glej, tvoj sin!« ter pokazal na nas . . . In da bi bila ona tisto blaženo jutro pozabila na nas? da bi se na nas ne zmisli? da bi že takrat za nas ne bila prosila? za vse ljudi, ki pridejo na svet? Ali res, da bi bilo mogoče, da bi nas bila takrat pozabila? . . . Nemo goče! — Zato: Aleluja, aleluja! Srečna Mati in srečni — mi, njeni otroci! Aleluja! . . .

J. G.

Prikljeni me na tabernakelj svoj!

Kako si sam, kako si zapuščen!
Glej, hiše spe in sanjajo grobovi,
molče nad tiho cerkvijo lesovi,
in v noč strmi na stolpu križ zlačen.

Vso dolgo noč — kdo spomni se na te,
kdo v mislih vsaj spoštljivo te obišče?
Komu je mar, da prazno je svetišče,
da zapuščeno tvoje je Srce?

O, naj še jaz bom vedno pred teboj,
iz duše moje večno luč ustvari,
z ljubeznijo veliko me obdari,
prikljeni me na tabernakelj svoj!

Komu je mar! O ti vsevečni Kralj,
na zemljo si prišel med draže svoje,
pa ne umejejo ljubezni tvoje,
med svojimi sam tujec si ostal.

Le eni nisi tuj, ne boš nikdar —
za te gori, plamti svetilka večna,
kako použiva se pred tabo srečna,
kako poljublja zlati tvoj oltar.

M. Elizabeta.

Pesem orlov.

(Šola krščanske popolnosti. — Drugi tečaj).

O orlih pripoveduje sv. Avguštin nekaj jako zanimivega, kako namreč stari orel poskusi, ali so izvaljeni mladiči res njegovi, pravega orlovskega rodu ali ne. Ko nekoliko odrastejo, potem jih baje samec prime nalahko v svoje kremplje in zleti z njimi visoko proti

sinjemu nebu, jasnemu solcu nasproti. Tu gori jih potem tako obrne, da morajo gledati naravnost v solnce. Če je mladi cigancček v njegovih krempljih res pravega orlovskega rodu, potem mu gledata demantni očesci nepremično v solce, ne da bi le enkrat z njima

trenil, nakar ga stari orel ves vesel nese v gnezdo nazaj, da poskusi potem še vse druge mladiče. Če pa eden izvaljenih mladičev začne pred žarkim solncem pogled umikati in glavico stran obračati, pa baje stari orel po tem takoj spozna, da to ni orel, marveč podtaknjen tujec, nakar ga takoj iz krempljev spusti, da pade globoko na tla in se ubije.

Sv. Avguštin pravi potem, da se tudi pri nas spozna pravi kristjan po tem, ali je oko njegove vere tako močno in bistro, da more gledati mirno v najvzvišenejši naš nauk, nauk o sv. Trojici. Mi pa danes pravimo, da imamo v naši veri ne samo ta nauk, ob katerem se spozna prava, trdna, bistrooka vera, marveč tudi še eno zapoved, ki jo izpolnjujejo samo tisti, ki so res čez in čez izklesani po vzoru presv. Jezusovega Srca, zapoved o ljubezni do sovražnikov. Da, dragi bogoljub, ali znaš, ko ti zadrhti v srcu struna sovraštva do sovražnega človeka, to struno z močno in večšo roko umiriti in tako na instrument svojega srca udariti, da ti namesto nje zadoni struna ljubezni do njega? Če znaš, potem si res pravi orel Kristusovega rodu; če ne, pa bi bil le blebetava, neplemenita kukavica brez bistriga dušnega pogleda, brez krepke in blage volje. Da, ljubezen do sovražnikov je pesem orlov!

Da se je naučiš, moraš najprej vedeti, koga si je treba ob besedi »sovražnik« misliti.

Sovražnik se imenuje človek, ki nam kaj hudega želi, ali nam je kaj hudega storil, bodisi na časti, na dobrem imenu, na premoženju, torej človek, ki nam je z opravljanjem ali obrekovanjem snedel dobro ime, ki nas je goljufal pri kupčiji ali prodaji ali drugače kako, ki nam je storil kakšno škodo. In glej, take moraš, če si res Kristusovega rodu, ljubiti, ljubiti tako, kakor bomo dalje spodaj razložili.

Tem bolj moramo ljubiti tudi take, ki nam niso nič žalega prizadeli, do katerih pa vendar čutimo neko notranjo mržnjo. »Kar ne morem ga,« pravimo, »dasi sam ne vem, zakaj mi je tako zoprn.«

In zakaj Bog ne daj biti na struno sovraštva, če se sreča pot našega življenja s takimi ljudmi? Zakaj mora dobro, plemenito srce tudi do takih gojiti dobrohotnost in ljubezen? Kje je ta zapoved zapisana?

Prvič prav na dnu našega srca, in sam Bog jo je začrtal v vsako človeško srce takrat, ko ga je ustvarjal. Seveda bomo našli to zapoved v svojem srcu le tedaj, kadar mislimo mirno, ko nam nobena strast ne vznemirja srca in ne kali dušnega pogleda. Tedaj bomo spoznali, da

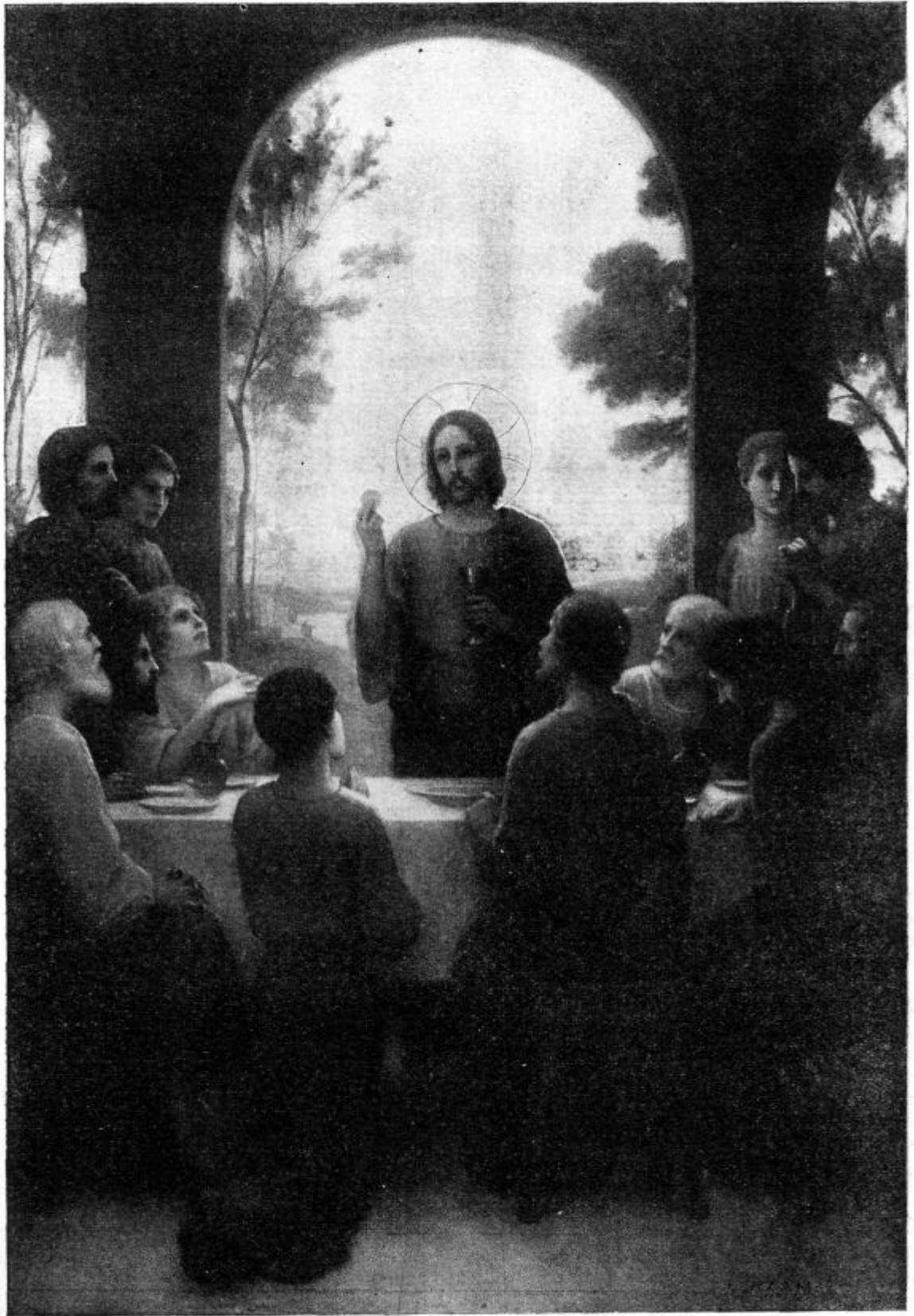
imamo pač pravico zahtevati od sovražnega človeka, naj nam povrne vzeto čast, ukradeno dobro ime, prizadeto škodo, prigoljufano premoženje. Da, vse to smemo zahtevati, celo po sodnji, če je treba. Ali tukaj je pa tudi konec naših pravic, ki ne segajo dalje, nego do te meje; če jo udarimo čez in bližnjega po vrhu še sovražimo, ne delamo več prav. Kakor greši naš bližnji pred Bogom in proti nam, če nam kaj hudega želi, istotako grešimo tudi mi, če njemu kaj hudega želimo, ga sovražimo, oziroma mu kažemo, da nam je trn v peti. Sploh bližnjemu kaj slabega želiti in mu sovraštvo kazati, je vedno in za vsakega greh pred Bogom, najsi delamo to mi ali naš bližnji, in če greši s sovraštvom bližnji, iz tega še nikakor ne sledi, da bi smeli tudi mi.

Drugič pa je zapisal Bog to postavbo za ljudi stare zaveze. Takole se bere v knjigi pregovorov (25, 21, 22): »Ako je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti, ako je žejen, mu daj vode piti; žerjavico mu boš na glavo nosil in Gospod ti bo povrnil.« In že po Mozesu je bil zapovedal (III. Moz. 19, 17): »Ne sovraži svojega brata (bližnjega) v svojem srcu!« Torej če bi, dragi bogoljub, sovražil svojega sovražnika, glej, še za staro zavezo bi ne bil dober, kaj šele, če se hočeš šteti med popolne nove zaveze!

Tretjič pa je naš postavodajalec novega zakona, Jezus Kristus, tolikokrat podarjal ljubezen do sovražnikov, da je kar odveč o tem govoriti. »Ljubite svoje sovražnike, delajte jim dobro, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo« itd., itd. (Mat. 5, 44), tako ukazuje, da navedem samo eno njegovo besedo.

»Saj bi, gospod, ali to je težko, ne morem!« — Če je težko, pritoži se pri Bogu, dragi bogoljub, ki to zapoveduje, ne pri meni. In da je težko, verjamem in vem, ali Bog pozna človeško srce skozi in skozi, in Jezus je imel tudi človeško srce, in vendar je tako zapovedal. In potem: ljudje stare zaveze so morali to zapoved izpolnjevati, ki so bili brez tolikih sredstev milosti, kakor jih imamo mi, in mi naj bi se pritoževali? Če je težko, napij se nebeške moči iz molitve, iz svete maše, iz pogostnega svetega obhajila, in vse lahko zmoreš.

Da, da, sveti zakramenti! Ali se ne dobi tupatam celo kakšna duša, ki prejema pogosto Jezusa v zakramentu ljubezni, toda, če jo kdo kaj razžali, ass! — potem pa ni več odpustanja! In če se ji dušni vodnik postavi

Vzemite in jejte; to je moje telo!

po robu: »Ali odpustiš in zopet govoriš, ali toliko časa nič več k sv. zakramentom!« — tedaj pa je joka na vedre in dušni vodnik je »grob« in »z drugimi vleče« in pa: »Adijo, gospod! in potem se hodi okoli srečo poskušat, ali se dobé morebiti drugje obhajila ceneje. O duša krščanska, tega naj te Bog varuje! To se pravi, igrati se z najsvetejšo stvarjo, to bi ne bila pobožnost, ampak prevezetnost, hinavščina in strašna dušna slepota.

»Ali jaz ga (je) ne morem in ne morem več videti!« — Seveda ne, ker si morebiti zmotne misli, da je prava pobožnost v tem, da si zapisan(a) v bogve koliko bratovščin, da si morebiti celo Marijin darovanec, Marijina darovanka, ne pa v tem, da iz ljubezni do Boga krotiš in obvladaš slaba nagnjenja svojega srca. O, taka pobožnost bi morala slišati enkrat ostre Jezusove besede: »To ljudstvo me časti z ustnicami, njih srce pa je daleč od mene.«

»I kako naj pa imam ljubezen do sovražnih ljudi, ko mi pa že ob spominu nanje začne kar kuhati v srcu?« — Ljuba duša, tvoje srce in pa ti sta dva. Če v to, kar ti srce neredno čuti, s svojo voljo ne privoliš, nimaš greha, marveč še zaslužno pred Bogom, da se od skušnjave nisi dal premagati. Če sovražniku le s svojo voljo ne želiš nič hudega, marveč vse dobro, in mu ne kažeš nobene sovražnosti — n. pr. s tem, da se ga že oddaleč ogneš tako, da mora videti, da se ga ogibaš, s tem, da mu nočeš odzdraviti, ali ga ne prvi pozdraviti, če je kje to pozdravljanje v občini navadi itd. — in četudi potem čutiš v srcu proti svoji volji mrznjo do njega, pa imaš čisto pravo krščansko ljubezen do njega.

In kaj ti je treba storiti, da dobiš v svojo oblast struno sovraštva in da se navadiš prav brenkati na struno ljubezni tudi tedaj, ko ti hoče srce sovražiti?

1. Pazi, čuj! Včasih se ti bo srce samo navdalo mrznje do bližnjega in sovražnika, včasih bo pa prišel sam hudobni duh netit in podpihovat ta ogenj tvojega srca. Zatrí, kar le mogoče, takoj prve iskre, ki se ti ukrešejo v srcu! Od začetka to ni težko, pozneje pa često jako težko.

Pazi in čuj posebno pred velikimi prazniki, sploh milostipolnimi dnevi: takrat se najraje kaj zgodi, takrat hudobni duh najraje napravi kakšno zgago, da se nam potem nemirno in ogorčeno srce ne more vdati nemoteno in veselo vplivu milostipolnega časa.

Odličen, čednosten duhovnik, ki ga je dičila mitra — zdaj počiva že v tistem grobu — mi je pripovedoval sledeče: Ko je bil na

Dunaju, sta šla enkrat on in njegov prijatelj — tudi fino izobražen in svet duhovnik — na veliki četrtek v stolno cerkev sv. Štefana k sv. obhajilu, ki ga ta dan prejmejo vsi duhovniki iz škofovih rok. Dobro in pobožno sta se pripravila za to slovesno sv. obhajilo in se po sv. obhajilu še dolgo Bogu zanj zahvaljevala in v cerkvi molila. »Na potu proti domu« — tako je pripovedoval, — »pa se me polasti naenkrat in brez vzroka taka silna jeza, tako sovraštvo do prijatelja, ki je šel ob moji strani, da je vse kuhalo v meni. Pogledam prijatelja in na njegovem spremenjenem obrazu zapazim isto, kar se je godilo v meni. Takoj me prešine misel: 'To kašo je pa zdajle skuhal prav sam hudobni duh'. Isto si je moral misliti tudi prijatelj, kajti šel je tiho poleg mene in opazil sem, da v srcu moli. Isto sem storil tudi jaz in tako sva prišla, ne da bi besedico spregovorila, do mojega doma. Tu pa je že vse sovraštvo zginilo iz mojega srca, tudi iz prijateljevega, kajti z vedrim obrazom me je pogledal in rekel: 'Ti, kaj pa je bilo to? Tu je bil pa hudobni duh tako očito vmes, da bi lahko z roko prijel. Glej no, glej, pa še ob taki priliki in na tako svet dan!' Jaz sem pa tisti dan še dolgo premišljeval, kako čestokrat hudobni duh vzgiba in razburi strasti našega srca in kako ga je treba premagati s čuječnostjo in z molitvijo.«

Torej, dragi bogoljub, pazi in čuj tudi ti!

2. Rad opravičuj napake drugih! Reci sam sebi: »E kaj, saj imam sam tudi toliko slabih lastnosti. — Drugi prenašajo mene, zakaj bi tudi jaz ne drugih? — Kako odurna mora biti moja duša v božjih očeh in Bog me vendar tako prenaša! Zakaj tudi jaz drugih ne? — E, moj Bog, to je le pepel, ki pokriva čisti ogenj njegovih pravih čednosti.« In če bi ne dobil drugega izgovora, pa reci: »Če bi oče Adam in Eva ne bila naredila takrat tiste neumnosti v raj, če bi nam ne bila naprtla izvirnega greha, pa tudi ta in ta ne bi imel teh in teh zoprnih lastnosti in napak.«

3. Ko si tako v srcu opravičil bližnjega, potem pa zmoli zanj eno češčenomarijo in videl boš, da te bo kmalu nehalo sovraštvo. Ta molitev ti bo izprosila milosti in prepodila — če bi bil morebiti peklenski mojster-skaza udaril ob tvojo struno sovraštva, — od tebe moči teme.

Sploh: bodi čuječ, premaguj se in napajaj se z božjimi milostmi v molitvi, v svetem obhajilu in sveti maši, potem boš prav gotovo znal in mogel peti — pesem orlov, zdaj in enkrat v veliki nebeški koncertni dvorani.

Dr. Ant. Zdešar.

Tehtajmo sveta obhajila!

Ko vam je zadnji »Bogoljub« voščil za novo leto obhajilno srečo, vas je opozoril, da Bog naša sveta obhajila tehta. Prav! A danes vam pove, da tudi vi lahko tehtate svoja sveta obhajila. Kako? vprašate. Takole: Na eno tehtnico položite pri vsakem svetem obhajilu svojo smrt in smrtno uro, na drugo tehtnico pa svoje sveto obhajilo, katero ravno prejmete. Bodite prepričani, da bo na ta način vsako sveto obhajilo zelo tehtno. Kakor da bi bilo zadnje v življenju, tako je prejmemo. Kako lepo navado imajo nekateri ljudje, ki vsakokrat sprejmejo sv. obhajilo tudi s tem namenom: kot popotnico v večnost. In tudi če gredo vsak dan. Kako tolažbe polna navada! Da, saj je res lahko tudi zadnje sveto obhajilo! Koliko jih umre naglo

brez svetih zakramentov! In tudi če učakamo sveto popotnico na smrtni postelji, ali bomo mogli biti tako pobožni, zbrani, kot sedaj v zdravju?

Ta namen je krasen — in obenem nam je v spodbudo, da prejmemo sveto obhajilo z večjo pobožnostjo. — Katekizem sam nam že nekako daje to navodilo: saj pravi, da nam sveto obhajilo daje poročstvo častitljivega vstajenja in večnega življenja; to se pa začne hitro po smrti. — Sicer pa nam poklada na tehtnico misel na smrt pri vsakem svetem obhajilu duhovnik, ki nas prej s sveto hostijo blagoslovi in reče: »Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa ohrani tvojo dušo — v večno življenje. Amen.«
I. G.

Srce Jezusovo — upanje mož.

Druga težava v življenju mož je nevarnost za vero. Tudi v tej nevarnosti je Srce Jezusovo uteha mož. Apostoli na Genezareškem jezeru naj nam potrdite to trditev!

»Tisti čas,« piše sv. evangelist Matevž (8, 23—26), »je stopil Jezus na ladjico in njegovi učenci so šli za njim. In glej, velik vihar je vstal na morju, tako, da so valovi ladjico pokrivali. On je pa spal. In pristopijo k njemu njegovi učenci ter ga vzbude, rekoč: »Gospod, otmi nas, potapljamo se.« In Jezus jim reče: »Kaj ste boječi, maloverni?« Tedaj vstane, zapove vetrovom in morju, in bila je velika tišina.«

Genezareško jezero nam predstavlja svet, ladjica je naše življenje, vihar na jezeru predočuje one viharje in preganjanja, ki jih je trpela katoliška Cerkev od svojega početka, in ki ne bodo utihnili do konca sveta. Življenje katoličanov je bilo v vseh časih življenje boja; in v današnjih časih mora katoliški mož bojevati posebno težak boj, ker skuša mogočen napad brezvercev uničiti vero v njenih temeljnih resnicah. »Mož je prost!« se razlega med omikanci, kmetskimi ljudstvom, delavci, v časopisju, na shodih, po tvornicah. »Mož je prost, prosta njegova vest, prosta njegova vera, prosto njegovo življensko naziranje, prosta njegova ljubezen, prost njegov zakon!« Ne gre več za posamezne verske resnice; boj divja krog temeljnih resnic sv. vere: je-li Bog, je-li duša, je-li posmrtno življenje. Grozna nevera je, ki vzdiguje glavo kakor rjoveč lev; in kako reši in razdira to zlo družabni red, to vi-

II.

dimo vsak dan. Tak je moderni svet. Nevaren za mnogo mož.

Apostol Jakob piše: »Blagor človeku, ki prenese skušnjavo, zakaj ko bo preskušen, bo prejel krono življenja, ki jo je Bog obljubil tem, ki ga ljubijo.« Vprašujete: kako pa naj premagamo nevarnosti za naše versko življenje, kako naj se bojujemo, da ne utonemo v razburkanem nevernem svetu? Odgovor: Glejte apostole na Genezareškem jezeru!

Predvsem moramo imeti Odrešenika v ladjici, najsi bo speč ali čuječ, ali z drugimi besedami: ladjico moramo voditi v sv. Cerkvi, v milosti božji pod vodstvom papeža in škofov; mi moramo delati, gibati se in storiti, kolikor moremo, da obvladamo vihar, zaupati moramo v Kristusa, v njegovo presv. Srce in kličati z Apostoli: »Gospod, otmi nas, potapljamo se!«

Verjemite, možje, ravno pobožnost do presv. Srca, je eno najboljših sredstev, da se dvigne versko življenje, predvsem, da postanejo katoliški možje krepki, ki se ne sramujejo pokazati ob vsaki priliki svojega verskega prepričanja. Srce Jezusovo je kakor svetilnik, ki sveti v viharjih nočeh po celem svetu.

Moderni svet kliče: »Samo to, kar vidimo, slišimo, tipljemo — to je res, to biva v resnici.« No, v pobožnosti presv. Srca Jezusovega vidimo celo krščanstvo, ga slišimo in tipljemo. V vidni podobi se nam pokaže naš Bog. V človeški podobi se nam pokaže večna Modrost, Moč in Ljubezen, ki nas je ustvarila,

odrešila in posvetila. Padec človeštva in krvavo odrešenje vidimo v rani Srca Jezusovega, škrlatnordeče, čisto kakor solnce, globoko in široko kakor morje. O slepi, o nesrečni čas: tu vtakni svoj prst, tu položi svojo tresočo roko in ne bodi neveren, ampak veren!

Iz tega prebodenega Srca stopi pred nas cela katoliška Cerkev z vsemi svojimi močmi, zakramenti in blagodejstvi. Iz tega spremenjenega Srca Boga-človeka, v nebeški slavi in istočasno ponižnega v tabernaklju, ti sije, krščanski mož, večno življenje vseh onih, ki niso videli, pa so verovali. Pridite in poglejte Srce Jezusovo, ki je ljudi tako zelo ljubilo in ki še vedno ljubi, ljubi goreče z večno ljubeznijo. Ljubite tudi vi to Srce! Kličite ga v nevarnostih za vero, kakor apostoli, z vero in zaupanjem: »Gospod, otmi nas, potapljamo se!« Molite vsak dan znani lepi vzdihljaj: »Srce Jezusovo, bodi moje rešenje! Srce Jezusovo, usmili se nas!« Pojdite, če mogoče, vsak prvi petek v mesecu k spovedi in sv. obhajilu! Darujte to sv. obhajilo v spravo za vse govorjenje proti krščanski veri, za vse napade in blatenje temeljnih krščanskih resnic, ki ga bruhajo sedanjí brezverci. Praznujte vsako leto na kakoršenkoli način pobožno praznik presv. Srca Jezusovega in posvetite se vsakokrat temu presvetemu Srcu. Češčenje Srca Jezusovega reši mnogo mož v današnjih brezverskih časih, jih obvaruje, da ne utonejo v blatu modernih zablod, ampak da ostanejo trdni in močni kakor skale ob razburkanem morju, da ohranijo vero in dosežejo večno življenje.

Možje! Še neko drugo, poučno in prav praktično resnico vam kaže čudež na Genezareškem jezeru. Ko je divjal na jezeru vihar, so apostoli storili vse, kar je bilo v njihovih močeh, da bi obvladali ladjico. Ko je pa nevarnost priklopela do viška, so izgubili pogum in spoznali, da je samo ena rešitev — zbuditi Zveličarja. In to so tudi storili: »Gospod, otmi nas, potapljamo se!« Verni možje! Morda se kdaj bojite, kaj bo s sv. vero, ko vidite, kakšne nevarnosti in težave, kakšni viharji in boji divjajo okrog sv. Cerkve? Maloverni! Naj le dvigajo sovražniki svoje ošabne glave proti Gospodu in njegovi sv. Cerkvi, nič ne opravijo; kajti Kristus je zapisal neizbrisno na vrata svoje Cerkve: »Peklenska vrata je ne bodo premagala; jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta.« Zaupajte v Boga! Ne pomagá sicer takoj kakor na Genezareškem jezeru, ampak vpraša prej: »Kje je vaša vera?« Zato dopusti boje in viharje, da se katoličani znova osrčijo, se tesneje sklenejo pod zastavo sv. vere, in vedno zavlada po najhujših viharjih največja tišina, da spoznamo Njegovo vsemoččnost in da moremo klicati: »Od G o s p o d a se je to zgodilo in čudovito je v naših očeh.«

Zato glejte v današnjih viharjih časih z zaupanjem na Jezusovo Srce! Jezus je naš varih, njegova previdnost krmi'lo, njegova beseda kompas, vera jadro, veroizpoved zastava, upanje sidro, pogostno in vredno sv. obhajilo hrana, nebo sveti cilj našega življenja — v tem stanu priplovemu gotovo v pristanišče srečne večnosti. (Dalje.)

Mož-beseda.

Ljubi slovenski mladenič! koliko sva že ugibala, sklepala in obljubila v viharjih dnevih najinega življenja, toda kako malo obljub sva izpolnila in kako majhno številce storjenih sklepov izvedla! Temu seveda ni kriva najina dobra volja, marveč slaba človeška narava, ki vara tolikokrat najinega duha. Mladenič pa, o katerem ti pripovedujem danes, je ostal neomajen v svojem sklepu, zato naj nama bode v vroči mladeniški dobi v zgled in posnemo.

Njegova prva mladeniška leta nama ne kažejo sicer nič posebnega. Zahajal je med fante, ki so se po noči zbirali na vasi ter preganjali dolgčas s pustimi šalami in dovtipi. Jasno mu je bilo, da se pokvari človek v taki družini, vendar ni se mogel odtrgati od nje; kajti, ako bi bil storil kaj takega, imeli bi ga tovariši za plašljivca, za takega, ki »ni za

družino.« Velikokrat je ustregel želji svoje matere ter se izognil slabih tovarišev, a vselej se ni dalo, preveč je bil nanje navezan. Kolikokrat se je bil trdno odločil, da ostane doma, a ko so zvečer zapele na vasi fantje, tedaj je pozabil na svoj sklep. Drugo jutro se je kesal in zopet obljubljal, da hoče napraviti konec, toda zvečer mu je fantovsko petje vnovič uniči'lo načrt. To se je ponavljalo, dokler ni božja previdnost ukreni'la drugače.

Na Griču so priredili fantje predpustno veselico. Naš Ivan — tako so ga nazivali — je bil v neprijetni zadregi: naj li uboga tovarše ali poslušá skrbno mater in svarečo vest, ki sta ga svarili pred neumno zabavo? Skoraj je bil sklenil, da se ji odreče za enkrat; pa zavriskali so na večer fantje in zde'lo se mu je nemogoče, da bi se jim ne pridružil. Zastoni ga je prosila mati, naj ostane doma. Zavrnil

jo je z navadnimi besedami: »mati, samo no-
coj še in potem nikdar več,« — in je izginil v
temno noč.

Raz neba so migljale jasne zvezde ter od-
sevale v tisočerihih barvah na snežni skorji.
Ivan je stopal s tovariši proti Griču. Nekako
čudno in tesno mu je bilo pri srcu. Spomnil
se je besed svojega prijatelja, ki mu je dejal
nekoč: »kadar boš v zvezdnih nočeh hodil ne-
potrebna pota, misli, kako bodo zvezde še
čarobno migljale, a tvoje oko jih ne bode gle-
dalo, ker spa'lo bo smrtno spanje.« Žal mu je
bilo, da je ravnal proti svojemu prepričanju,
kesal se je, da ni ostal doma.

Vaški petelinčki so naznanjali bližajoče
se jutro, ko so utihnili na Griču ponočnjaški
kriki. Z nemirnim srcem je korakal Ivan proti
domu. Čutil je, da mu je glava težka, da se
mu temni pred očmi. Prehladil se je. Drugi
dan je moral ostati v postelji, katere ni za-
pustil več mescev. Bolezen mu je vzela, kar
je človeku najdražje: ugrabila mu je vid, oslep-
pil je. Vsa zdravniška pomoč je bila zastonj.

Toda, kjer človeška umetnost ne ve po-
moči, kjer razum ne najde izhoda, kjer pre-
jenja njegova modrost: tam se pokaže v jasni
luči božja vsemočnost. Kadar tava človek
v megli nesreče, brez hladila in utehe, ko ga
trpečega zapuste prijatelji ter mu celo ljubeči
starši ne morejo pomagati: takrat se nanj ozre
vsevidno božje oko in mu razdani mračno pot
trpljenja.

Ivan se je zatekel k Mariji. »Marija,« je
prosil z otroškim zaupanjem, »človeški raz-
um ni zmožen, da bi me rešil slepote. Ti pa,
Kraljica Luči si tako mogočna; samo hoti in

videl bom! In v zahvalo te milosti, katero
trdno pričakujem od Tebe, Ti darujem
svoje srce. Več naj ga ne moti
prazna zabava, odslej naj ne
išče razvedrila v slabi tovar-
šiji, marveč pri Tebi, ki si mati
svete radosti.«

Goreča mo'itev prodira oblake. Ivanu se
je začelo boljšati; s prihodom pomladi je čutil,
da se mu začenja vračati vid. Ponovno se je
zatekel k Mariji s podvojenim zaupanjem. Za-
sinil je cvetoči maj. Kakor šmarnični oltarčki
so se dvigali zeleni holmi, okrog njih pa so se
razgrinjale bogato tkane preproge — vrtovi
in rožne ravnine. Ivanu je zaigralo pred očmi:
spreg'edal je. Po mučni dve'etni dobi je zo-
pet gledal bujno pomladno naravo.

Preteklo je od tega dogodka nekaj let.
Ivan je postal vrl mladenič v podporo in ve-
selje staršem ter zgled mladini. V svojem
sklepu, s katerim se je posvetil Mariji, ostal
je nepremakljiv. Odpovedal se je za vedno
slabi tovaršiji ter se oklenil boljše družbe pod
vihrajočo zastavo Marijino. Še ga je zvaljal
v svo' sredo lahkomiš'eni svet, toda Ivan se
je ozrl v onih trenutkih na Marijino znamenje,
katerega je dal postaviti v zahvalo za ozdrav-
ljenje; raz njega mu je svetil pomenljivi napis:
»ko zadnji žarek upanja ugasne, Marija sije
nam z višave krasne.« Pog'ed na Mater večne
Luči ga je podpiral v njegovem sklepu ter
mu raztrgal vse vezi, ki so ga vezale prej na
grešno razvado.

Ljubi mladenič! Kdaj bova pa midva tako
trdna in neomajna v svoji obljudi? Bova li
kdaj postala mož - beseda v svojih sklepih?
Limbarski.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

5. Ali so otroci vredni vzgojnih skrbi?

»Pisane starše« imenuje naše ljudstvo
take očete in tiste matere, ki nimajo nič
srca za otroke, izročene njih oskrbi. »Pisane
starše« bi pa skoraj smeli imenovati tudi take
roditelje in varihe, ki gledajo pri vzgoji otrok
samo na to, koliko vzgoja n jim (»pisanim«!)
koristi in pomaga; za otrokov blagor jim pa
ni kdovekaj mar. Tako mišljenje je grdo ko-
ristolovstvo in ponavadi še grše izkorišče-
vanje otrok. Sicer se pa taka sebičnost sama
rada kmalu uje. Saj ne more roditi dobrih
sadox tako vzgajanje otrok, ki ga ne vodi
pristna ljubezen.

Pomisli vendar moraš, oče in mati ali
karkoli si, da otrok ni živina, ki je samo za
to na svetu, da je človeku v pomoč in v prid.
Otrok je stvar božja, dragoceno bitje, ki je
vredno ljubezni, najiskrenejše skrbi. Razen
nebeških prebivalcev je ni stvari, ki bi bila
častitljivejša in skrivnostnejša v stvarjenju,
kakor je otrok. Naš božji Zveličar je bil ves
srečen, kadar je mogel bivati med otroki.
Kako je bil celo nevoljen, ko niso pustili ne-
koč apostoli otročičev k njemu! »Ko je vi-
del, je bil nevoljen, in jim je rekel: Pustite
otročičem k meni priti in nikar jim ne bra-
nite!« Nekakšna sveta užaljenost ga je bila

obšla, kakor da mu zabranjujejo nekaj, kar je zanj neizmerno dragoceno in mu ljubo. In potem je otroke jemal v naročaj, jih objemal, jim roke pokladal na glavo in jih je blagoslavljal. Tako Sin božji, ki je vrednost stvari gledal kakor na dlani.

Rad je imel gospod Jezus svoje apostole in učence, saj jim je prilično rekel: »Vi ste moji prijatelji, ako storite, kar vam jaz zapovem,« — toda slovesno jim je pa tudi zardil, da so nedolžni otroci njegovemu srcu še mnogo mnogo bližji. V sredo med apostole je nekoč postavil otroka in jim je rekel: »Resnično, povem vam: Ako se ne izpreobnete in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« In tisti otrok je bil judovski otrok, nekrščenec. Kaj bi bil pa gospod Zveličar šele rekel o krščanskih otrocih, ko so njih duše že oprane v krvi Njegovi, da morejo reči s psalmistom: »Luč tvoje obličja, Gospod, je zaznamovana nad nami?« (Psalm 4, 7.)

Pa še dokaj veličastnejše reči je povedal Gospod Zveličar apostolom glede otrok. Nekoč jih je n. pr. poučil, koliko so otroci vredni. Toliko, je rekel, kot On sam. Ko apostoli njega ne bodo več imeli med seboj, naj poskrbe zlasti za otroke. V otrocih je On. »Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme.« In ob drugi priliki jim je spet rekel: »Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« Zato jim je pa tudi sveto zaukazal: »Glejte, da ne zaničujete katerega teh malih!« Pa hkrati je tudi zapretil: »Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki verujejo v mé, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi ga potopil v globočino morja.« To so besede iz ust tistega, ki končno in brez priziva odločuje o človekovi vrednosti in nevrednosti. Besede strahotne, pa tudi dosti dokazne, koliko je vreden otrok.

Sicer pa priča o otrokovi časti in vrednosti že tudi to, ker je postavil ljubi Bog poleg vsakega otroka svojega angela, da z nebeško skrbjo varuje nezmožno in neizkušeno človeško stvarco. Res je: vsak človek ima svojega angela, ki varuje zemljana na njegovem potu; s podvojenjo skrbjo pa čujejo angeli varuhi nad otroki. Toliko je Bogu ležeče na slednjem detetu, da nobenega ni zapupal s a m o staršem — dasi čuje ob zibelki najzvestejša in najskrbljivejša ljubezen — ampak je odločil vsakemu otroku v varstvo še nebeškega kneza, ki več vidi in več premore kakor najboljši zemeljski varuhi. Iz tega je pa razvidno, da ceni Bog otroka više nego zlato in srebro in vse drago kamenje zemlje

in vse dragotine sveta — saj tem ni postavil čuvaja, ampak so ta bogastva vsem na razpolago. Toda otrok človeški je pa tudi Bogu dragotina, toliko vredna, da rajši dá angela izpred svojega nebeškega prestola, kakor da bi bil njegov ljubljenec na svetu brez varstva.

Žalibog, da je najti tudi med krščanskimi starši nekatere, ki nimajo niti môtne zamene, kaj je otrok in kolika je njegova vrednost. Ne poznajo ali pa ne pripoznajo niti naravne časti, niti nadnaravne vrednosti otrokove. Več je nekateremu očetovskemu malomarnežu ali pa materini puščobi vol v hlevu ali koma v staji, kot pa otrok v hiši. Naj zapišemo takim mrzlim dušam lesëm iskrene besede mladolinjuba, ki je mnogo premišljeval o vrednosti otrokovi. »Veš, kaj je otrok? Otrok je angel v človeški podobi; je veselje sedanjosti, up prihodnosti, duša vse družine. Nanj se stavijo najsladkeje nadeje, najplemenitejši upi. V otroku je Cerkev in država in družina kakor v kali. Vsi ljudje, tudi brezbožniki, kar nehote spoštujejo otroka — in neredko se zgodi, da zastane umazana beseda na ustnih razuzdancu, če zagleda pred seboj otroka. — Veš, kaj je otrok? Otrok je nekakšna srednja reč med nebeškim in zemeljskim, da nas spominja na paradiz, ki smo ga izgubili, in nam kaže v sveti raj, ki hrepnimo po njem. Zato je trdil star menih: Tri reči so nam ostale še iz raja, namreč zvezdice, cvetice in oči otrokove. — Veš, kaj je otrok? Podoba božja je, še vsa blesteča v žaru nedolžnosti, in dehteča vonjav posvečujoče milosti božje, darovana ji pri sv. krstu. Otrok je tempelj, živ in čist tempelj Sv. Duha. Zato je Leonidas, oče učenega Origena, včasih vstal ponoči, se je sklonil nad zibelko svojega spečega otročiča in mu v pobožnem strahu poljubljal prsi, to živo bivališče Svetega Duha. Kakor je namreč Bog naročil angelskim zborom, da ga hvalijo v nebesih, tako si je na zemlji pripravil hvalo iz ust otročičev in dojenčev. Kar so angeli v nebeški domovini, to so otročiči v tej solzni dolini: Ljubeznive, nedolžne stvarce, krasota zemlje, živ spomin na presrečne minole čase. Zato pa angelci tudi kaj radi obiskujejo nedolžne otročiče. Gelazij, fantič iz mesta Placencije, je stopil nekega dne v sobico k svojemu mlajšemu bratcu Opilu. Zagledal je nedolžnega otroka vsega obdanega od angelov, ki so klečali ob njem in molili ž njim.«

To je otrok! Častitljivo, sveto, skrivnostno bitje, pa naj bo v strganem krilcu ali v svileni oblecki; pa naj bi bil tudi kruljav ali slep, ali nebogljen na vsem telesu — da je le nedolžen. Zato so poznali že stari Rim-

ljani rek: *Maxima debetur puero reverentia*, t. j. otroku gre najvišja čast.

In s takim dragocenim bitjem se vzgojno ukvarjati, naj bi bila za krščanske starše malovredna ali celo poniževalna dolžnost? Če ni poniževalno za človeka vaditi goved za vožnjo, pesjad za lov, ptiča v petju — pa bi bilo malovredno vzgajati ljubljence božje, cvet človeštva, vese!je sveta? O ni ga kmalu vzvišenejšega, svetejšega in bolj zaslužnega

opravila za krščanske starše kot je njih vzgojno delo pri otrocih. »Bolj kot vsakega slikarja,« pravi sv. Janez Krizostom, »bolj kot vsakega kiparja ali podobnega umetnika tistega cenim in čislam, ki zna bistriti in likati mlade duše.«

Torej neizprosno zahteva tudi vrednost otrokova, da se starši neutrudno pečajo z vzgojo svoje dece.

(Dalje.)

Dovršeno je ...

Dovršeno je delo odrešenja,
na svetem križu božji Sin visi,
srce, roke, noge so mu prebodli,
iz prsi vrè predraga kri.

Dovršeno je delo odrešenja,
na svetem križu božji Sin visi,
od križa pa beže morilci kruti,
vest grešna v mračne dalie iih podi.

Dovršeno je delo odrešenja,
na svetem križu božji Sin visi,
pod njim stojita Janez in Marija,
premisli bolečine — človek ti!

Fr. Pavšič.

Gema Galgani.

(Priobčuje Srečko.)

(Dalje.)

Blaženi vtisk prvega sv. obhajila na Gemino dušo se ni več izbrisal. Ves čas svojega kratkega življenja se ga je spominjala z nepopisno radostjo in vsako leto je slovesno obhajala njegovo obletnico, ki jo je nazivala »svoj praznik«. Sama nam pove, na kak način: »Moj oče,« — piše za te prilike leta 1901 svojemu duhovnemu voditelju o. Stanislavu od sv. Germana, — »ne vem, če Vam je znano, da je praznik presv. Srca Jezusovega tudi moj praznik. Včeraj, oče, sem preživela nebeško lep dan; prebila sem ga vsega pri Jezusu, govorila sem samo o Jezusu, radovala sem se z Jezusom in tudi jokala sem z Jezusom... O mrzle posvetne misli, bežite daleč od mene; jaz hočem biti združena z Jezusom in samo z Jezusom...

Toda kam hiti v tem trenutku moja misel, oče? Na lepi dan mojega prvega svetega obhajila. Včeraj, na praznik presvetege Srca Jezusovega, sem znova občutila vso radost dne mojega prvega svetega obhajila. Včeraj sem zopet okušala nebeško blaženost. A kaj je okušati jo samo en dan, ko se je bomo pa potem veselili celo večnost? Dan mojega prvega svetega obhajila, to smem reči, je bil zame dan, v katerem je moje srce

najbolj gorelo ljubezni do Jezusa. Kako sem bila srečna, ko sem z Jezusom v srcu lahko klicala: »O moj Bog, tvoje Srce je moje srce; kar dela srečnega tebe, osreči lahko tudi mene! In kaj mi je še moglo manjkati tedaj do polne sreče? Nič!« — V svojih pismih omenja Gema neštetokrat presrečnega dne svojega prvega združenja z Jezusom; a že iz navedenih vrstic odseva vsa njena duša in vsa serafinska ljubezen njenega srca.

Od tedaj ni več opustila svetega obhajila. Spočetka ji je dovolil spovednik samo trikrat na teden, pozneje pa vsak dan. In čim bolj je z vsakim dnem napredovala v duhovnem življenju, tem tesneje združena je živela z Jezusom. »Jezus« — pravi sama — »je dal vedno bolj razločno občutiti svojo pričujočnost moji duši ter mi je povedal toliko lepih stvari ter mi večkrat dal okusiti neizrečne sladkosti.«

Srečna Gema, ki je tako zgodaj znala najti in vredno ceniti predragoceno mano, skrito v presv. Rešnjem Telesu! Iz nje je črpala spoznanje božjega kraljestva in zato v najnežnejši mladosti okušala njene sladkosti.

Vse to pa zato, ker je bila poslušna, po-

korna delovanju milosti božje v njeni duši ter je odločno in brez slabosti sodelovala z njo. V tem ima prvo zasluho njena pobožna in modra roditeljica, ki je z molitvijo, zgle-dom in besedo skrbno razvila nežne kali božjih čednosti, zasajenih pri sv. krstu v Gemini duši. Pri sv. birmi jo je napolnil Sveti Duh s svojimi darovi; in s tem, da ji je — z njenim privoljenjem — vzel najdražje, kar je imela na svetu, njeno mater, jo je od-tujil in odtrgal vsaki pozemeljski ljubezni, čeprav čisti in povsem naravni. V sv. obhajilu pa ji Jezus odkrije nebeško blaženost, ji podeli svoje lastno življenje, jo povabi h kar najožjemu združenju s svojim božjim Veli-čanstvom; na ta način jo pripravi na težke preskušnje in trpljenje, ki bodo izčistile njeno ljubezen. Če bo milost božja tako nadaljevala in bo vedno našla odmeva v njeni duši, bo Gema kmalu velika svetnica!

Zato pa pogledjmo najprej še malo v njeno podrobno življenje, če morda ne najdemo potrdila gornjim besedam.

Po blaženih dneh prvega sv. obhajila vidimo Gemo zopet v šoli. Čeprav po postavi najmanjša v razredu, je postala takoj duša celega razreda — spričuje njena učiteljica; — nič se ni zgodilo brez nje, četudi je bila nekoliko zaprtega značaja, kratkih besedi in odločnega, včasih celo navidezno nevljudnega ravnanja. Vsaj taka se je zdela na videz; v resnici pa ni bil to njen značaj. Sama je priznala pozneje svojemu dušnemu vodniku, da je zato malo govorila, da bi se ne raztresla preveč na zunaj in ne izpostavila nevarnosti razžaliti Boga s kakim grehom. Zнала se je torej zatajevati v toliki meri, da se je zdelo naravno, kar je bilo sad njene kreposti. Ker po naravi je bila Gema zelo živa. Kdor jo je pobljže poznal, je kaj lahko opazil njeno vročekrvnost; samo z neprestanim prema-govanjem je ublažila svojo živahnost. Njen du-hovni oče pripoveduje, da jo je videl nešteto-krat krotiti z naporom svojih mišic hipni iz-bruh ognjevitosti. Nikdar se ni vznemirjala, ničemur oporekala; in če je kaka nasilna tovarišica grdo ravnala z njo, je bil ves njen odgovor ljubek pogled in tako ljubezniv na-smeh, da se ji je nasprotnica več kot enkrat vrgla okoli vratu in jo prosila odpuščanja. Tako se je znala mala Gema gospodovati.

Njeno resnost in malobesednost so imeli nekateri za ošabnost in oholost. »Kaj bom ošabna,« je odgovorila smehljaje; »niti mislim ne na to. Ne odgovorim, ker ne vem kaj reči in ker ne vem, če odgovorim prav ali ne; tako sem pa raje tiho.« Njena navidezna ne-vljudnost je pa izvivala iz njenega odkritega in preprostega značaja. »Da« je bil zanjo

vedno »da« in nikdar »ne«; črno je bilo pri njej črno in belo belo. V njenem značaju ni bilo nikakih izvinkov. Kakor je mislila, tako je govorila in delala brez izgovorov in polo-vičarstva. Zadovoljna z najpotrebnejšimi pravi-li družabne olike, ni hotela vedeti o ničem drugem. Govorila je vedno in vsakomur od-krito; vendar se radi tega ni nikdar nihče užalil, pač pa bi jo bil poslušal cele ure, če ne bi ona sama prekinila razgovora, kar je bilo zelo običajno pri njej.

Prav radi te malobesednosti in nepre-stane zbranosti v samo sebe so jo nekateri obsodili kot boječo, drugi celo kot nekoliko bedasto. A ona se ni zmenila za take opazke. »Čemu bi morala ugajati ljudem? Bedasta sem res precej; zato je čisto prav, da me imajo za tako, kakršna sem. Sicer pa meni to nič mar.«

Njene učiteljice-sestre so bile polne ob-čudovanja do nje, posebno še radi njene zgodnje a globoke pobožnosti ter otročje prostodušnosti. »Od prvega hipa, ko sem jo spoznala« — pravi njena razredna učiteljica — »se mi je zdela Bogu zelo draga duša, čeprav prikrita svetu.« Jutranjega premišlje-vanja in večernega izpraševanja vesti ji ni treba več priporočati, ker vse to že dobro pozna in s pridom opravlja. Poslušati pri-dige ji je največja slast, ker jo neprestano žeja po božji besedi. Še ko je živela mati, je storila trden sklep, da hoče postati svetnica, in za tem stremi sedaj z vsemi svojimi močmi.

Toda ni močče misliti prave in resnične svetosti, če ne izvira izpod križa našega Gospoda Jezusa Kristusa. Gemi je bila raz-odeta ta resnica, ko sta se prvič srečala; in od tedaj je njena želja po spoznanju skriv-nosti našega odrešenja vedno silnejša. S sol-zami in besedo preprosi svojo učiteljico, da ji vsak dan, ko dobi v šoli »odlično«, razlaga nekoliko sladkih Zveličarjevih skrivnosti. Lahko si je misliti, da si s podvojeno prid-nostjo prisluži to nagrado skoro vsak dan. »Kolikokrat,« — je pravila sama — »ko sva premišljevali, koliko je trpel Jezus za nas, ki smo mu tako nehvaležni, sva jokali obe skupaj!« Že tedaj si je želela ostrega spo-kornega orodja, da bi ž njim trpinčila svoje nedolžno telo, a ji ni bilo dovoljeno; po na-svetu modre učiteljice se je zaenkrat odško-dovala s stroгим zatajevanjem vseh svojih čutov, posebno še oči in jezika, najbolj pa svoje lastne volje; videli bomo v naslednjem njenem življenju, kako tankovestno se je znala držati tega velikodušnega sklepa.

Leta 1888. je dobila drugo sestro za uči-teljico. »Pod to učiteljico, pravi, se mi je rodila velika želja po molitvi. Vsak večer,

vrnivši se iz šole, sem se doma zaprla v kako sobo ter sem kleče molila vse tri dele sv. rožnega venca; tudi sem vstajala večkrat v noči ter priporočala Jezusu svojo ubogo dušo.« Glej, desetletno Gemo, s kakim pogumom in s kako jekleno voljo se trudi za svetost. Svetnica hoče postati in bo tudi postala!

Velik preobrat v Gemini duši po prvem sv. obhajilu, pa ni bil nič kaj po volji hišni služničadi, ki jo je neprestano ovirala v njeni pobožnosti. Zjutraj ni mogla nikdar dovolj zgodaj v cerkev in le redkokrat med dnevom. Navajali so jo tudi k posvetnostim v obleki, v obnašanju, v govorjenju, kar jo je zelo bolelo. Tu je prišla mali Gemici božja roka na pomoč. Marca 1890. je umrl eden

Toda pot pravičnika ne vodi med cvetjem, marveč med trnjem. Tudi Gemi je Bog naklonil že prav zgodaj težkih preskušenj, brezdvomno da bi jo pripravil na večje boje duhovnega življenja. Zato jo je pahnil z njene svetle in tolažbepolne poti v veliko dušno zapuščenost in temo; polastila se je je velika žalost in praznota, molitev ji je presedala in vse nekdanje tesno združenje z Jezusom ji je bilo le še lep sen . . . Kaka muka za Gemo, ki ji je bilo tako dušno stanje še povsem tuje in nepoznano! To je trajalo domalega eno leto; toda za Gemo to ni bil izgubljen čas. Čimbolj se ji je iskreno ljubljene Bog navidezno odmikal, tem bolj goreče Ga je ona iskala, z iskrenimi sv. ob-

Bosenski novomašniki minulega leta s P. Puntigamom.

stricev; tako je prišlo, da ste se dve njeni teti, očetovi sestri, preselili k bratu Enriku. Bili sta pobožni in dobri gospé, ki sta odkritosrčno ljubili male stričnike in stričnice. Gema je bila pod njihovo zaščito zopet prosta; z njima je hodila pred šolo k sv. maši in vsak večer na daljši obisk Jezusa v presv. Rešnjem Telesu.

Nihče pa ne sme misliti, da je Gemo njena pobožnost in zbranost ovirala v vestnem izvrševanju njenih šolskih dolžnosti. Nasprotno: bila je vedno med prvimi v razredu in vedno odličnakinja na koncu leta. L. 1893.—94. je prejela veliko »zlató darilo« iz verouka, ki se je dajal le onim redkim, ki so dobivale celo leto »odlično«.

hajili, z vedno večjim odtrganjem od vsega posvetnega in minljivega ter z neprestano vajo v čednostih in božji ljubezni. Trudila se je obuditi v svojem srcu kar moč silen stud nad vsakim tudi najmanjšim grehom in globoko obžalovanje nad svojimi v resnici neznatnimi pregreški.

Po težkih in mučnih dneh ji je bil vrnjen njen prejšnji mir. Ko je kmalu potem delala duhovne vaje pri sestrah sv. Cite, je pisala: »Skoro nisem mogla verjeti, da se bom še mogla srečati z Jezusom.«

V zaglavje teh sv. duhovnih vaj pa je zapisala: »Sv. duhovne vaje l. 1891., v kate-

rih mora Gema popolnoma premeniti življenje in se dati vso Jezusu.« Kakih sadov je odnesla iz njih, če jih je delala s takim dušnim razpoloženjem!

Kmalu zatem jo je doletela nova nesreča, tem hujša, čim bolj je postala z leti občutljiva in čim bolj je postajalo prazno okoli nje. Po materini smrti se je oklenila z vso ljubeznijo bratca Gina, ki je bila ž njim enega srca in enih misli, posebno v duševnem življenju. Želeč se vsega posvetiti Bogu, je bil (Gino) vstopil v semenišče ter prejel že nižje redove, ko ga zaloti smrt, ki nikomur ne prizanese. Kako je zadela ta novica Gemo! Ves šole prosti čas je prebila ob njegovem zglavju, ne meneč se za lastno nevarnost; z veliko ljubeznijo mu je stregla, ga tolažila in krepila z vzvišenimi tolažili nadnaravnega sveta in božje ljubezni, ki jih je bila sama tako polna. Gino se je preselil k materi septembra 1. 1894. Skoraj zatem je

nevarno zbolela tudi Gema in le malo je manjkalo, da ni pohitela za bratcem. Kaka nova boleost za očeta Enrika, ki še soproagine izgube ni prebolel! »Ne znam popisati skrbi, ki so jo imeli zame vsi,« piše Gema, »posebno še ata, ki sem ga neštetokrat videla solznega darovati svoje lastno življenje za moje.« Dobri Bog, se zdi, ga je tudi uslišal: sam se je preselil že dve leti zatem v boljše življenje, dočim je Gema po treh mesecih okrevala. Toda bolezen jo je tako zdelala, da je po zdravnikovem naročilu morala za vselej opustiti učenje in šolo. Gotovo jo je to veliko stalo, a vdala se je brez najmanjšega ugovora v božjo voljo in se za vselej umaknila v skrito družinsko zatišje; štela je tedaj komaj 17 let.

Tako posipa Bog pot svojih izvoljencev s cvetjem in trnjem. S prvim mika in vabi, z drugim čisti in utrjuje. Srečen, kdor zna sprejeti eno in drugo z enakim pogumom in neomajno ljubeznijo! (Dalje.)

Deveti petek Srca Jezusovega.

Amerikanska povest za mlade kongreganiste.

Spisal Frančišek Finn S. J.

»Velečastni, ali je težko dokazati, da je res hudobni duh?«

To vprašanje zastavi Robert Collins,¹ živ deček, star kakih deset let, z velikimi temnimi očmi in z drznim noskom na rdečem obrazku. Nagovorjeni pa je vlč. gosp. Barry, prijatelj njegovega očeta in danes na obisku v vili gospoda Collinsa. Gospod Barry je mož v najlepših letih, s finimi, plemenitimi potezami na obrazu in prijaznim pogledom. Ravno se je na verandi vsedel na gugačnik in gledal v svitu večernega solnca se blesteče valove bližnjega jezera, ko priskače Robert in zastavi svoje vprašanje.

Duhovnik odgovori najprej le s prijaznim smehljajem, nato pa pravi: »Robert, to me spominja na dogodek, ki...«

Predno pa dokonča stavek, Robert veselo vzklikne:

»Hej, Karl, Janko, Stanko, hitro! Gospod Barry nam bo pripovedoval neko zgodbo.«

Ta klic je veljal bratom in tovarišem Robertovim, ki so se igrali na travniku med vilo in jezerom. Manjši dečki so se igrali vojake, dva večja, Stanko in Janko sta se na strani živahno pogovarjala, mali Karl pa se

je trudil, da bi iz klobukov svojih tovarišev postavil na hrbtu mirno ležečega Vilka visoko piramido. Ko je pa prispel na njihova ušesa klic: »Zgodba«, se je polastilo vseh veselo razburjenje. Takoj so bili vsi na potu proti verandi, le Vilko (Viljelm) in Karl sta zaostala; ko je hotel namreč Vilko poskočiti, je podrl Karla in tako sta se trkljala zaeno s klobuki proti jezeru. Toda hitro kakor blisk sta stala na nogah, zdirjala za tovariši ter si sopeč in s pomočjo obeh komolcev priborila prvo mesto ob gospodu, ki je z vidnim dopadanjem opazoval živahno četo.

»Ali je kaka zgodba o duhovih?« vpraša napeto Stanko.

»Še boljša,« odgovori Robert, »o hudobnem duhu.«

»Začnite, Velečastni, prosimo, začnite,« so klicali dečki kot iz enega grla.

»Najprej,« začne sedaj gospod Barry, »najprej vam moram povedati, da te zgodbe nisem še nikomur povedal.«

»O začnite, Velečastni,« je donelo od vseh strani.

»Drugič ni ta zgodba še nikomur znana.«

»Ali je pa tudi resnična?« vpraša nelolžno mali Vilko in si obriše znoj.

»Do pičice! Že večkrat sem vam jo ho-

¹ Imena so angleška.

tel povedati, pa se nisem mogel odločiti. Danes pa vam jo bom povedal celo.

Pred petnajstimi leti sem bil posvečen v mašnika. Takrat sem bil še brhek, mlad mož.

»Tedad ste se pa veliko izpremenili,« blekne Robert nehoté.

»Toda začnite vendar, Velečastni, saj je vseeno, kakšni ste bili takrat,« zakliče Janko, kateremu je potrpežljivost že pohajala.

»Dobro. Kot novoposvečen mašnik sem šel za en teden k svojim staršem in daroval sv. mašo v cerkvi, v kateri sem tolikokrat molil kot otrok.

Čez osem dni sem se moral vrniti v svojo škofijo, kajti škof mi je bil že odkazal službo na deželi. Bilo je prvi petek v avgustu, ko sem vstopil v vlak, ki naj bi me pripeljal na polje moje prvega delovanja. Najprej sem opravil svoj brevir, nato pa po svoji navadi izmolil kratko molitvico za grešnike, ki so umrli tega dne, dalje tudi za tiste nedolžne dečke, ki so bili ta dan v nevarnosti, da storé prvi smrtni greh. Tako sem prevozil en del svoje sedmoročne vožnje, kar mi obtiči oko na dečku, ki se je nemarno naslanjal na vrata, svoje velike oči pa zelo zamišljeno upiral vame. Še danes se mi zdi, da ga vidim pred seboj, tako natančno sem si vse zapomnil na njem.

Bil je najlepši deček, kar sem jih kdaj videl. Seveda vem dobro, da je še mnogo dečkov, ki hočejo biti prav lepi.

Robert Collins je imel opazko na jeziku, toda jo je požrl, da bi ne motil pripovedovanja. Vedel je dobro, ko ga je mislil gospod.

»Nihče izmed vas,« nadaljuje gospod mirno, »se ne more meriti z dečkom, ki je pred petnajstimi leti upiral oči vame. Bil je tako lep, da še nisem videl enakega.

Bil je kakih petnajst let star, precej majhen in na videz veliko mlajši. Oblečen je bil v popotno obleko. Črni lasje so se vsipali izpod okroglega klobučka in izpopolnjevali dečkovo lepoto. Iz njegovih izrazitih oči sta govorili dobrosrčnost in nedolžnost. Videlo se je na prvi pogled, da ni lepo le telo, ampak tudi duša.

Rekel sem, da sta govorili iz njegovih izrazitih oči dobrosrčnost in nedolžnost. In vendar sem zapazil obenem neki gotov nemir in žalost na njegovem obrazu. Ko je videl, da ga opazujem, se je spremenil njegov obraz in videl sem razločno, da se je v njegovih očeh porajala nevolja. Hitro se je obrnil in odprl vrata, hoteč oditi v bližnji vagon.

»Pst,« mu zakličem tiho, da bi ne vzbudil pozornosti sopotnikov, in mu s prstom namignem k sebi.

Na moj klic se je obrnil med vrati ter me nevoljno in neodločno gledal.

»Pojdi sem, dete moje,« mu zakličem. Pa še vedno je nepremično stal. Opazil sem, da se sam s seboj bojuje. Očitno ga je stalo mnogo premagovanja, da je prišel k meni. Slednjič je potegnil roko od vrat. Toda čudno! Komaj je stopil korak proti meni, se je ves spremenil. Vsa nevolja je hipoma izginila in zapazil sem toliko zaupnost na njem, da skoro svojim očem nisem verjel.

»O Velečastni,« vzklikne in mi pomoli roko — njegov g'as je bil ravnotako prijeten kot njegova oseba — »hvala Bogu, da ste me poklicali. Še nikdar v svojem življenju nisem bil tako nemiren, in če bi bil odšel — in odšel bi bil gotovo, če bi me ne bi'li poklicali — tedaj bi se bilo lahko zgodilo nekaj strašnega.«

»Vsedi se, mali,« mu odgovorim, »se bova malo pogovorila. Opazil sem, da si bil nemiren in sem te poklical.«

Vsede se poleg mene in reče takoj:

»Ve'častni, rad bi se pri vas spovedal.«

»Čisto prav, dete moje. Toda boš moral počakati, da prideva v mojo škofijo, ker zunaj svoje škofije nimam pravice. Kakor hitro prideva v L . . . , te spovem. Medtem mi lahko poveš, zakaj si bil nemiren.«

»Dobro, Velečastni. To je v resnici najhujši nemir in mojem življenju. Toda začnimo od začetka; moje ime je Rajko Summer. Star sem petnajst let, zadnjih pet let sem preživel v katoliškem zavodu v New Yorku. Po sklepu šo'skega leta sem napravil z dvema prijateljskoma izlet v gore, in danes smo ravno na poti proti domu.«

»Kje pa sta tvoja prijatelja?« ga vprašam.

»V sosednjem vozu za kadičce sta, reveža. Dva najboljša dečka, kar sem jih kdaj videl. Oba sta se odlikovala v učenju in sta kongreganista. Poznam ju že tri leta in še nikdar nisem pri njima videl ali slišal kaj slabega. Res je sicer, da sta imela tudi svoje napake, vendar sta bi'a prav dobra dečka.

Naš izlet je bil prav lep in prijeten. Lahko smo šli na lov, se vozili s čolnom, lovili ribe, se kopali, kolikor se nam je poljubilo. Edino, kar nam ni ugajalo, je bilo, da trideset milj naokoli ni bilo nikake katoliške cerkve. Deloma, ali bolje rečeno, popolnoma vsled tega smo se napravili na pot in zapustili kraj. Glejte, Velečastni, jaz opravljam pobožnost deveterih petkov na čast presv. Srcu Jezusovemu in danes bi moral biti deveti petek. Tovariša sta končala to pobožnost že v juliju. Včeraj zvečer smo dospeli v vas S . . . in šli k župniku, ki ga pa žalibog ni bilo doma. On je bil edini duhovnik v celi okolici in mi smo morali sv. obhajilo opustiti; sedaj moram začeti zopet znova.«

»Svoje nesreče si ne smeš preveč k srcu jemati,« rečem, »saj lahko začneš zopet znova, kot praviš, in ti si pač storil vse, kar je bilo v tvojih močeh. Ali je to povod tvojega nemira?«

»O ne, Velečastni, nekaj veliko hujšega. Nesreča se je začela šele tu na vlakcu. Vstopili smo danes zjutraj ob sedmi uri. Vse je šlo dobro do devete ure. Tu pride k nam neki mož in reče: 'Dečki, gotovo ste žejni. Pridite tja v oddelek za kadilce, se bomo dobro zabavali.' Obenem nam poda steklenico z žganjem. Nihče izmed nas še ni okušal take pijače in nam se je zdelo nedostojno, da bi dečki, kot mi, javno pili. In vendar, ko nam je ponudil steklenico, sem čutil, sam ne vem zakaj, v roki neko silo, ki me je priganjala, naj steklenico vzamem. V barvi dotične steklenice je bilo nekaj, kar me je očaralo; drugače se ne morem izraziti. Potegnil pa sem roko takoj nazaj. V tistem hipu pa stegne Harry Berton, eden izmed mojih prijateljev, roko, vzame steklenico in zahvali moža, ki hitro odide. Bil sem presenečen, še bolj pa potr, videč, da je Harry nastavil steklenico na usta in pil. Svojim očem nisem mogel verjeti, ko je tudi Walter Sherbett, drugi moj prijatelj, vzel steklenico in pil. In glejte, Velečastni, najbolj posebno pa je to, da je mene nekaj zelo vleklo, naj spijem en požirek. Še nikdar me ni nič tako mikalo, kot ta ostudna steklenica.«

»Najbrž je bila to le moč slabega zgleada,« rečem Rajku, ki je za trenutek pomolčal. Toda njegov obraz mi je pokazal, da sem se zmotil. Njegov pogled je kazal tako odločnost, da sem takoj spoznal, da imam opraviti z dečkom zelo odločnega značaja.

»Ne, to ni bilo,« odgovori Rajko in zmaje z glavo. »V petih letih, kar sem v zavodu, sem prišel z vsemi mogočimi dečki v dotiko, in zgodaj sem spoznal, da mora deček, ki hoče ostati dober, ravnati po svoji lastni vesti. Razume se, da sem tudi vedel, da en požirek še ni nikak greh, če ga dotični more prenesti; strašilo me je pa to, da me je tako vleklo, naj pijem, in poleg tega se mi je zdelo, da me neki notranji glas sviri.«

»Rajko,« pravim, »to je bil tvoj angel varih,« kajti sedaj sem tudi razumel cel dogodek svojega prijatelja.

»Velečastni, sedaj spoznam to tudi jaz, ko je skušnjava minula. Prijatelja sta me hotela za vsako ceno prisiliti, da bi pil, in jaz sem tudi vedno bil na tem, da bi se jima podal. Vedela pa nista, kak boj se vrši v moji notranjosti, in sta me hotela s silo pripraviti k temu. Eden me je držal, drugi pa skušal viliti pijačo v usta.«

»Dobro,« rečem, »Rajko, če te dobro poznam, je bilo tedaj skušnjave konec.«

»Čisto prav, Velečastni, to mi je dalo moči. Naenkrat sem postal trdovraten in nihče bi me ne mogel pripraviti, da bi se dotaknil steklenice; včasih je le dobro, biti trdovraten, ali ne, častiti gospod?«

»Ti si bil stanoviten, ona dva sta bila trdovratna.«

»Onadva sta postala sedaj huda name, preklinjala sta in me psovala, da se je vse kuhalo v meni jeze, pa bil sem prežalosten, da bi jima kaj rekel. Grozno ju je bilo poslušati. Tista, ki sem ju imel skoro za svetnika, sta preklinjala kot cestna druhal. Skušal sem jima vzeti steklenico, onadva pa sta vedno bolj pila. To je bila najstrašnejša ura v mojem življenju. Moja najboljša prijatelja sta vpricho mene padala. In jaz sem ju imel tako rad, kot bi bi' a moja lastna brata.«

Moj prijatelj ni mogel dalje govoriti, tako je bil ginjen. Tudi mene je pretreslo, in če tudi danes ponavljam njegove besede, vendar ne morem podati občutkov, ki so govorili iz njegovih besed. Bil je ravnotako ljubezniv kot stanoviten in ravnotako stanoviten kot lep.

»Teško mi je povedati,« nadaljuje naposled Rajko, »toda čez pol ure mojih prijateljev ni bilo več spoznati. Bila sta pijana in sta govorila kot — da, prav kot hudič...«

Rajko si pokrije obraz z rokami in preneha. Jaz ga ljubeznivo vzpodbujam, naj nadaljuje. »Jaz sem si svest, moj dragi Rajko, da ti bom lahko pomagal.«

Rajko me hvaležno pogleda in nadaljuje. »Rekel sem že, Velečastni, da sta govorila kot hudič, cel voz se mi je zdel pekel. V vseh kotih sem videl žganjarske steklenice. Preklinjevanje in umazano petje je bilo v resnici grozno. Sedaj spoznam to čisto dobro; ko sem bil pa navzoč, sem vedno čutil skušnjavo, da bi poslušal. Skušal sem moliti, toda molitev se mi je zdela tuja in čudna, dočim se mi je zdelo umazano petje in govorjenje prijetno. Zdelo se mi je, kot da bi Bog ne bil pričujoč, in da se vse podira. Nato pa sem se zopet prestrašil, če sem pomislil, da sem na tem, da storim smrtni greh. Sedaj prične mož, ki nam je dal steklenico, peti neko pesem. Imel je čudovito lep glas in pel tako glasno, da si ga mogel po vsem vozu slišati. Vsi so obmolknili in ga poslušali. V rokah je imel steklenico in pel ostudno pesem. Tudi jaz bi jo bil rad poslušal, če bi bil smel. Tu sem se zopet spomnil, da gre za mojo dušo, in sem zapustil voz, dokler bi vse ne minulo.«

»Bog te blagoslovi, moj otrok,« rečem ginjen Rajku, kajti bil sem prepričan, da je odšel veliki nevarnosti za svojo dušo. Rajko

pa potegne iz žepa skoro prazno steklenico in jo da meni. »Ko je mož odpel svojo umazano pesem,« pravi, »sta oba stekla k njemu, meni pa pustila steklenico.«

Slučano pride mimo sprevednik. Vprašam ga, če ni prost kak poseben kupé, in ko mi potrdi, ga najmem za pol dne; vedel sem namreč, da ga bova potrebovala.

»Zahvali Boža,« nadaljujem obrnjen proti Rajku, »da si skušnjavo tako srečno prestal. Lahko ti rečem, da je bila skušnjava zelo velika. Da boš pa videl, da razumem tvoj položaj, bom tvojo dogodbo pripovedoval jaz do konca.«

Rajko me začudeno pogleda.

»Ko si zapustil voz za kadilce, prišel sem in videl mene, si bil takoj pripravljen, nagovoriti me.«

»Da, Velečastni, tako je bilo.«

»Obenem pa si čutil, da te nekaj sili, voz zapustiti.«

»Kako veste to, Velečastni?«

»Še nekaj, moj dragi Rajko; sila, ki te je priganjala, da bi se mi izognil, je bila huda in silna, prav taka kot nagnjenje do steklenice.«

»Toda Velečastni, vi berete pač v moji duši!«

»Ne, moj prijatelj, toda pred več sto leti je živel velik svetnik, sv. Ignacij; ta je spisal nekaj pravil, ki nam pomagajo razločevati nagnjenja našega srca, ali pridejo od dobrega ali hudega duha. Ti si imel dobrega angela, ki je bil miren in mil v svojih navodilih, in on ti je pomagal zoper kneza teme. Toda jaz nisem še pri koncu s tvojo dogodbo. Ko si ti stal in me nepremično gledal, negotov, kaj hočeš storiti, sem jaz ravno končal svoj brevir in nato zmolil tudi kratko molitvico zate.«

»Zame, Velečastni?«

»Da, zate. Molil sem namreč za vse dečke, ki pridejo ravno danes v nevarnost, da storé velik greh.«

Rajko me prime za roko, iz njegovih oči pa je govorila najsrčnejša hvaležnost.

»Nato sem se ozrl in moj pogled se je srečal s tvojim. Kakor hitro si to opazil, si občutil veliko nevoljo in nenaklonjenost do mene. Med tem, ko te je nekaj priganjalo, da pridi k meni, te je nekaj priganjalo, da zapusti voz. Temu počutku si se podal in hotel oditi. Ko sem te poklical, se je boj ponovil in le z največjim naporom si se odločil. Potem pa si bil zopet stari Rajko. Ali mar nimam prav, dete moje?«

»Toda, Velečastni, kako vendar morete to vedeti?«

»Brž, ko si se odločil, je izginil ves stud pred molitvijo, in vsa vabljujivost brezbožne zabave v vozu za kadilce. Tudi nisi čutil ni-

kake nenaklonjenosti do mene, kot bi odrežal, je vsa skušnjava minula.«

Rajko me je vedno bolj začudeno gledal. Na njegovih očeh sem bral, da sem zadel pravo.« — — —

Tu pretrga Robert Collins pripovedovanje.

»Oprostite, Velečastni, da Vas motim. Toda meni se godi istotako kot Rajku. Jaz ne morem razumeti, kako ste mogli vse to sami od sebe vedeti.«

Gospod Barry se nasmehne. »To mi je bilo jasno vsled prejšnjega vedenja. Najprej sem spoznal, da to silno in hipno nagnjenje do pijače ni bilo ne prirojeno ne pridobljeno. Sklepal sem torej, da je bil hudobni duh, ki ga je zapeljeval k pitju, da bi zmešal njegove misli in otopil razum.«

»Ali zapeljuje hudobni duh ljudi tudi k pitju?« vpraša Stanko.

»Na tvoje vprašanje bom odgovoril z drugo zgodbo,« odvrne duhovnik. »Ko sem bil v semenišču, je bilo kajenje strogo prepovedano. Jaz pa sem bil preje strasten kadilec in zato mi je bilo zelo težko, da nisem smel kaditi. Nekega jutra, ko se zbudim — bil sem komaj šest tednov v semenišču — me je neka neustavljiva sila gnala, da bi kadil. Med jutranjo molitvijo in sv. mašo sem v duhu neprenehoma kadil dobro havansko smodko; istotako med učenjem. V svoji domišljiji sem videl neprestano vzdigovati se oblačke dima. Vse bi bil dal za eno samo smodko. Učiti se nisem mogel. Sam sebe sem se sramoval, toda svojih misli nisem mogel izpremeniti. Zvečer so šle z menoj spat in so zjutraj z menoj vred zopet vstale. Tako so visele na meni, da se jih nisem mogel oprostiti. Tako je bilo tretji, še huje pa četrti dan. Naposled sem se ojunčil in sem šel k spovedniku upajoč, da mi bo pač dovolil kako smodko, če mu ponižno razodenem svoje muke. Moj spovednik je bil pobožen, star gospod, ki je že marsikaj prestal in skušil v življenju. Mirno me je poslušal, nato pa rekel: »Prijatelj, kar ste mi tu pripovedovali, je dobro znamenje. Če hoče hudobni duh koga zapeljati, in vidi, da ima dotični velik strah pred grehom, ga skuša prijeti na najslabši strani. Vaša slaba stran, misli hudobni duh, je kajenje. Sedaj vas muči z nerednim poželenjem po eni smodki, počasi pa vas bo zapeljal v kaj hujšega. Toda vi ste zadali sovražniku že smrtni udarec s tem, da ste odkrili skušnjavo, kajti on sovraži luč; vaše razodetje ga je izdalo.« Ko sem zapustil sobo, ni bilo moje hrepenenje po smodki nič večje kot po hebrejski slovnici. Sedaj lahko razumete, zakaj mi je bila Rajkova dogodba takoj jasna.«

»Seveda,« vzdikne Robert takoj, »ko vam je Rajko razodel svojo skušnjavo, je hudobni duh zbežal.«

»Tako je,« odgovori gospod Barry, »o tem sem trdno prepričan. Knez teme nima rad, če kdo posveti v njegove naklepe, zato tudi goji tako sovraštvo do spovednice.«

»To je vse lepo,« se hipoma oglasi mali Vilko, »kako se je pa povest vršila dalje?«

»To je bilo tako, ljubi moj Vilko. Prišedši v mojo škofijo sem Rajka po kratki pripravi v posebnem kupeju spovedal. Bila je dolga spoved čez vse njegovo življenje. Seveda ne smem ničesar povedati, saj veste, kako strogo veže duhovnika spovedna molčečnost. Tekom pripovedi boste sprevideli, zakaj vam pa vendar smem razodeti, da sem pri tej spovedi, pri kateri sem jaz prvič v svojem življenju spovedoval, zvedel, da Rajko v celem svojem življenju ni storil nobenega smrtnega greha. Imel je sicer tudi skušnjave in še celo velike skušnjave; bil je pač človek kot mi, toda ostal je hraber in se krepko branil; največjo svojo zmagó, zmagó mišosti pa si je pridobil tisto jutro. Le malo minut po spovedi, ko je Rajko opravljal zahvalo, se odpro vrata najinega voza in dva dečka, malo starejša kot Rajko, prideta noter. Njun obraz je bil zardel in zabuhel, njune oči so željno blodile po vozu, in takoj sem spoznal, da iščeta Rajka, da bi obračunala z njim radi steklenice.

»Rajko,« pravim, »pojdi k vratom in pokliči oba v najin kupé, toda zamolči, da sem jaz tukaj.«

Rajko stori, kakor sem mu rekel.

Njegova tovariša prideta k nama in začneta — pri tem sta se komaj obdržala na nogah — dobrega Rajka zmerjati s surovimi in nedostojnimi priimki. Rajko pa ju kratko ustavi rekoč:

»Prijatelja, neki katoliški duhovnik je tukaj.« Komaj to zaslišita, se obrneta in hoteta oditi. Jaz pa jima zastopim pot.

»Pustite me ven,« zakliče eden jezno.

»Vidva ostaneta tukaj,« odgovorim, »in nobeden izmed vaju ne sme zapustiti tega prostora, dokler nista popolnoma trezna. Rajko, pokliči sprevodnika.«

Rajko stori, kot sem ukazal. Jaz pa si ogledam dečka malo bližje. Bila sta res ostudna. Hotela sta na vsak način celo s silo zapustiti voz. Jaz pa sem bil pripravljen ju zadržati, pa če bi bilo treba tudi s silo. Eden me je hotel kratkomalo poriniti v stran, kar pride Rajko s sprevodnikom. Jaz mu stisnem dolar v roko in rečem: »Poskrbite, da ostaneta ta dva moja prijatelja tukaj, dokler ne bosta popolnoma trezna.«

Sprevodnik, velik, močan zamorec, po mežikne z očmi v znamenje, da me je razumel. Postavi se pred pijana dečka in zapove s krepkim glasom, naj se v vozu mirno vedeta. Onadva, nezmožna kaj misliti, voljno ubogata na videz jeznega zamorca in se mrmraje vležeta na klop, ki jo je odkazal sprevodnik. Zvití zamorec pa prinese kmalu veliko posodo mrzle vode in ju prav pošteno skop'je. Smešno je bilo gledati, kako sta se z rokami in z nogami branila. Rajko in jaz sva pomagala toliko, da sva ju držala, in Rajko se je moral kljub svoji žalosti prav srčno smejati, ko je videl, kake obraze sta delala. Mrzla voda ju je precej streznila; le njuna zardela obraza in brezizrazne oči so še izdajale njun prestopok. Če se je zamorec poslužil še kakega drugega pripomočka, ne vem, gotovo je le, da sta takoj nato trdo zapala. »Pustite gospodka par ur spati,« reče zamorec, »ko vstaneta, bo vse v redu.«

Čez eno uro se vzbudi Sherbett. Njegova prva beseda je bila opravičevanje za njegovo vedenje. Skušal je celo biti vesel, vendar ni mogel prikriti svoje žalosti. Posebno si lahko opazil nenaklonjenost do mene. Toda bil je vsaj popolnoma trezen. Pol ure nato odpre oči tudi Harry; tudi on se najprej opraviči za svoje vedenje. Vendar sem videl, da jima je neprijetno v moji bližini, in da bi rada odšla.

Tedaj sem napravil drzen poskus. »Dečka,« pravim, prosim vaju, opravita dobro spoved.« — Tu bi bili moralj videti dolge obraze! Odločno sta se branila spovedati. Tudi jaz sem bil odločen, kajti vedel sem, da gre za dve neumrjoči duši, duši Marijinih družabnikov, ki sta danes tako nesrečno padla. V zaupanju na božje Srce Jezusovo in Matere božje sem jima tako dolgo prigovarjal, da sta privolila in opravila dobro spoved. Po končani spovedi nista mogla najti dovolj besedi, da bi se mi zahvalila. Sama nista mogla razumeti, zakaj sta delala prej take težave, in sta rekla, da sta se prej sama pred seboj sramovala, sedaj pa da sta presrečna. Kratko, postala sta moja najboljša prijatelja, prosila sta me za naslov in mi obljubila, da mi bosta pisala. Bila sta prav ljubezniva in zaupna dečka.

Povedal sem jima na svoj način ves dogodek tistega dne in morala sta mi pritrditi, da se je hudobni duh zelo trudil, da bi ju pogubil. In vendar nisem vsega vedel. Dejstvo sem videl, vzroka nisem videl.« — — —

Duhovnik pomolči za trenutek. Smehljaj na njegovih ustnicah je izginil.

»Kako to, da niste videli vzroka?« pretrga Robert splošen molk.

»Boš kmalu zvedel, moj dragi Robert, Prišedši na cilj svojega potovanja, sem se moral ločiti od mladih prijateljev. Teža trenutka ne bom nikdar pozabil. V domišljij jih vidim še danes, kako stoje na stopnicah in mi mahajo s klobuki, dokler me morejo videti. Kot dobri kongreganisti so se gotovo srčno zahvaljevali Devici Mariji za rešitev iz velike nevarnosti. Tudi jaz sem se čutil dolžnega zahvaliti se za ta svoj prvi lepi uspeh svojega duhovnega delovanja. Zato sem obrnil svoj korak najprej v cerkev, kjer sem pokleknil in dolgo in vroče molil. Ko sem še molil začujem zunaj cerkve velik hrup in klice po duhovniku.

Nekaj mož plane v cerkev. Jaz jim stopim nasproti.

»Kaj je?« vprašam. »Jaz sem duhovnik.«

Mislite si moje prestrašenje, ko zvem, da se je vlak, kmalu ko je zapustil postajo, ponesrečil. Visok most se je podrl in vlak je skočil v globočino. Tako sem bil prestrašen, da nisem mogel besedice spregovoriti. Moje misli so bile takoj pri mojih mladih prijateljih. Nato pa se hitro zavem, hitim v zakristijo in nato pred tabernakelj ter vzamem nekaj hostij. Neki mož mi pripelje konja. Hitro sedem nanj ter zdirjam na kraj, kjer se je zgodila nesreča.

Pol ure sem dirjal in napeto pričakoval novejših dogodkov. Slednjic sem bil na mestu. En del mostu je bilo porušenega. Lokomotiva in večina vozov je ležala strta v vodi. Mnogi možje so med razvalinami iskala mrtvece in ranjencev. Na bregu je ležala cela vrsta mrličev. Med njimi sem spoznal Walterja in Harryja. Bila sta hipoma mrtva. Toda nisem imel mnogo časa premišljati.

»Velečastni,« mi pravi neki Irec, »med ranjenci je neki deček, ki željno zahteva svetega obhajila.« Šel sem za možem in našel svojega ljubega Rajka. Ležal je na zeleni ruši. Na glavi in prsih je imel hude rane, ki so bile za silo zavezane, toda njegov obraz je bil miren in njegove oči so se veselo svetile, ko me je zagledal in pozdravil. Pa nič časa nisem smel izgubljati; smrt je lepega dečka že zgrabila s svojo ledeno roko. Sklonem se k njemu in mu rečem, naj obudi kesanje, da mu bom dal odvezo.

»Sem že pripravljen, Velečastni,« pravi tiho, »ravno predno ste prišli, sem obudil kesanje. Kateri dan je danes, Velečastni?«

»Petek,« odgovorim.

»O hvala Bogu, hvala Bogu!« vzdihne večkrat in pobožno sklene roki. »Tako morem danes vendar opraviti deveti petek Srca Jezusovega.« Njegovo obličje zažari pobožnosti-

ko mu podam sv. Rešnje Telo. Nikdar ne bom pozabil njegovega blaženega pogleda.

A moral sem ga zapustiti, da tudi drugim ponesrečenim katoličanom prinesem zadnjo pomoč sv. Cerkve. Eno uro sem delil ranjenecem in umirajočim zadnjo tolažbo sv. vere, nato sem se vrnil k Rajku. Zdravnik me je poklical, ker je šlo z njim h koncu.

Nesreča, ki je zahtevala toliko žrtev, je bila po splošnem mnenju pravi slučaj. Šele prejšnji teden sem zvedel, da je bila posledica nekega zločina. Zapomnite si to dobro, otroci; ravnoisti dan ob deveti uri dopoldne je neki gradilec mostov z enim tovarišem iz ljubosumja sklenil podreti most. Med tem ko sta se tadva pripravljala za zločin, je hudobni duh, ki je vedel za načrt in nesrečo, skušal pogubiti duše, katere je imela nesreča zadeti. Tako vidite, da sem bil res slep. Opazil sem pač, da je hudobni duh z vso svojo močjo uresničeval svoje peklenke naklepe, ni mi pa prišlo na um, da je moral imeti zato poseben vzrok.

Prišedši k Rajku sem ga najprej prosil, če smem uporabiti, kar mi je povedal pri spovedi. Rad mi je dovolil. Njegov obraz je postal blede, dihanje težko. A ostal je dobre volje prav do smrti. Z veliko težavo mi je naročil pozdrave za svoje starše in mi kratko pripovedoval, da so on in njegova prijatelja po mojem odhodu pobožno molili sv. rožni venec. Pri tretjem odstavku, ko sta Harry in Walter ravno molila: »Prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri«, se je naenkrat začulo močno hreščanje, potem pa se ni več zavedel.

Po tem pripovedovanju je Rajko za hip pomolčal. Barva obraza se je spremenila. Zdelo se mi je, da je prišel zadnji trenutek. Podal sem mu sv. razpelo, katero je dolgo časa pritiskal na svoje ustnice. Hipoma se je zasvetilo njegovo obličje v nebeski blaženosti.

»O Velečastni,« je šepetal veselo, »o Velečastni, ohranil sem jo belo.«

Z isto blaženostjo na obrazu je večkrat ponovil najsvetejša imena, in kakor je bil zadnji udarec njegovega srca izliv ljubezni, tako so obdržale njegove poteze tudi po smrti nežni izraz ljubezni in blaženosti.

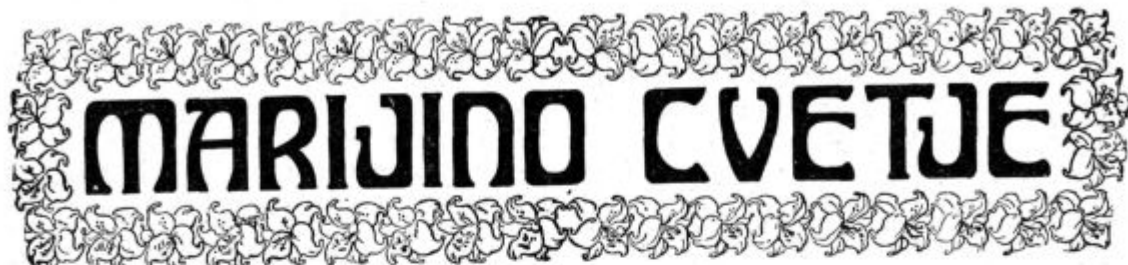
Zahvalimo Boga, otroci! On jo je ohranil res belo. — Jaz sem ga razumel. Govoril je o beli obleki svoje krstne nedolžnosti. —

Gospod Barry vstane. Ne pogleda ne na desno ne na levo. Tiho in zamišljeno, z lesketajočimi očmi, kakor bi imel pred seboj prikazen z drugega sveta, odide v hišo.

Tudi prej tako veseli otroci si zdaj komaj upajo tiho pogovarjati se med seboj. Nato pa

čisto obmolknejo... Čez jezero pa prinese večerni veter zvoke pesmi »Ave Maris Stella« (Zdrava, Morska Zvezda!), ki jo pojo

med vožnjo pobožni semeniščniki na čast tisti Kraljici, ki tako mogočno čuva čistost svojih marljivih, mladih kongreganistov...

Nagovor Marijini družbi.

Marijina hči, bodi ponižna, previdna in odločna!

Pobožni kapucinski pater Francišek Borgija je imel navado reči: »Tri stvari nam je še dobri Bog pustil iz zemeljskega raja: zvezde na nebu, lilije na polju in nedolžnost v otroškem očesu. Zvezde lesketajo na nebu v prejasni svetlobi, do njih ne moreta prah in zemski dim; lilije bleste v beli lepoti kot novopadli sneg na gorah v solčnih jutranjih žarkih: najmanjši madež na nji in lilije ni več. In otroško nedolžno oko je svetlo ogledalo čiste in neomadeževane njegove duše. Pater Borgija se je še malo dni pred svojo smrtjo igral z nedolžnimi otroci in svojim obiskovalcem jih je predstavil z besedami: »Glejte angele iz zemeljskega raja!«

Jaz pa poznam še drugega angela v mesu, ki je prinesel iz raja: zvezde, lilijo in ljubeznipolno čisto oko. Ta stvar, izšla iz rok vsemočnega Stvarnika, lepša in popolnejša kot mati Eva pred padcem, je Marija, je brezmadežno njeno Spočetje. Lepša kot zvezde neba, kajti sv. evangelist Janez piše: »In veliko znamenje se je prikazalo na nebu; žena s solncem obdana, in luna pod njenimi nogami, in na njeni glavi krona iz dvanajstih zvezd.« (Sk. r. 12, 1.) Te zvezde značijo njene čednosti in njene prednosti, in najlepša med temi zvezdami je prednost njenega brezmadežnega Spočetja. Lilijo kot znamenje brezmadežnosti ima v rokah, in njeno čisto deviško oko se z materinsko ljubeznijo ozira doli iz raja na nas.

Dà, na nas, in zlasti današnji dan, in zlasti ljubeznivo na svoje, njej posvečene duše, na svoje hčere, na Marijino družbo.

Kaj pa naj spaja, kaj naj posebno družijo nebeško Devico z njenimi hčerami na zemlji? Vse veste za to vez: brezmadežno življenje, sveta čistost, sveto devištvo. To je tista

zvezda iz raja, ki kaže pot in vodi v nebo, to je tista lilija, ki blesti kot gorski sneg, tisto čisto oko, ki ne mara nič nesramežljivega. Vse to združi vaš ženin Sveti Duh v najvišjo pohvalo: »O, kako lep je čisti rod v svoji svetlobi...«

Dà, sveta čistost izhaja v resnici iz raja, je nekaj tako visokega, nebeškega in božjega, da bi se skoraj ne drznili o njej govoriti. Ona je plemstvo duha, ki ima nešteto nevoščljivcev, ona je lepota srca, kateri prete tisočere nevarnosti, je vaš največji zaklad, katerega zalezujejo pohotni tatje.

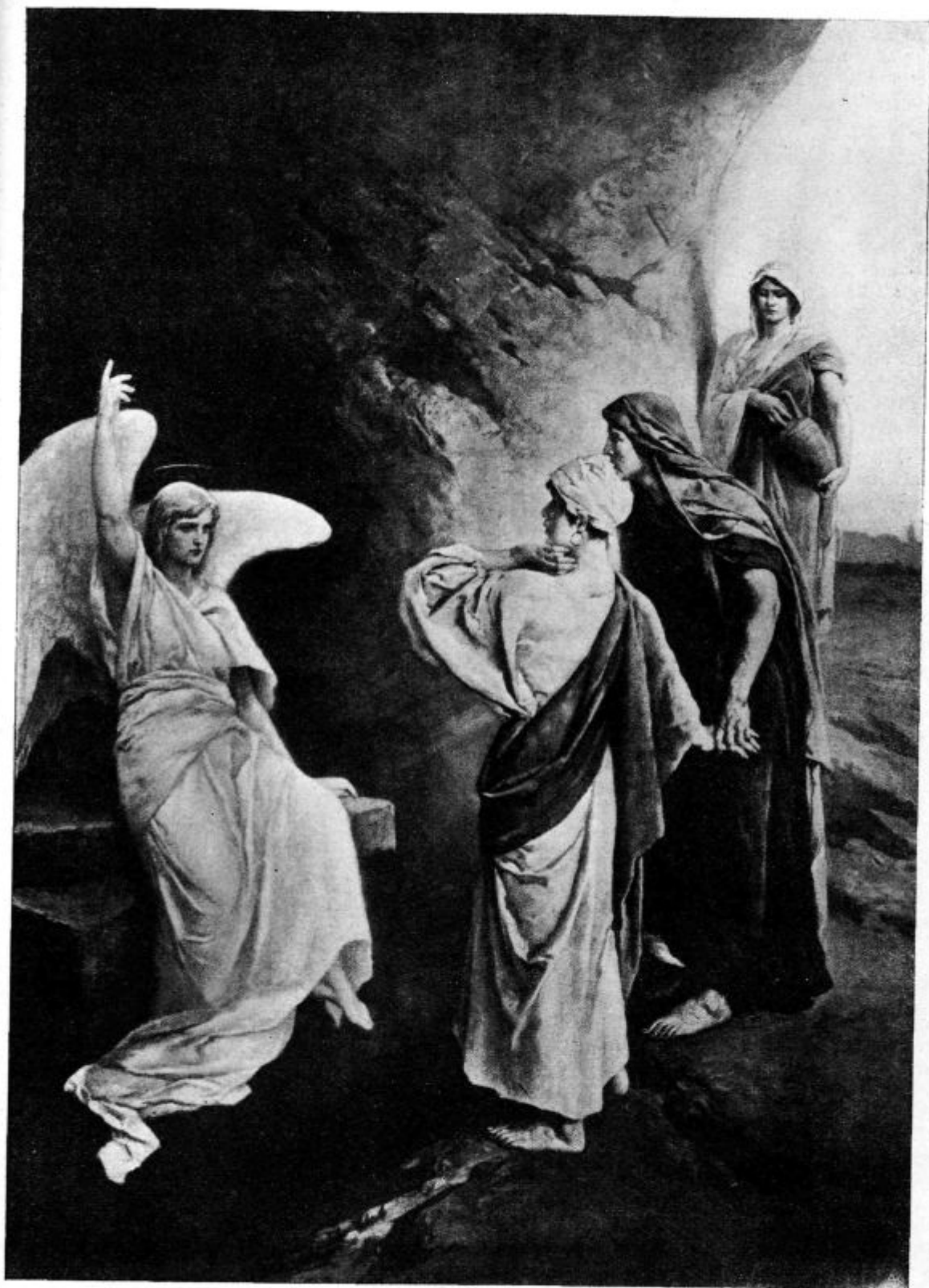
Če premislite vse te sovražnike, vse te nevarnosti med svetom, tedaj se vam gotovo vsiljuje vprašanje: »Ali pa bom mogla vztrajati, ali bom mogla ostati stanovitna?« zlasti še, če pomislite na besede apostola Pavla: »Kdor meni, da stoji, naj gleda, da ne pade« (1. Kor. 10, 12) in zopet: »V strahu in v trepetu delajte za svoje zveličanje!«

1. Bodi ponižna!

Preljube v Gospodu! Same od sebe tega ne premorete, ampak Bog in Brezmadežna z vami. In z vami bosta, če boste ponižne, previdne in odločne.

1. Ponižnost in čistost sta dve sestri, ki ne moreta biti druga brez druge. Brez ponižnosti nima vsa čistost prave cene in je kot nič. Samo ponižnost je njena bramba, njena varnost, njena trdnjava, v kateri je zavarovana ta sicer tako slabotna in od toliko sovražnikov napadana čednost.

Nagnjenje do greha je namreč v človeku silno močno. To more zavesti človeka v najglobokejše globočine propalosti. Da se je ubranimo in čisto živimo, potrebujemo posebnega varstva Marijinega, posebne previd-

Vstal je! Aleluja!

nosti božje. Bog mora odvracati od nas gotove nevarnosti in bližnje priložnosti, nas krepiti v skušnjavah, buditi v nas stud pred grehom in vnemati ljubezen do te čednosti; v odločilnem trenutku pa nas napolniti s pogumom in odločnostjo. Skratka: »Nihče ne more čisto živeti, če mu Bog ne dá.« (Mod. 8, 21.)

Toda Bog hoče, da ga prosimo. »Prosite in boste prejeli. (Mat. 7, 7.) O tem je ponižna devica popolnoma prepričana in mnogo moli: »Ničesar ne moremo iz sebe, kakor iz sebe, ampak vsa naša moč je iz Boga,« pravi apostol. Zato moli zjutraj in zvečer, misli pa tudi med dnevom pogosto na Boga, udeležuje se ob nedeljah in praznikih tudi popoldanske službe božje in je po možnosti tudi ob delavnikih pri sveti maši.

Zlasti časti otroškovdano Devico Marijo. Devišтво ljubiti in gojiti in Brezmadežno častiti je eno in isto. Zato moli rada in vneto družbene molitve, moli rada sv. rožni venec in v skušnjavah se obrača in zateka in kliče najsrčneje Njo, ki je kači glavo strla. Prizadevati si mora, da bi s svojim čistim življenjem Mariji postala vedno bolj podobna, vedno bolj in bolj dopadljiva.

Pa tudi to še ni dovolj. Ona potrebuje še več moči. Zato je samoposebi umevno, da z ljubeznijo do Boga in Marije mora rasti tudi njena ljubezen in gorečnost do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Če prebiramo življenje pobožnih devic, lahko beremo o njihovih velikih krepostih, toda vedno tudi o njihovi veliki ljubezni do presv. Rešnjega Telesa. In to ni čudno. Saj je to kruh angelov, in angeli so čisti duhovi; to je vino, iz katerega brste device; to je pšenica izvoljenih. Brez pogostnega sv. obhajila je nemožno, da bi ostale zveste svojemu sklepu: »Devica hočem ostati do poročnega oltarja ali pa do hladnega groba.«

Najboljše pa ste storile, da ste vstopile v Marijino družbo, ker to je četa, pred katero trepeče pekel. Res je sicer, da se bo zaraditega marsikak hudobnež norčeval iz vas in vas zasmehljivo imenoval »stare device«, a bolje je biti devica kakor nečistnica, in ali nam ni Gospod naprej napovedal preganjanja in zaničevanja? »Če so mene preganjali, bodo tudi vas, toda zaupajte, jaz sem svet premagal.« (Jan. 15, 20.) In ravno tako pravi apostol svetá: »Vsi, kateri hočejo pobožno živeti v Kristusu, bodo preganjanje trpeli.« (2. Tim. 3, 12.) Zato se pogumna dekleta še nikdar niso zmenile za norčevanje nesramnih.

2. Bodi previdna!

2. Ponižna dekle pa pozna svojo slabost, zato je previdna in ne zaupa vase, ampak zaupa v Boga in prosi za božjo pomoč, ker vse premore v njem, ki jo podpira. Pri tej zavesti o svoji slabosti pa se tudi ogiblje vsega, kar bi ji bilo v nevarnost, pomneč Gospodovega opomina: »Čujte in molite, da ne padete v skušnjava.« (Mat. 26, 41.)

Prva velika nevarnost je, a) če do pada sama sebi. Pametna devica se sicer sme oblačiti po svojem stanu; sme biti čedno in dostojno opravljena, a nikdar ne sme pri tem imeti namena zapeljevati, ampak vsega se mora ogibati, kar bi znalo pri drugih vzbuditi pohotne misli in nesramne želje. »Neukročena pohlepnost po dopadajenju,« — pravi slavni škof Sailer — »je prvi korak do padca.« Poleg notranjih bojov vabi še po zunanje s svojo ničemurnostjo zapeljivce k sebi. Sicer je pa ničemurna obleka najboljše znamenje duševnega propadanja. »Komur je samo obleka mar,« piše sv. Ciprijan, »temu pa čednost ni nič več mar.« Na Slovenskem je živila pobožna in pohlevna dekla v službi pri bogati kmetici. Pa začela se je ničemurno oblačiti, da bi drugemu spolu dopadla. Najraje je stala pred ogledalom. Gospodinja jo svari, pa zastonj. Naposled že ni bilo v celi okolici šivilje, ki bi ji znala po volji obleko umeriti. Ves svoj zaslužek je vtaknila v obleko, doma je pa njena stara mati stradala. Nekega dne pa pravi dekla gospodinji: »Dovolj mi je vaših pridig, jaz grem v mesto.« Odšla je. Minuli ste dve leti in časopisi so objavili, da se je ta ničemurna dekla zastrupila radi nesrečne ljubezni. Tak je bil konec; začetek je bil: dopadajenje sami sebi.

Dekle, kateri je mar devištvo in je ceni, b) ljubi tudi tiho, skrito življenje, ljubi samoto. To dela po zgledu preblazene Device, o kateri pravi sv. pismo, da je hitro (jadrno) šla v gore, da bi prej prišla k sv. teti Elizabeti. Zakaj je tako hitela? Na to nam odgovarja sv. Ambrozij: »Ker se spodobi za devico, da pride prej ko mogoče na varen kraj.« In če jo svet vabi in išče v svoje družbe, bo znala dobiti čista dekleta izgovore. »Če kdo ljubi svet, ni v njem ljubezni Očetove. Ker vse, kar je na svetu, je poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja.« (I. Jan. 2, 15 in 16.)

Kaj naj torej rečemo o dekletu, ki misli, da mora povsod zraven biti, vse videti, vse poskusiti, kateri je očetova hiša premajhna, domače življenje prepusto in predolgočasno; dekleta, ki silijo v svet, v mestne službe, v to-

varne, daleč proč izpred oči skrbnih staršev? Ali ne bo taka padla v najkrajšem času v skušnjave in propadla?

Zlasti se mora varovati devica nevarnih plesov. Res je sicer in vsem vam znano, da ples sam na sebi še ni greh, toda plesi so redkokrat brez greha ali vsaj brez bližnje priložnosti v greh; kdor pa nevarnost ljubi, v njej pogine, svari Sv. Duh. Zlasti moramo svariti pred plesi, ki se vrše po hišah in gostilnah. Ta nebrzdana prostost, ta predrznost, ta razbrzdanost, te šale in smehi, ti poželjivi pogledi, ali niso to plameni, v katerih zgori nedolžnost? Ali more ostati neomadeževana? Brez čudeža ne. Ali pa bo Bog delal čudeže tistim, ki same, prostovoljno drve v nevarnost? In kaj se vse ne sklepa, pogovarja na plesih? In potem še pot proti domu. Prav ima sv. Ambrozij, ki imenuje ples rakev nedolžnosti in grob sramežljivosti.

Ali se bo torej dekle, ki hoče ostati res nedolžno in sramežljivo, dalo k temu pregovoriti? Nikdar in nikoli! Taka bo rekla: »Za to me nikdar ne dobite!« Nekje je liberalen gostilničar precej po sv. misijonu napravil ples. Po vsih krajih je vabil, da bi s tem pokazal, da so misijonarji zastonj svarili pred plesom. Popoldne ob štirih bi se imel že ples pričeti. Pa bilo je pet, šest, toda nikogar. Toložil je nekaj sprijenih mladeničev, kateri so bili že prej kuga za župnijo, toda niti enega dekleta ni. Tako je ostal gostilničar in njegovi fantje osramočen.

Silno nevarno za nedolžnost in devištvo je tudi c) prezaupljivo občevanje z osebami drugega spola. To je jasno kakor beli dan. Dandanes se, žalibog, lahko vidijo dekleta celó v gostilnah. Tam se šalijo in norčujejo in vse te dvoumne šale leté na dekle. Prepevajo in ona mora naprej peti, in čim grša je pesem, tembolj ji ploskajo in jo hvalijo. Tudi pijejo, in ona mora ž njimi vred piti. In končno že sama več ne vé, kaj dela in kaj se ž njo godi. Toda ne, zmotil sem se, ker sem táko imenoval deklet. Ne, vsak pameten človek bo rekel: dekliškega imena ta že davno več ne zasluži. Če bi prava deklet po naključji zašla v tako družbo, bi morala sramú zardeti in od tam zbežati. Če ji pa to dopade, vsak dobro vé, da kakršno veselje, takšno je srce.

Najbolj nevarno pa je, d) če se dekleta sama shaja z moškimi. »Toda« — se bo ugovarjalo — »to se dobi in godi povsod.« Povsod? Ali res? Velika vojvodinja badenska je bližnja sorodnica nemškega cesarja. Ko je bila še nevesta, se je badenski vojvoda, njen ženin, pripeljal zanalašč v Berlin jo obiskat. Toda nevesta se je opravičila, da ga

ne more sprejeti, ker je sama, ker ta dan ni njene matere doma. Žal, da ta lepa šega čimdalje bolj gine pri nizkih in visokih.

Pa praviš: »med nama ni nič pregrešnega.« Ne takoj, toda pozneje; ne naenkrat najhujše, toda polagoma. Kdor se noče zmočiti, ne sme v vodo skočiti; kdor se noče opeči, se ne sme z ognjem igrati; in kdor hoče ostati nedolžen, se mora varovati takih skrivnih sestankov. »Kdor nevarnost ljubi, bo v nji poginil,« pravi Sveti Duh. (Prid. 3, 27.) In Sveti Duh gotovo najbolje pozna človeško srce. On prepevuje greh, zato pa tudi vse, kar nujno ali pa zelo verjetno vodi v greh.

»Toda, saj se bova vzela,« praviš. Toda morda ti bo še prej vzel sveto devištvo, oskrnil lilijo svete čistosti. Če ženin resno misli o zakonu, te bo raje vzel čisto in nedolžno, kakor pa oskrunjeno.

Neki par so že oklicali. »On je bil bogat, ona pa sicer lepa in pobožna, toda revna. Tedaj, malo pred poroko, povabi ženin nevesto, naj gre ž njim na sprehod. Ona, kakor vedno pokorna, vpraša svojo mater. In ta sluti v tem sprehodu veliko nevarnost za svojo hčer in ji prepove. Tedaj gre ženin sam k materi in ji pravi: »Ali mi res nič ne zapuate, ali me imate res za tako slabega?« — »Nikakor ne!« odvrne mati, »toda ljudje so in ostanejo vedno ljudje, k slabemu nagnjeni, in kjer sta slama in ogenj skupaj, se rado vnaane; zato ne dovolim!« — »No, dobro!« pravi razjarjen, »saj ni, da bi jo moral vzeti, naj se pa razdere!« — Pomislite materin položaj: on bogat, ona revna in oba že na oklicih! Toda mati je ostala trdna in stanovitna. Ta močna odločnost je vsa prevzela ženina. Nekaj časa gleda zdaj nevesto, zdaj mater, potem pa pravi: »Le imejte svojega otroka! Kako angelskočista mora biti ona, nad katero čuva tako skrbno materino oko! Kako se veselim, da bom takega angela peljal k oltarju!« — Žalibog, da niso vse matere tej podobne; marsikatera slepa mati sama napeljuje in sili svoje otroke v greh.

V novejšem času so nevarne za sveto čistost tudi pri nas e) razne knjige, zaljubljene povesti in pesmi, grdi časopisi itd. Naj vas ne premoti lepa beseda, prijeten napev. Strup ostane ravno tako strup, če je prav v zlatem kozarcu. Proč ž njimi! Sramežljiva deklet bo zardela pred nesramno pesmijo, ne bo vzela v čiste svoje roke grde knjige ali časopisa. Česar je polno srce, to iz ust gré!

3. »Bodi odločna!«

3. Ponižna deklet je torej previdna in čuječa, ona je pa tudi

odločna. Kajti vkljub vsej čuječnosti in previdnosti lahko pride deklica v velike nevarnosti. Tedaj se šele prav pokaže koliko moči ima v sebi, tedaj se pokaže, da res ne sme vase zaupati, ampak samo v Boga in njegovo pomoč. Čim večji je pri njej stud pred grehom in čim globokejše korenine so pognale v njeni duši misli in sklepi svetega devišтва, tem krepkejšo in pogumnejšo se brani vseh vabil, napeljevanj in napadov. O tem vseh vam služi sledeči zgled. V nekem slovenskem trgu je vstopila v službo kot natakaričica v najmenitnejšo gostilno mlada in lepa deklica. Res je bila sicer še mlada, a trdno je sklenila, da bo tudi v tej nevarni službi ohranila svojo čistost in nedolžnost. Kakor po navadi so prišli na večer navadni gostje: uradniki, trgovci in učitelji. Zvedeli so že, da je prišla nova in lepa natakaričica. Veselje je bilo veliko, pričakovanje nestrpno. Eden teh metuljev se je kmalu predrznil ji sladkati in postal je vsiljiv. Ona, odločna, ga ogorčeno pogleda

in z vso svojo močjo udari po obrazu. Kakor bi strela vanj udarila, je obstal mladi lizun tukaj osramočen in ves rdeč v obraz. Velikanski zasmeh je nastal pri drugih gostih, on pa je osramočen odšel. Odtlej je imela deklica mir; po mestu pa je postalo obče znano: »Natakaričici pri »belem volku« se ne sme nihče nesramno bližati, ta ni taka!»

V tako dobrem glasu morate biti tudi ve. »Me nismo take!« Zato je pa potrebno, da imate tudi ve čednost svete jeze in ogorčenja; tudi če bi bila zaradi tega na glasu, da si surova, neolikana, tudi če bi bila radi tega pred svetno oblastjo kaznovana. Bog bo ovenčal tvoj pogum z večno slavo na nebu. »Ne bojte se tistih, ki telo umore, duše pa ne morejo umoriti,« pravi Gospod.

Bodi torej vaš trdni sklep danes: biti hočem ponižna, previdna in stanovitna! Amen.

F. K.

Ker jo ljubim...

Ker Marijo vneto ljubim,
draga mi je nje svetinja,
saj prisege najsvetejše
me pogled na njo spominja.

Ker Marijo srčno ljubim,
mi je nje podoba draga,
saj na nji ugledam mater,
ki je najbolj mila, blaga.

Ker Marijo vroče ljubim,
vsaka misel nje le išče,
in od dela srce moje
k nji uhaja mi v svetišče.

Ker Marijo vneto ljubim,
srečna v njeni sem bližini,
tam porajajo se meni
najprijetnejši spomini.

Ker Marijo srčno ljubim,
rada zanjo vence spletam,
pred oltar jih njen pokladam
in zvestobo ji obetam.

Ker Marijo vroče ljubim,
rada pesmice ji pojem,
Kako skrita bi ostala
vsa ljubezen v srcu mojem!

Ker Marijo vneto ljubim,
nji povem skrivnosti svoje,
nji odprto je svetišče
zvesto vdane duše moje.

Ker Marijo srčno ljubim,
duh vzhiteva mi v višave,
solncu, zvezdicam naročam
zanjo vdanostne pozdrave.

Ker Marijo vroče ljubim,
hrepenim po hipu srečnem,
ko jo prvokrat zagledam
v blaženem veselju večnem.

D. A.

Sveto obhajilo za zgled.

V mestu Maestricht na Holandskem so zgledni gospodje iz Mar. družbe na poseben, izviren način poizkusili razširiti vnemo za večkratno in vsakdanje sv. obhajilo; in posrečilo se

jim je. Okrog 280 gospodov kongreganistov se je razdelilo ob gotovih dneh tako, da so v petih župnijskih cerkvah ondotnega mesta pristopili k sv. obhajilu. Lahko si mislimo, kako mogočen

vtis je napravila ta pobožnost na druge vernike, ki so bili takrat navzoči v cerkvah. Najodličnejši in najvplivnejši gospodje — pa pristopijo skupno k sv. obhajilu. To je ganilo tudi druge, ki so bili dotlej nekako boječi in mlačni; takozvani »strah pred ljudmi«, ki napravi toliko zla uprav med možakarji in mladeniči, je izginil. Zgled odličnih meščanov je potegnil za seboj tudi druge preproste može, rokodelce in obrtnike. Kmalu je bila ustanovljena nova kongregacija mladih ljudi, vrstih mladeničev, ki je štela 1500 članov. Iz

Maestricha se je to gibanje preneslo v druga mesta: v Amsterdam, Haag, Nimwegen in Deventer.

Ako bi se našla po vseh krajih, osobito po mestih, četa tako pogramnih, apostolskih in odločnih mož, ki bi bili takorekoč častna straža pri evharističnem Jezusu in ki bi bili vzorniki pogostnega sv. obhajila, potem bi ne bilo treba več tožiti, da mož in mladeničev ni videti pri mizi Gospodovi.

Slovenski misijonar

Črni mučenci.

Pred tisoč leti je odprl cesar Konstantin cerkvi vrata svobode in prostosti. Toda kljub temu, da je imela Cerkev pravico javnosti, ni prenehal boj med temo in lučjo, med nevero in vero. Bi se še dandanes in se bo še do konca sveta. Tudi dandanes se preliva mučeniška kri.

14. avgusta 1912 je izdala v Rimu kongregacija za obrede odlok, s katerim priznava mučencem Karolu Luanga, Matiju Murumba in tovarišem (vsi iz Ugande) priimek »častitljiv«, in seveda s tem uvedla preiskavanje za proglašenje teh mučencev za svetnike.

Uganda je država v Osrednji Afriki. Ljudstvo prodaja slonovo kost arabskim prekupčevalcem, ki prihajajo od morske obali v notranjost dežele. Vsled trgovinske zveze so si znali Arabci pridobiti na kraljevem dvoru tolik ugled, da je leta 1875. arabski trgovec s sužnji Muley ben Salem postal kraljevi zapupnik in svetovalec. Kmalu po nastopu vlade kralja Mteze (l. 1875.) se razširi novica, da prodirajo Angleži vedno bolj proti jugu in da se približujejo tudi Ugandi. Kralj je videl v tem nevarnost za svoj prestol. V tem ga je potrdil tudi njegov svetovalec Muley in mu svetoval, naj sprejme mohamedansko vero, s tem da si bo pridobil prijateljstvo egipčanskih in obrežnih Arabcev, ki ga bodo branili proti Angležem. Mteza je v zadregi sprejel njegov nasvet. Odtod tista naklonjenost do mohamedanstva, ki jo je opazil na kraljevem

dvoru znameniti afriški potovalec Stanley. Tega Stanleya je pa znal zviti kralj zase pridobiti s sijajnim sprejemom.

Stanley piše o tem: »Mteza je napravil name vtis zelo nadarjenega kneza, ki bi kot kristjan mogel za Osrednjo Afriko več storiti kakor petdesetletno oznanjevanje evangelija brez pomoči take ugledne osebe.« V tem navdušenju se mu je zdela igrača uničiti na dvoru izlam in pridobiti kralja za krščanstvo. Sam se je lotil apostolskega dela in v treh mesecih se mu je zdel ves njegov trud poplačan s sijajnimi uspehi; kajti v nekem nagovoru, ki ga je imel pred svojimi veljaki, je kralj izjavil med drugim tudi, da bolj ceni sveto pismo, kakor koran, in da hoče živeti raje po naukih sv. pisma, kakor korana. Vsled teh veliko obetajočih dogodkov je objavil Stanley v nekem zelo vplivnem angleškem časopisu navdušen klic na krščansko Evropo, naj ne zamudi ugodne prilike pridobiti Ugando za Kristusa in evropsko omiko.

Popolnoma prepričan, da se bo Mteza pokristjanil, je pustil na dvoru nekega mladeniča, Dalligton Mufta po imenu, ki je bil vzgojen v misijonski hiši v Sanzibaru. Ta naj bi kralju bral sv. pismo in nadaljeval Stanleyev pouk do prihoda misijonarjev. In Stanley je odpotoval dalje, ne da bi spoznal do dna Mtezovo mišljenje; kajti kakor bomo pozneje videli, je bilo Mtezovo navdušenje za krščanstvo gola zvijača. Mislil je namreč: Angleži vedno bolj prodirajo proti Ugandi in so moč-

nejši kakor Arabci, zato je boljše okleniti se močnejšega. Odtod torej ta naklonjenost, ki jo je kazal nasproti Stanleyu.

Medtem je Stanleyev klic v Evropi našel odmev. Ko so na mednarodnem kongresu v Bruselju leta 1876. sklepali, kako bi materijelno odprli in kultivirali novoodkrite dežele, so premišljevali v Rimu o sredstvih in načinih, kako ravnostim deželam prižgati luč prave vere.

Takratni prefekt kongregacije za razširjenje vere, kardinal Franchi, je vprašal misijonarje v obrežnih deželah Afrike za svet. Povsod so svetovali, naj kongregacija takoj prične s pripravami, kajti sami ne premorejo potrebnih moči in sredstev.

Kongregacija je ponudila misijone v Ugandi družbi »belih očetov«, ki so ponudbo tudi sprejeli (l. 1878.). Dežela naj bi se razdelila v dve veliki misijonski provinciji. Smrt Pija IX. je vso stvar zavlekla za nekaj mesecev, a Leon XIII. je končno podpisal odlok.

S tem je bila dana podlaga misijonu belih očetov v Osrednji Afriki. Vendar so dale priprave toliko dela, da so misijonarji dospeli na dvor kralja Mteze šele leta 1879.

Mteza je priredil misijonarjem v glavnem mestu Rubaga slovesen sprejem in z velikim veseljem sprejel prinesena darila, a nasprotno je tudi on bogato obdaril misijonarje. Odkazal jim je hektar dobre, z bananami posajene zemlje, jim pomagal nabaviti delavcev in materijala za misijonsko hišo in jim dovolil poučevati na dvoru. Toda ali je bil tudi v srcu res tak, kakor se je izrazil Stanleyu: »Piši belokožcem, da sem enak slepcu in da imam samo eno željo, naj me naučé gledati in jaz bom ostal kristjan vse svoje življenje,« ali ne, dejstvo je, da je tudi napram misijonarjem kazal izvanredno zanimanje za verske pogovore. Toda misijonarji so kmalu opazili, da imajo opraviti bolj s prebrisanim diplomatom, kakor pa s poštenim, odkritosrčnim in po zveličanju hrepenečim človekom.

»Kraljevo mišljenje mi prav nič ne ugaja,« je pisal P. Lourdel leta 1879. »Da se z zanimanjem udeležuje verskih pogovorov, dela samo zato, ker bi rad zvedel kaj novega in pa ker je tu najlepša prilika, da se more izkazati bistrournega. Bistrournega se hoče izkazati s svojimi »duhovitimi« vprašanji in opombami očetom, predvsem pa svojim dvorjanom in velikašem, katerim na dolgo in široko govori in razlaga verske resnice. Če njegova nečimernost ne doseže svojega namena, je nezadovoljen, čmeren in užaljen. In če kljub temu še vedno dovoljuje na dvoru ure za molitev in učenje, so to le politične spletke. Z Evropejci hoče biti namreč prija-

zen v verskem oziru, da bi mu v političnih načrtih zato tem bolje služili. Vendar pa noče prekiniti zveze z Arabci, še manj pa izgubiti priljubljenosti pri svojih podložnikih ali opustiti razvade, h katerim ga vedno priganja njegovo poželjenje. Da bi pa ustregel svojim plemenitim čustvom, ki se pogosto oglašajo v njem, zato ima premalo poguma in vztrajnosti.« Tako se mu je ravnostako malo posrečilo pomiriti svojo notranjost, kakor uravnati po svoji volji zunanje dogodke. Tragična usoda je gospodarila zadnja leta nesrečnega kralja. Angleška kolonijalna politika v Egiptu in na vzhodni afriški obali mu je povzročevala veliko skrbi. Vznemirjalo ga je tudi stališče, ki so ga zavzeli Arabci v gorenjem Egiptu; kajti dospela je vest, da zmagoslavno prodirajo in da so zmagovito potolkli egiptovskega podkralja.

»Arabci na severu,« je večkrat tarnal, »se bodo združili z onimi, ki so raztreseni od Sanzibara pa do Velikih jezer ter bodo moje deželo požrli.«

V tej stiski se porodi v Mtezovi črni glavi misel, da bi poslal enega misijonarjev v Pariz, ki naj bi ponudil Francoski protektorat nad Ugando. Ta sklep je spravljal misijonskega predstojnika P. Livinhaca v veliko zadrego. Vendar je zadostovalo nekaj trenutkov, da je uvidel kočljivo zadevo in dalekosežne posledice ponudbe. Zato je odgovoril kralju, da pri vedno naraščajočem delu ne more pogrešati nobenega misijonarja in da se, držeč se misijonskih predpisov, ne sme na noben način vtikati v afriško politiko in da torej tudi poslanstva do francoske vlade ne more sprejeti; vendar pa da je pripravljen predložiti kraljevo željo francoskemu konzulu v Sanzibaru.

Odklonitev je kralja zelo vznemoljila. Tudi nasproti krščanski veri je sedaj spremenil svoje mišljenje. Misijonarje je bolj redko povabljal na dvor, da bi pri javnih avdijencah razlagali krščanski nauk. Če je pa že bil katerikrat krščanski razgovor, je bil vsled kraljevega obnašanja mučen za vse navzoče. V dnevniku misijonarjev beremo, da je hotel Mteza na vsak način dobiti vzroke za poveljevanje izlama, krščansko vero pa napraviti smešno. Odkar mu niso mogli vstreči pri poslanstvu, je bilo njegove prijaznosti napram krščanski veri konec. Ta prevrat v kraljevem mišljenju so porabili Arabci v svojo korist. Poskusili so vse, da bi ga prepričali, da ga bodo Evropejci s pomočjo krščanstva pahili s prestola. Nič pa ni bolj izdalo pri nezupljivem vladarju kakor resnica ali pa samo sumnja, da ga hoče kdo vreči s prestola.

Nato so povzročili uspehi pri pokristja-

njenju kraljevih služabnikov in prebivalcev stolnega mesta nova sumničena napram misijonarjem in njihovi veri. Razširila se je n. pr. vest, da so očetje utrdili misijonsko hišo, da skrivajo veliko množino orožja, da imajo skopane podzemeljske rove v glavno mesto prav do kraljeve palače in da urijo dan na dan čez 300 odkupljenih sužnjev v orožju, seveda zato, da bi ob ugodni priliki pregnali kraja. Kakor neumna in neutemeljena so bila ta sumničena, vendar pri kralju niso ostala brez uspeha, zlasti ker jih je rada slišala tudi narodno-nazadnjaška stranka. Kralj je kratkoma prepovedal izpreobračati ljudi kje drugje kakor v misijonski hiši.

To sicer ni posebno škodilo misijonskemu delu, ker so starejši kristjani sami misi-

jonarili med rojaki in pripeljali precej katehumenov očetom v nadaljnji pouk. Vendar pa je že samo dejstvo, da je kdo držal z misijonarji in njihovo prepovedano vero, izpostavilo vsakoogar raznovrstnim žalitvam, pred katerimi se ni bilo moč braniti.

Misijonarji niso hoteli sami sebe varati; pripravljeni so bili na očitno preganjanje in v tem prepričanju so pripravljali tudi nove kristjane na pretečo nevarnost. Tako je izrecno opozoril P. Livinhac o Binkoštih leta 1880. novokrščence pred krstom na dolžnost, rajši umreti kakor zatajiti Kristusa. Vsi so izjavili, da hoče o tudi v dnevih preganjanja ostati stanovitni in zvesti veri ter rajši izgubiti življenje kakor vero.

(Dalje.)

Bratovščina sv. Cirila in Metoda pri sv. Jožefu nad Celjem.

Ker ima »Bogoljub« toliko naročnikov tudi pri nas na zelenem Štajerskem, mi dovolite, prosim g. urednik, malo prostora, da Vam poročam nekaj tudi o delovanju naše Slomškove »Bratovščine« za misijone med razko!niki.

Ob zadnji škofijski sinodi leta 1911. smo skušali tudi v to bratovščino več življenja spraviti. Naš prevzvišeni knez in škof, dr. Mihael Napotnik, so jo priporočali svojim zbranim duhovnikom z vnetimi besedami in vabili posebno k nabiranju in prispevanju prostovoljnih darov v dosego vzvišenih namenov, katere je dal »Bratovščini« njen ustanovnik, blagi knezoškof Slomšek. In te besede so padle na rodovitna tla. Ko je podpisani dal tiskati nabiralnih pol in jih s položnicami in sprejemnimi podobnicami razposlal po naši lepi širni škofiji, smo mogli že leta 1912. poslati za macedonski in bosenski misijon 1209 kron in 76 vin. miloščine. Novih udov je pristopilo 362. Lansko leto — 1913 — je bilo za »bratovščino« zato manj ugodno, ker so vsepovsodi nabirali za ranjence in obubožane v veliki slovanski in krščanski borbi zoper Turka; nabralo se je le 125 kron in 17 vin., ki smo jih poslali istotako v Macedonijo, deloma v Bosno.

In danes? Tu Vam priobčujem pismo slovenske usmiljenke, sestre Neže Golob iz -- sedaj žalibog — grške Janice. Pismo se glasi:

Janica, 1. januarja 1914.

Prečastiti gosp. superior!

... Pri nas je zdaj zopet vse po starem. Grki nas pusté v cerkvi in v šoli popolnoma pri miru. Naše delovanje zopet veselo napreduje. V šoli imamo letos 150 deklic, in v cerkvi je ljudi vsako nedeljo več. Vsi pravoslavni Bolgari hočejo zdaj sprejeti katoliško veroizpovedanje, kajti zdaj jim je samo pri nas mogoče ohraniti svojo narodnost, ker imamo samo me dovoljenje, poučevati v bolgarskem jeziku. Vse druge bolgarske šole so zdaj zaprte, kakor tudi vse bolgarske pravoslavne cerkve. Tudi vsi jetniki so se zdaj vrnili v svoje družine, vsi bolni in sestradani. Revščina je povsod neznosna. Uboga Macedonija! Kdaj bo vendar imela mir? Tukaj mislijo, da se bo spomladi že zopet kaj začelo. Bog daj, da bi se vse dobro izteklo!

Izvedele smo tudi za premeščenje č. g. Nastrana iz Ljubljane v Gradec, kar je za nas zopet hud udarec. Bog ve, če se nas bodo zdaj Kranjci še kaj spomnili ali ne? Upajmo v božjo previdnost! Zdaj smo vzele še eno svetno učiteljico za grški jezik. To nas stane zopet mesečnih 20 kron, in to samo za tri ure na teden. Hotela je 50 kron! Kaj se hoče?

Tukaj je res zdaj pravi »Babilon« — vsak govori drug jezik! Sestra Vincencija Kaplja in jaz si zdaj z vso močjo vtepava v glavo grščino, kar pa seveda v 33. letu starosti ni

prav lahko. Ali da bi le mogle kaj več storiti za čast božjo in pa za zveličanje duš, vse težave se prav hitro pozabijo. Danes je v Janici vse pokoncu, snoči so nam pripeljali prelepe božične jaslice, ki so nam jih poslali č. g. Nastran iz Ljubljane. To bo v cerkvi veselje na sveti dan, ki se po našem praznuje 7. januarja!

Hvaležna

sestra Neža Golob, usmiljenka.

Iz tega lahko spoznate, da se imajo macedonski Bolgari zdaj po vojski boriti na dve strani: proti posledicam vojske, ki so čisto strašnejše kot vojska sama, proti strašni revščini in lakoti, z druge strani pa proti Grkom, ki jim hočejo vzeti narodnost, da jih potem tem tesneje priklenejo na pravoslavje. Naj-

večja nevarnost pa preti katoliškim Bolgarom, da jih zvijačni Grk ne pridobi zopet za pravoslavje. Radi tega priporočam posebno vsem udom »Slomškove Bratovščine sv. Cirila in Metoda«, da podpirajo to bratovščino in ž njo širjenje katoliške misli med našimi nesrečnimi razkolniki. Ali tudi vse blagomisleče Izvenštajerce vabim, da prispevajo za ogrožene katoliške postojanke v Macedoniji in za bolgarske ubožce.

Nabiralnih pol, položnic in sprejemnih podobic za »Bratovščino sv. Cirila in Metoda« imam na razpolago za vsakega, kdor se obrne do podpisanege z navadno dopisnico.

Francišek Javšovec,
superijor misijonarjev pri sv. Jožefu nad
Celjem.

Prijateljem bosenskega misijona.

Današnji »Bogoljub« prinaša prijateljem bosenskega misijona sličico lepe cerkvice Žalostne Matere božje, ki je bila pretečeno jesen 21. septembra slovesno blagoslovljena na staroznameniti Sveti Gori v Bosni. Nekaterim našim prijateljem je ta kraj že nekoliko znan, mnogim je celo zahrepenelo srce, da bi kdaj obiskali to božjo pot, kajti Sveta Gora je ena izmed najstarejših božjih potov v Hercegovini in Bosni. Pridite torej mili prijatelji, pojdimo danes skupno k Žal. Materi božji na Sveto Goro v Bosni.

Peljati se moramo čez Banjaluko do malega mesteca Travnik, kjer imajo č. očetje iz družbe Jezusove zavode za dijake. Tu je umrl mladi hercegovski Alojzij, ljubeznivi Petar Barbarić, tu se je šolal med prvimi učenci zavoda tukajšnji rojak dr. Ivan Šarić, Marijin pesnik, zdaj pomožni škof vrhbosenski. A dolgo se ne mudimo v tem kraju. Dve uri pota imamo pred sabo. Peljemo se do železniške postaje Bila proti jugovzhodu. Ne daleč odtod ob rečici Lašva se dviga hribček kakor lepa 100 metrov visoka piramida z dvema vrhoma.

Ta prostor imenuje narod Crkvenica, ker je pred 400 leti tod stalo svetišče in božja pot Matere božje. Turki so po svoji navadi razdejali svetišče in le kup razvalin je še ostal. Štiri stoletja niso mogla izbrisati spomina na svetišče Marijino v srcu pobožnega naroda. Leto za letom je prihajal narod iz Herceg-Bosne sem jokati in moliti na božjo pot — brez cerkvice, brez oltarja, brez kipa, brez križa. Turek je vzel vse, a kameenje je ostalo. To so z ljubeznijo poljubovali

verni romarji in ga močili s svojimi solzami. Matere so peljale tja svoje otročiče in od roda do roda se je ohranil spomin in je ostala ljubezen do Svete Gore v ljudstvu. Po enkrat na leto je bila tu pod milim nebom tudi sv. maša. Tedaj je pri povzdigovanju ves navzoči narod z razpetimi rokami molil Jezusa in ga prosil milosti, naj se zopet vrnejo lepši časi v Bosno.

Uslišan je bil leta 1878., ko je Avstrija z okupacijo osvojila Herceg-Bosno. — A križa še niso smeli postaviti na javnem prostoru. Šele 2. decembra 1908. leta so v spomin 60 letnega vladanja našega cesarja tu postavili velik križ. Narod je popravil vijugasto cesto na hrib in 16 moč je neslo 6 metrov visok železen križ na goro ter ga postavilo na prvem vrhu. Križ je bil lepo ozaljšan in prvi večer z lučkami ves razsvetljen, da se je bliščalo daleč na okoli znamenje odrešenja v Bosni. — A kdo je dal ta križ? Vas zanima? Daroval ga je neki Belgijec, ki je bival kot ravnatelj fužin v Zenici. Jezusovo telo iz litnega železa, ki je naravne velikosti, je pa darovala neka železna trgovina iz Gradca. Kdo je pa vse izprosil? — Vem, da ga že poznate, dobrega očeta Puntigama, ki pa s tem ni bil zadovoljen. Pisaril in prosil je blizu in daleč toliko časa, da je dozidana na drugem vrhu cerkvice Žal. Matere božje. Na dan, ko so mater očeta Puntigama v domovini (na Štajerskem) polagali v grob, je dobri apostol bosenskih sirot lastnoročno začel kopati novo lepšo pot, ki bo vodila k Žal. Materi božji. Načrt je bil storjen. Sv. Gora naj bo Kalvarija s 14 timi postajami križevega

potu. Vso zadevo so izročili sv. Antonu, ki se je tekom zadnjih let večkrat čudovito izkazal; saj bi drugače ne bilo mogoče, da bi že stalo svetišče pod streho in bilo že posvečeno. Svetega Antona je izvolil dobri oče Puntigam in ga postavil za stavbenega mojstra novi božji poti. Zato stoji na vznožju hriba malo preprosto znamenje v čast sv. Antonu. Pot na hribček je zaznamenovana s 14 postajami. Pri vsaki postaji je zdaj le še preprosta podoba na lesenem drogu. Te postaje je lastnoročno naslikal in obdal s preprostimi okvirjem neki pobožen župnik iz Virtembergga. Kip Žal. Matere božje za XIII. postajo, kjer stoji cerkva, je darovala neimenovana Dunajčanka. V tabernaklju je zelo lična in lepa zlata monštranca, dar vrlih dijakinj iz

kakor hočete. Me dekleta hočemo obrisati Jezusu smrtni pot z obraza in rane, ki mu jih je na bosenski cerkvi prizadejala turška roka, me žene pa hočemo Jezusa srečati na težkem potu, ki ga je hodil zlasti za turških časov na Balkanu. Močni možje pa mu bodo pomagali križ nositi. — Komur je prav, ta se naj oglasi. Vsak tudi najmanjši darček se sprejme. Prosimo le, da natančno pristavite, za katero postajo ste se odločili in želite prispevati. (Darove sprejema bosenski odbor Alojzišče, Ljubljana.) * * *

Na premnoga vprašanja glede letošnjih bosenskih novomašnikov naznamimo danes njihova imena: Prvi je Matej Baković, drugi Marko Nedić, tretji Jakob Barišić. Zelo

Sveta gora v Bosni.

učiteljsča v Kresmsu. Lepa slikana okna je volil pokojni dunajski kardinal Nagl in telo mrtvega Jezusa v grobu je daroval za en sam »Bog plačaj!« tirolski umetnik Stufleser. Tako so gotove zadnje tri postaje križevega pota.

Načrt očeta Puntigama pa je ta, da bi vsaka postaja dobila malo kapelico za kakih 200 do 300 kron. Ali bi ne bilo lepo, da prevzamemo tudi mi Slovenci eno? Že slišim, kako vsi rečete: »Da!« — »Katero?« že vpraša druga. — Lahek odgovor: žene in dekleta IV. postajo: Jezus sreča Žalostno Mater, možje pa Simona iz Cirene. Ena Marijina hčerka pa pravi »Veroniko bomo vzele«. — Prav,

pridni so in vredni naše ljubezni, tako poroča oče Puntigam. Vsem, ki so že poslali darove ali prevzeli delo, iskrena zahvala. Zglavnikov, odev in kofrov še nimamo. Morebiti ima kdo katerega odveč, zelo nam postreže ž njim; — le celo in snažno mora biti, naj je še tako preprosto, pa velja.

* * *

Zdaj pa še nekaj prav zanimivega za naša pridna dekleta. Gosp. nadškof Stadler želi dobiti nekaj pridnih, brihtnih Slovenk v hišo »Betlehem« med redovnice »Služavke Djeteta Isusa«. Malo premislite; prihodnjič več o tem. **M.**

Pismo naše rojakinje s. Lucine iz Afrike.

Želim Vam nekaj sporočiti od naših zamorčkov iz misijona Rombo v vzhodni nemški Afriki.

Bile smo sestre z naše postojanke k nemu naših kraljev na gostijo povabljene. Pot je bila dolga do tje tri ure in tudi zelo slaba; čez grmovje in reke smo morale gaziti. Ali, hvala Bogu, ne zastoj. Srečale smo na pol pota ubogo paganko z napol mrtvim otročkom, ki je štel kakšnih pet let. Ta fantek je bil od glada kar posušen, tako tudi njegova mati; bila je uboga zapuščena vdova. Poslale smo eno naših ubogih deklet, ki je bila z nami na potu, da naj zapelja to ubogo žensko z otrokom na misijon in naj ostane tamkaj pri nas, da bo dobila živeža za sebe in svojega otroka. Nagovarjali smo jo tudi, da naj ga dá krstiti in obljubila nam je, da ga dá. In res, ko smo se sestre blizo večera vrnile, bil je deček že krščen. Velečastiti g. misijonar so ga brž krstili in mu dali ime Štefan. Ker je dobil pri nas dovolj živeža, je zopet ozdravel in je sedaj prav čvrst otrok. Kajne, to je nekaj veselja za blage bralce »Bogoljuba«, kateri so kaj dali za naš misijon v Rombi. Bog naj jim plača! Ker moremo ubogim sirotam živeža kupiti, jih lažje pridobimo za sv. krst. Gotovo bodo vsi ti otročički prav dobri kristjani, kadar bodo odrasli.

Sedaj pa moram o zgoraj omenjenem našem potovanju dalje pripovedovati. Dospеле smo srečno do kraljeve palače, ki je napravljena iz suhe trave in iz rajc. (? Ur.) Kakor je pa pri naših zamorčkih navada, da svoje povablence pogostijo z žganjem, ki ga sami naredijo; tako je bil pripravljen tudi za nas za vsako sester en velik lonec te neokusne pijače. Za kupico nam je služila na tenko palico nataknjena izvotljena buča. Sedaj si boste gotovo mislili, da smo se sestre opijanile, ker smo imele tako velike lonce afrikanskega žganja pred seboj. Ali ne! Voda v Evropi je skoro močnejša kakor žganje naših zamorčkov. Ti se pa že lahko opijanijo, ker po dva moška sedita pri enem loncu žganja tako dolgo, da ga izpraznita. Bile smo povabljene k temu paganskemu kralju zato, ker je imel nekaj let svojega sina pri nas sestrah v šoli, kjer se je učil nekaj brati in pisati. Dobro se je tudi učil moliti, neprenehoma je želel kristjan postati, ali nismo ga mogli uslišati zato, ker je že izvoljen bil za poglavarja. Kajti naši pagani nočejo imeti kristjana za svojega kralja zato, ker kristjan more samo eno ženo vzeti. To pa ni navada pri

nas. Pravijo: kralj ali poglavar mora imeti veliko družino, 40 do 50 žen, drugače ga ne poznajo za svojega predstojnika ali poglavarja. Temu »princu« so celo s smrtjo pretili, češ, da te umorimo, ako postaneš kristjan. Njegov oče ni bil veliko nasproten, da bi njegov sin bil kristjan, ali to bi mu tudi ne bilo vseeno, da bi pagani njegovega sina umorili. Ako bi se to zgodilo, smo izvedeli, tedaj bi umorili tudi gospode misijonarje in nas sestre. Toličke previdnosti je treba tedaj v Afriki pri teh divjačkih. Nekateri bi radi postali kristjani, teh ne smemo krstiti; drugi bi pa smeli se dati krstiti, in ti nočejo. Hvala Bogu, že imamo čez tisoč kristjanov; ali več kakor 10 tisoč je paganov tukaj v naši okolici. Prosim, pomagajte nam moliti za spreobrnjenje tega velikega števila duš, ki zdihujejo v ječi hudobnega. Teža naši pagani bolj častijo kakor nekateri beli kristjani ljubelega Boga. Tukaj pri nas, kakšnih pet minut od naše postaje, se nahaja velikanska kača; to kačo prihajajo pagani od daleč sem častiti. Pravijo, da jim ta prinese vse dobro, ker je zelo nevarna; pa se je ne bojijo, tako so čisto nasedeni ti ubogi ljudje v svoje krive vere.

Iskreno se Vam zahvaljujem za »Bogoljuba«, ki mi ga pošiljate; prav z veseljem ga prebiram.

Našla sem v »Bogoljubu« tudi svoje pismo, ki sem Vam ga lansko leto pisala iz Afrike, in da želite vedeti, odkod da sem doma in kako da sem prišla v Afriko. Doma sem pol ure od Maribora pri Devici Mariji v Brezju. V samostan sem prišla, ker sem bila v Gradcu blizu 10 let. Tam so mi nasvetovali, da vstopim v samostan k misijonskim sestram na Holandskem. Prosila sem takoj za sprejem in v prvem pismu sem dobila dovoljenje, da naj pridem. Tamkaj se sestre pripravljajo za misijon za Afriko; poslance so v Afriko večjidel v treh ali štirih letih, kadar že imajo obljubo.

Tako sem bila tudi jaz z dvema mojih sester mesca majnika leta 1906. poslana v misijon v nemško vzhodno Afriko. Iz mesta Rotterdam nas je odpeljala barka sem v Afriko; pet tednov smo se vozile čez morje.

Pozdravim Vas v presvetem Srcu Jezusovem in Marije Vam hvaležna in vdana

sestra M. Lucina,
misijonska sestra dragocene krvi.

Cerkveni razgled

Po svetu.

259. papež je sedanji sv. oče Pij X., tako dokazuje uradno potrjena knjiga, ki izide vsako leto v vatikanski tiskarni in se imenuje »Anuario pontificio per l'anno 1914.«

† **Kardinal Kačtaler.** Dne 27. februarja je umrl solnograški nadškof in metropolit, kardinal Janez Kačtaler. Rojen je bil 29. maja 1832; kardinalska čast mu je bila podeljena leta 1903. — Komaj so pokopali solnograškega kardinala, se je raznesla žalna novica, da je umrl v Opavi kardinal Jurij Kopp (rojen 25. julija 1837). Pokojni cerkveni dostojanstvenik je bil leta 1887. sporazumno s cesarjem Viljelmom imenovan za knezoškofa v Bratislavi, leta 1893. pa za kardinala. Rajnega zasluga je bila, da se je končal kulturni boj v Nemčiji. Pokopan je bil z vso slovesnostjo v Bratislavi dne 6. marca.

Samo 54 kardinalov ima točasno katoliška Cerkev. Od teh je iz dobe Leona XIII. 23, druge je imenoval sedanji papež. Po narodnosti jih je 29 Italijanov, torej vedno še nad polovico.

Novi kardinali. V prihodnjem konzistoriju, ki bo najbrž še pred velikonočjo, bodo prejeli kardinalske klobuke nadškofje v Kolinu, na Dunaju in v Boloniji; najbrže tudi monakovski nuncij msgr. Frühwirt.

Koliko škofov ima katoliška Cerkev? Po zadnjem v Vatikanu izdanem letopisu šteje katoliška Cerkev 1046 takih škofov, ki v resnici izvršujejo višjepastirsko zvanje. — Poleg teh je pa še 541 naslovnih, pomožnih in drugih škofov, ki so prideleni bolehnim in starim škofom kot pomočniki, ali pa uživajo to čast kot apostolski vikarji v misijonskih deželah, ali pa kot vojaški škofje itd.

Dunajski zavetnik. Sv. oče Pij X. je ugodil prošnji, da naj se imenuje dunajski apostol blaženi Klemen Dvoržak — zaščitnik dunajskega mesta.

XXV. evharistični kongres v Lurdu bo, kakor že naznanjeno, od 22. do 26. julija t. l. V tem času ne bo romarskih vlakov, ampak iz vsake dežele bo dovoljen po en kongresni vlak. Avstrijski vlak bo pod pokroviteljstvom dunajskega nadškofa dr. Piffla (Naznanila za udeležbo sprejema župnik Mechtler, Dunaj V., Wiedener Hauptstraße 103.)

Jeruzalem. V zadnjem času se silno širi zanimanje za grob kralja Davida. Bogati Rotšild iz

Pariza je kupil ves grič Ofel ter jel preiskavati, da bi dobil kako sled. Ima v službi dva učenjaka in 80 delavcev. Če se posreči najti grob, bo to velike važnosti tudi za katoliško Cerkev; ko bodo namreč Turki prepričani, da pod dvorano zadnje večerje ni groba Davidovega, bo lahko dobili nazaj dragoceno svetišče zadnje večerje. V ta namen se veliko moli in dela.

Državnonemški katoliški shod bo letos v Münstru na Vestfalskem, in sicer od 9. do 13. avgusta.

Pastirski list pruskih škofov, ki so ga brali po vsej Nemčiji 11. in 18. januarja, ostro šiba novodobne zmote, ki povzročajo, da zaostaja število rojstev, da se širi nenravnost, nedostojnost v obleki in modi; poudarja pa važnost verskonravne vzgoje v družinah, ki je tudi narodna in državna potreba.

Povrnil se je v naročje katoliške Cerkve nekdanji jezuitski pater Giorgi Bartoldi, ki je bil pred nekaj leti odpadel k protestantom. Bartoldi je bil svoj čas član uredništva pri listu »Civiltà Cattolica«.

Jezuit — župan. V mestu Panchgani v srednji Indiji je bil 76letni pater Durach, družbe Jezusove, izvoljen za župana.

Ne veste ne ure, ne dneva... V Budjejevicah na Češkem je umrl nenadoma prednik redemptoristov P. Ivan Ullwer — in sicer na prižnici. Prečital je evangelij ter se pripravil, da bi pridigal, — a se je zgrudil mrtev na tla.

Angleški plemiči — duhovniki. Med katoliškimi duhovniki na Angleškem sta točasno dva plemiča, ki sta bila kot lorda poprej člana angleške zgornje zbornice, namreč lord Petre in lord Arundel of Wardour. Edini brat lorda Sheffield je katoliški škof. Dva angleška barona sta redovnika: Sir William Heathcote je jezuit, sir David Hunter-Blair je benediktinski opat.

Naredba zoper pomanjkanje duhovnikov na Francoskem. Ker je pomanjkanje duhovnikov v nekaterih škofijah na Francoskem zelo občutno, je sveta stolica v Rimu odredila, da ne sme noben bogoslovec v dotičnih škofijah prestopiti v kak red ali v kongregacijo ali v misijonsko hišo, če ni poprej vsaj šest let služil v dušnem pastirstvu svoje škofije.

Interdikt je cerkvena kazen, ki se je sveta Cerkev poslužuje v izrednih slučajih. Dne 10. decembra 1913 je bil izrečen interdikt nad mestom Galatina v južni Italiji radi napadanja nadškofa

iz Otranto. Vsled interdikta (prepo-ved, da se ne smejo deliti sveti zakramenti — razen bolnikom, — da se ne smejo opravljati sv. maše itd.) je bilo ljudstvo sila potrto ter je opetovano prosilo oproščenja; dne 12. januarja 1914 je sveti oče interdikt razveljavil ter so se nato po vseh cerkvah vršile zadostilne pobožnosti.

Škoda, ki jo je prizadela zadnja balkanska vojna katoličanom in katoliškim misijonom, je zelo občutna, kajti razdejanih in opljenjenih je bilo okoli 40 katoliških vasi, porušenih blizu 30 cerkvâ, okrog 20 tisoč katoličanov je izgubilo svoje domove.

Ali je bilo treba? Lani se je v planinah ponesrečilo do smrti 114 oseb; 43 je bilo Avstrijcev, drugi so bili iz Nemčije. Kakšna je smrt v gorskih kotlinah — zlasti če se nesreča pripeti na nedeljo, si lahko predočujemo!

800.000 romarjev je obiskalo lani radi konstantinskih slavnosti večno mesto Rim. Ako je vsakdo pustil v Rimu samo 20 lir, znaša to skupaj lepo vsoto 16 milijonov lir.

Versko strpnost je pokazal turški vojni minister Enver-paša, ki je razposlal vsem poveljnikom strogo naredbo, da mora vsak vojak, kristjan ali mohamedanec, vestno izpolnjevati svoje verske dolžnosti. Duhovniki vseh veroizpovedanj imajo prost dostop do vojašnic.

Vsi ameriški škofje se bodo letos poklonili sv. očetu v Rimu.

Vsaj nekaj požrtvovalnih milijonarjev imamo na svetu. Neimenovan bogataš v Ameriki je ponudil 20 milijonov dolarjev, da bi se sezidalo 20 bolnišnic po raznih krajih, v katerih bi se bolniki, ki imajo raka, mogli zdraviti z radijem. Tudi ta bogataš ne mara izdati svojega imena. — Naj ne vé desnica . . .!

Odlična protestantinja — postala katoliška redovnica. V New Yorku je zbudila veliko začudenje vdova Mrs Smith, ena najuglednejših dam, ki se je odločila, da hoče streči revežem in bolnikom kot katoliška redovnica. Njen mož je bil generalni poštni ravnatelj in severo-ameriški poslanik v Peterburgu.

Po domovini.

Prvo hrvaško romanje v Sveto deželo. Pod pokroviteljstvom presv. gosp. dr. Antona Bauera se poda 1. septembra tega leta romanje v Sveto deželo, v tiste kraje, kjer je naš nebeški Odrešenik sprevajal svoje pozemelsko življenje. Voditelji tega romanja so čč. očetje frančiškani v Zagrebu. Potuje se čez Trst in Gruž, po morju do Jafe, potem do Jeruzalema po železnici. Iz Jeruzalema bodo romarji obiskali sosedna sveetišča: Betlehem, Sv. Janez v Gorovju, Emavs, Jordan in Mrtvo morje. Romarji se vrnejo nazaj

21. septembra. Za romarje so trije razredi: I. velja 500 K, II. 430 K, III. 300 K. Za ta denar imajo romarji vso vožnjo in vso postrežbo sem in tja. Kdor se želi udeležiti tega romanja, naj se oglasi na naslov: Vodstvo I. Hrv. romanja v Sveto deželo, Zagreb, frančiškanski samostan.

Če pojdemo v Lurd? Nekateri nas vprašujejo, drugi pa kar nagovarjajo, naj bi napravili letos zopet skupno slovensko romanje v Lurd, ker bo tam od 22. do 26. julija XXV. svetovni evharistični kongres. — Na to odgovarjamo: Skupnega slovenskega romanja v Lurd letos ne kaže, zato: 1. ker je julij za nas neugoden čas; čas največje vročine, pa tudi najhujšega kmečkega dela, — in na kmete se moramo ozirati, saj naša gospoda, tudi »katoliška«, kakor nas skušnja uči, ne hodi veliko na božja pota, vsaj z ljudskim romanjem ne; 2. bo pa v Lurdu tiste dni silna gneča; če je bilo na velikem Dunaju težko dobiti stanovanja, kaj bo šele v malem Lurdu! Poleg gneče bo pa tudi velika draginja, izpod 15 frankov na dan se ne bo izhajalo. To so za nas razlogi, da nam romanja ne kaže napravljati; pač pa pojdejo v Lurd Hrvatje in kdor izmed Slovencev želi tudi iti, mu svetujemo, naj se pridruži Hrvatom. Romanje pripravljajo kapucini na Reki in tje se je treba obrniti.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Imenovani so bili čč. gg.: Anton Skubic za župnika v Ribnici; Karel Supin za administratorja v Spod. Idriji; Viktor Kragl za kateheta na uršulinski zunanji šoli v Škofji Loki. — Stalna pokojnina je dovoljena čč. gg. Janezu Molju, župniku v Sostrem, in Jakobu Ferjančiču, župniku v Zavracu.

Umrli je dne 15. februarja nenadoma po opravljeni popoldanski službi božji č. g. Jan. Karet, župnik v Nemški Loki pri Kočevju. N. p. v m.!

Duhovne vaje za dekleta pri sv. Jožefu nad Celjem se začno v ponedeljek po III. nedelji po Veliki noči, t. j. 4. majnika zvečer ob 6. uri.

Imenovanje. Č. g. Franc Šegula, župnik v pok. in posestnik na Pragerskem, je postal vitez reda božjega groba v Jeruzalemu.

Cerkven koncert. V frančiškanski cerkvi v Ljubljani je priredilo dne 11. marca Cecilijino društvo župnije Marijinega Oznanjenja cerkven koncert. Sodeloval je pevski zbor frančiškanske cerkve in orkester godbe pešpolka št. 17. Pevske točke so splošno ugajale. Zbor se je pod vodstvom konz. svetnika P. Hugolina naravnost odlikoval; znano je že itak, da ima frančiškanski pevski zbor izborne moči kakor nobena druga cerkev v Ljubljani. Skladbe so bile vse težke in umerjene za glasbeno bolj izobraženo občinstvo, ki je cerkev docela napolnilo. Želeti bi pa bilo, da bi se pri takih prilikah čula tudi kaka bolj

domača pesem, da se pokaže, kaj zamore napraviti vestno izvežban in izbran pevski zbor tudi iz manj umetniške pesmi. Tudi komadi na orgle za izpremembo zelo ugajajo.

Baziliko v Ogleju bodo temeljito prenovili in popravili, in sicer v prvotnem slogu po načrtu osrednjega dunajskega odbora za ohranjanje spomenikov.

Barvo so pokazali takoj prvi dan deželnozbornskega zasedanja oni liberalni poslanci dežele Kranjske, ki so za časa volitve tako radi poudarjali, »da niso proti veri in ne proti cerkvi . . .« Pred zasedanjem je bila namreč sv. maša v stolnici. A čujte! Niti eden slovenskih liberalnih poslancev se je ni udeležil. Odlikovali so se vsi z nenavzočnostjo. S tem so dokazali, kakšno bi bilo njihovo delo, če bi jim ljudstvo zaupalo, da bi dobili večino v deželnem zboru!

Barvo so pokazali tudi takozvani sokoli, in sicer dne 7. februarja ob pogrebu sodnika Višnikarja. Pogreba se je udeležila tudi kopica ljubljanskih mladeničev, ki zajemajo proticerkvenega duha in napredno oliko v liberalni sokolski zvezi. Doslej je bila navada, da so pred pogrebnim sprevedom nesli križ, za njim so šla vsa društva. Sokolski fantini so pa topot šli naprej in tako nekako pokazali, da jim ni mar za križ, da se ga sramujejo. Slovenska javnost to nečastno demonstracijo odločno obsoja in obžaluje; obžaluje pa tembolj, ker so se je udeležili tudi člani ribniškega sokola . . . Slovenski starši pa sedaj vedo, kam bo ta organizacija zavedla njih sinove, če pravočasno ne spregledajo.

V katoliško Cerkev je bila sprejeta 28 letna učiteljica glasbe gdčna Ivana Huber, doma iz Lipskega, ki je bila doslej protestantovske veroizpovedi. Za sprejem jo je pripravljala šentpeterski župnik č. g. Janko Petrič v Ljubljani.

1260 novih kongregacij je bilo pridruženih minulo l. 1913. glavnih družbi »Prima Primaria« v Rimu. Izmed teh jih pripada Nemčiji 497, Avstriji 200, Francoski 109, Sev. Ameriki 114, Ogrski 27, Italiji 28, Kanadi 25, Juž. Ameriki 45, Španski 70; druge so razdeljene v manjšem številu po drugih deželah. — Po stanovih je število lani ustanovljenih kongregacij tako-le: Dekliških Mar. družb je bilo ustanovljenih 785; mladeniških 241; za može 35; za može in mladeniče 17; za žene 80; za otroke 28 —; druge za posamezne stanove.

Zoper pijančevanje je izdal celovški knezof dr. Kaltner postni pastirski list, ki slika nevarne posledice pijančevanja — zlasti nedeljskega — za dušo in telo.

V katoliško Cerkev je bil sprejet pri Sv. Petru v Ljubljani 33 letni mohamedanec Alif Sadi-bašić, rodom iz Viteza pri Travniku v Bosni. Krstil ga je dne 22. februarja č. gosp. župnik J.

Petrič, ki ga je poprej več mesecev poučeval in pripravljaj na sv. krst. Po sv. krstu je bil obhajjan, nato pa poročen z vdovo Alojzijo Lah.

Bogoslovnica. Novo, moderno in času primerno poslopje za bogoslovno učilišče bo vlada zidala v Celovcu.

Proč s polovičarstvom! Goriški knezof dr. Fr. Sedej je obsodil toli razširjeno polovičarstvo s sledečimi besedami: »Mlačnost v veri se širi dandanes kakor kuga iz višjih stanov v nižje, od izobražencev do napol izobražencev. Polovičarji so oni, ki sicer z besedo prisegajo na katoliški program, ki pa iz osebnih obzirov za časa volitev potegnejo z nasprotniki katoliške stranke. Polovičarji so oni liberalci, ki molijo doma rožni venec, ki pa se v javnosti sramujejo spoznati Kristusa in njegove nauke. Polovičarji so oni uradniki in učitelji, ki si ne upajo pokazati javno svojega prepričanja iz strahu, da bi ne bili preganjani. Polovičarske so one gospe in gospodične, ki sicer hodijo v cerkev, ali obenem tudi na nevarne veselice, v gledališča in liberalna društva. Polovičarji so oni, ki se prištevajo h katoliški stranki, a doma čitajo nasprotno ali celo prepovedane časnike. Vsi ti cincajo med Bogom in hudičem in hočejo služiti dvema nasprotnima si gospodoma. Kakšno družbo ima pravica s krivico? Ali kakšno tovarišтво ima luč s temo? tako vprašamo s sv. Pavlom (II. Kor. 6, 14) te dvojne duše. Kristusu, večni resnici, ni bilo nič bolj zoprno, kakor hinavstvo farizejev, katerim je napovedal gorje in pekel. Načela vladajo svet; kakršno je mišljenje, takšno je življenje. Če so načela slaba, bode tudi dejanje in nehanje človekovo slabo in narobe.«

Avstro-ogrška provincija bratov krščanskih šol šteje po zapisniku t. l. 365 bratov, 42 šolastikov, 68 novincev in 100 juvenistov ali oblatov; vzdržuje 3 učiteljišča, 3 realke, 5 trgovskih, 8 meščanskih in 24 ljudskih šol s 168 razredi, v katerih poučuje 6927 učencev. Izmed teh zavodov je 6 penzionatov, 4 sirotišnice in 1 kaznilnica. Marijanskih kongregacij za učitelje in dijake je 11 s 740 člani. Drugih mladeniških družb ima 7. Cela kongregacija ima 53 provincij, razširjenih po celem svetu. — V novicijatu te kongregacije se sprejemajo učitelji in srednješolci, roko-delci in tudi kmečki sinovi od 16. do 24. leta. V juvenat se sprejme tudi kak deček, ki je iz dobre krščanske družine, 12—14 let star, zdrav, nadarjen in ima odlično spričevalo večrazredne šole. Priglašanja za sprejem naj se naslove: Ravnateljstvu šolskih bratov na Hrušici pri Jesenicah na Gorenjskem.

Idrija. Pri nas se vrše že več let sem v postnem času duhovne vaje za moške. Tudi letos je imel vič. pater Žužek duhovne vaje od 26. sve-

čana do 1. sušca. Udeležba je bila zlasti pri večernih govorih prav velika. Kdor ne pozna razmer v današnjih rudarskih mestih, tudi ne vé, kolike odločnosti je treba, da se premostijo razne moderne ovire, ki zadržujejo človeka od doma do cerkve. A udeleževalo se je duhovnih vaj kljub vsemu častno število moških, ki so obenem tudi velikonočni dolžnosti zadostili. — Število duhovnikov naše dekanije se je občutno skrčilo. Dušno pastirstvo o velikonočnem času oskrbujeja v Idriji z velikim naporom mons. M. Arko in kaplan I. Gnidovec, kaplan v pok. F. Onušič je težko bolan in katehet F. Oswald se zdravi v Aleksandriji; župniji Gore in Zavrac ter kaplanija v Sp. Idriji so prazne. Dal Bog, da se kmalu zopet normalne razmere vrnejo!

Krška škofija v Celovcu. (Slovenski del koroški.) Letošnje redne škofijske vizitacije s podeljevanjem zakramenta svete birme se bodo po škofiji vršile v času od 9. majnika do 23. junija. Izmed slovenskih župnij pridejo na vrsto samo: Domačale dne 9. majnika; Brnca dne 12.; Podklošter dne 13.; Rožek dne 14.; Blatograd dne 23. (Blatograd je zgodovinski kraj za Slovence, ker tam počiva zglede slovenskega duhovnika, pesnik in pisatelj Urban Jarnik; in ravno tam je tudi pridigal na binkoštni ponedeljek, takrat še kot spiritual v celovškem bogoslovju, poznejši naš vladika A. M. Slomšek ono za Slovence toli znamenito pridigo »o dolžnosti svoj materni jezik spoštovati«. — Danes je kraj do imena — že povsem pomemben vsled koroških nasilnih frajzinskih političnih razmer.) — Za veronaučne profesorje srednjih šol se bo vršil izpit v knezoškofijski palači v Celovcu dne 12. in 13. majnika t. m. — Umrl je v Celovcu kot deficient in beneficiat v mestni ubožnici pri sv. Boštjanu g. Janez Šavbah. Rojen je bil l. 1846. v Pečah pri Podklostru ter je kot duhovnik in kot rodoljub na vseh svojih obsežnih službenih mestih zglede deloval. Odlikoval se je kot velik ljubitelj knjig zlasti po svoji ascetični izobraženosti, in odtod čudoviti uspehi, ki jih je povsod dosegel s skrbno izdelanimi pridigami in nauki. Ponovno že prej prestana pljučnica mu je dne 2. marca nenadoma prerezala nit življenja. Blag mu spomin! — Na župnijo Loče pri Beljaku je prezentiran g. kapiteljski kanonik Jožef Ogris iz Gospesvete. — Za kanonika v Gospasveti je imenovan dosedanji administrator na Jerzerskem, g. Jan. Umnik. — Vpokojeni župnik na Jezerškem g. Janez Lubej se preseli v svojo domačijo v št. Jurij ob južni železnici na Štajarskem. — Provizor Janez Katnik v Lipaljivasi se preseli kot provizor v Kotlje. Začasno sooskrbuje Lipaljovas g. Jožef Eichholcer iz Pontablja. — Zelo hudo je obolel v Celovcu bogoslovec I. letnika g. Franc Demšar, rodom Kranjec. — Letošnje slovenske postne pridige za celovške Slovence

se bodo vršile v cerkvi Sv. Duha od 1. do 5. aprila, vselej ob 8. uri zvečer.

Dunaj. Dne 15. svečana smo dunajski Slovenci slovesno praznovali desetletnico slovenske službe božje na Dunaju. Pomen slovenskih pridig v tujini je »Bogoljub« v eni zadnjih številok lanskega leta opisal. Tu le kratko o slovesnosti! Vsi smo bili zelo veseli, ko smo zvedeli, da prihiti ta dan med nas ustanovitelj slovenske službe božje na Dunaju, sedanjí profesor v zavodu sv. Stanislava, č. g. Fr. Reból. Ob četrta na 11. uro je bila v cerkvi sv. Antona v XV. okraju slovesna pridiga, sv. maša, po sv. maši blagoslov in zahvalna pesem. V pridigi je č. g. Reból posebno poudarjal hvaležnost, ki smo jo dolžni Bogu za vse milosti, ki nam jih je naklanjal v teh desetih letih. Pri sv. maši je dovršeno lepo prepeval pevski zbor pod vodstvom požrtvovalnega č. g. dr. Fr. Kimovca. V lep zgled so nam bili vrli gg. kat. narodni akademiki, člani »Danice«, ki so se vsi z društvenimi znaki in polnoštevilno udeležili cerkvene slovesnosti. Zvečer je bila slavnostna akademija. Med mnogimi pozdravi nas je posebno razveselilo prelepo pismo prevz. gosp. knezoškofa ljubljanskega, ki nas navdušuje za vero in čednost. Ob tem pozdravu je nastalo v slavnostni dvorani velikansko navdušenje za ljubljenegega vladika. Po vsem iz srca govorjenem slavnostnem govoru č. g. Rebóla in po umetniško dovršenem petju je g. Žgur v svojem govoru tudi krepko poudarjal velik pomen službe božje v materinem jeziku. Da, ljubi rojaki! Ostanimo zvesti katoliškim načelom, živimo čednostno, pa bomo ostali tudi zvesti svojemu narodu!

Nikar v Ameriko! Kakor je razvidno iz raznih ameriškanskih časopisov, je tam štrajk in brezdclje na dnevnem redu. Vsled tega je nastala splošna draginja v Združenih državah; in ne samo po mestih, tudi po deželi. Pa tudi ni upanja, da bi se razmere kaj kmalu izboljšale.

Komisija na Ellis Islandu brez vsakega razloga izselence zavrača, češ, da je Amerika že prenapolnjena z ljudmi. Boje se, da še domačinom kmalu ne bo dosti kruha. Zato kličemo: Nikar v Ameriko! Kdor pa nikakor ne more ostati na rodni grudi, bodisi vsled slabe nerodovitne zemlje ali iz drugih upravičenih vzrokov, naj se raje odloči, da ostane bližje svojega rojstnega kraja.

Ker je v Bosni mnogo dobre rodovitne zemlje in nakup zemljišč mnogo cenejši kot doma, svetovali bi, da bi se dotičniki zavzeli za Bosno. Družba sv. Rafaela je v ta namen naprosila razne osebe in družbe v Bosni, da nam gredo na roko pri nakupu zemljišč. Dobili smo tudi dovoljen tozadevni odgovor. Kdor se zanima za to, naj se obrne na Rafaelovo družbo v Ljubljani, Dunajska cesta št. 29, I. nadstropje. (Glavna mitnica.) Tu dobi vsa nadaljna pojasnila in posredovanja brezplačno.

SMRT DOBREGA ROJAKA V TUJINI

15. svečana je v Monakovem na Bavarskem umrl Franc Petrič v 40. letu svoje dobe. Pokojnik je bil rojen leta 1874. na Logu v župniji Brezovica pri Ljubljani. Ker je bil bolj šibek, se je šel učiti krojaštva v Ljubljano. Ko je nekoč njegova mati mojstra vprašala, kako se fant uči, ji je ta odgovoril: »Dober, pameten fant je in zelo resen; kmalu bi se mu moralo plačati, da bi ga pripravili na smeh.« Po tej učni dobi je vstopil kot krojaški pomočnik. V delavnici je bilo več pomočnikov, a bili so vsi socialni demokratje. Dokler niso vedeli, kakšne barve je, so ga pustili pri miru, potem so ga začeli nagovarjati, naj se vpiše v njih društvo, naj ne hodi v cerkev, naj ne poslušá duhovnikov itd. Sam mi je večkrat pravil: »Od začetka so me zlepa nagovarjali, potem so me začeli zbadati in šikanirati; jaz sem navadno molčal, ker sem bil sam med njimi katoliškega mišljenja, saj bi me bili še stepli, in pomagal bi mi nihče ne. Enkrat se vendar opogumim ter jim povem nekaj toplih, da so vsi obmolknili.« Tako se je še nekajkrat primerilo. Slednjič mi reče: »Veš kaj, ne morem več tu ostati; tega, kar ti od mene zahtevajo, ne bom storil, z njimi prepirati se nočem, vsega potrpeti ne morem. Grem v tujino, poiščem si sreče drugod, Bog mi bo pomagal.« Odšel je na Bavarsko, kjer se je za stalno naselil v mestu Monakovem. Z marljivostjo in varčnostjo si je pridobil toliko, da je odprl trgovino za blago, kjer se je izdelovala moška obleka po meri. Tudi poročil se je tam. Po prevelikem naporu in delavnosti si je nakopal pljučno bolezen, ki mu je skoro skozi sedem let spodjedala zdravje. Od preteklega božiča naprej je ostal vedno v postelji, in dasi ni mislil, da je to njegova zadnja bolezen, je večkrat po svoji lastni želji prejel svete zakramente. Že poprej je večkrat Boga prosil, naj ga reši trpljenja; zdaj se je vdal v njegovo sveto voljo, posebno zadnje dni je večkrat klical: »O Jezus, stoj mi ob strani!« Zadnji dan, 15. svečana, že zgodaj zjutraj prosi bolniško strežnico: »Sestra, molimo takoj jutranjo molitev, ker danes moram umreti.«

Ves čas svojega življenja je živel strogo katoliško. Kot mladeniča pri dvajsetih letih ga nisi videl kaditi smodke, pil je le redkokdaj in še takrat malo, plesišča so mu bila neznana. Iz dobrega mladeniča je postal delaven, pošten mož, izurjen obrtnik, večš strokovnjak. Tujina ga ni pokvarila. Kako priljubljen je bil pokojnik celo v tujem kraju, je pričal njegov pogreb, katera so se obilno udeležili prijatelji, znanci, društveni zastopniki z venci in godbo, pri kateri je on poprej sodeloval. Ob odprtem grobu mu je duhovnik govoril lep nagrobni govor. Počivaj v miru, dobra duša, bodi ti lahka zemljica tujal

F. P.

Marijine družbe.

Rajhenburg. (Bogoljubova misijonska pota.) Z letošnjim letom se je pri nas zelo pomnožilo število naročnikov in bralcev prelepega lista »Bogoljuba«. Imamo jih precej. Zlasti dekleta Marijine družbe so z veseljem stopile med nove naročnike, kar bo gotovo veliko pripomoglo k zglednejšemu življenju in požrtvovalnejšemu delovanju v Marijini družbi. Iz vsake okolice je po več naročnic »Bogoljuba«, ki ga radovoljno posojujejo vsem drugim Marijinim družbenkam, tako da bo odslej prav malo deklet, ki bi »Bogoljuba« ne ljubile. — Pa ne samo Marijinim družbenicam bo koristilo lepo berilo, ampak celim družinam, med katere bo zahajal. Ob nedeljah, ko miruje težko delo, vzame dobra in vneta Marijina družbenica iz svoje skrinjice »Bogoljuba« in mu dá besedo vpricho vseh članov domače hiše. Dober nauk ne pade na nerodovitna tla, pretresljiva zgodba, kakor je bila ona o izgubljenem sinu, ki ga je nesrečna mati proklela, ne izgine kmalu iz spomina. Ko razdeli »Bogoljub« vse svoje nauke in pesmice in novice poslušajoči družini, je zadovoljen, da se zopet zapre v ozko skrinjico, ali pa poprosi deklico, naj ga ponese v sosedno hišo, da še tam opravi svoje misijonsko delo. Nekateri naših »Bogoljubov« mora obiskati po tri ali štiri družine. Ker se navadno po cel teden mudi pri eni hiši, opravi komaj svoje misijonsko potovanje v enem mescu. Ko že telesno omagaže in ko mu zmanjka misijonskih snovi, mu že pride na pomoč mlajši brat, kateremu je že ogledil trnjevo misijonsko pot. Največje veselje pa ima gotovo »Bogoljub«, ako vidi, da se njegovi čitatelji in poslušalci tudi ravnaajo po njegovih lepih naukih. Posebno zavzet je za Marijine družbe, katere hoče prenoviti v duhu prave pobožnosti in brezmadežnega življenja. Letos je začel v našo faro v obilnejšem številu zahajati — v vsako okolico je dobil dostop. Zato si bo pridno prizadeval gojiti lepo življenje in zatirati vse slabe razvade: ples, ponočevanje, pohajanje po krčmah, neumno lišpanje, udaril bo tudi po grdem napuhu (ki se hoče polastiti tudi nekaterih naše Marijine družbe) ter prinašal vse pripomočke čednostnega življenja. V prvi vrsti prosi danes vse svoje čitateljice Marijine družbe, naj se navzamejo njegovega duha ter postanejo tudi bogoljubne, — ker bi bil drugače »Bogoljub« prisiljen, povedati pred vsem slovenskim svetom, kakšne napake obvladujejo mnogo članic naše Marijine družbe. — »Bogoljub« je sicer krotek in ponižen, pa če vidi, da se celo članice Marijine družbe rogajo njegovim naukom, ga tudi zgrabi sveta jeza! (Dobro povedal! Ur.)

Iz Ukev na Koroškem. Od 18. do 25. januarja se je obhajal pri nas sv. misijon, ki sta ga vodila

čč. oo. P. Alojzij Žužek in Jan. Pristov iz družbe Jezusove v Ljubljani. Splošno je bil dobro obiskan; obhajanih je bilo okrog 600, neobhajanih pa nad 50, samih naprednih, »bogaboječih« duš in nekaj demokratov in kakih 10 oseb ženskega spola s pijankami vred. Jako značilno za naše verske in narodne razmere je to, da so ravno v osmini po svetem misijonu, na dan 1. februarja, torej še pred praznikom, priredili naši »boljši« kristjani, t. j. vaška inteligenca, ples za požarno brambo (bržkone z namenom, da se uniči sad sv. misijona); trudili so se na vso moč, da bi ujeli dekleta, vpisana v Marijino družbo; a vsa čast tistim; razen ene, kateri je bil ples ljubši kakor družba, se nobena ni dala premotiti. Sramotno pa je za one starše, oziroma matere, ki so pustile svoje hčere na ta ples, akoravno so gg. misijonarja in domači župnik pred njim ostro svarili. Da sv. misijon ni ostal brez sadu, kaže najbolj to, da se je zbralo 16 deklet, ki se hočejo pod Marijino zastavo boriti za pošteno krščansko življenje. Ako bo v resnici prišlo poleti na god sv. Alojzija do ustanovitve Marijine družbe, bode že to velikanski uspeh; dal Bog, da bi to navdušenje ne ugasnilo! Skoraj vse vpisane dekleta se v župnišču yadijo večkrat v tednu v cerkvenem petju in se jim kaj spodbudnega čita iz prejšnjih »Bogoljubovih« letnikov in je tudi pričakovati, da se bo število naročnikov »Bogoljuba« podvojilo.

Iz Kresnic. Na Svečnico je bila tu ustanovljena mladeniška Marijina družba. Gospod dekan iz Šmartna je sprejel 12 dobrih fantov.

Op. uredništva. Takih-le kratkih dopisov bi si želeli več, ki malo govore, pa veliko povedo; nekateri pa narobe: veliko govore, pa malo povedo.

II. Marijina kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani je priredila na dan nedolžnih otročičev, t. j. v nedeljo 28. decembra, jako lepo božičnico. Na sporedu je bilo: Cvekova »Božična«, M. Elizabete »Marijina svetinja«, Mitterer-Ferjančičeva »Slava Brezmadežni«, govor preč. g. voditelja in vodilne misli za novo leto, M. Elizabete »Za tabo«, prav ljubek je bil nastop malih deklic, ki so se na prav imeniten način zahvalile kongregantinjam za darovana oblačila, ki so bila pri tej božičnici razstavljena. Najlepša točka sporeda je bila krasna dr. A. Merharjeva igra »Skrivnostna zaroka«. Koncem vsega je bila tombola s 117 dobitki. Vse to se je priredilo zaradi tega, da bi se dala prilika zunanjim članicam (ki so izven Ljubljane), da bi se lažje udeležile našega družbenega shoda in vsaj enkrat na leto vse skupaj prišle. Toda opazili smo jih le malo. Kje so druge? So pozabile na svojo kongregacijo? Kakor da bi bile umrle, nič ni čuti o njih. V kongregaciji je življenje, pri zunanjih članicah pa spanje, vsaj pri nekaterih! Njim na čast pri-

redimo, pa jih ni, četudi bi marsikatere lahko. Pričakujemo, da bo drugo leto bolje.

Marija Pomagaj na Brezjah. Pred letom dni se je tu ustanovila dekliška Marijina družba. Priglasilo se je 31 deklet, 10 jih je pa pristopilo iz mošenjske Marijine družbe. Sprejem je bil kolikor mogoče slovesen. Dekleta so se zbrale v društveni dvorani in odtod šle z Marijino zastavo, med slovesnim zvonjenjem in pokanjem topičev, v cerkev. Ko so prišle v kapelo Matere božje, jih je p. Salvator Zobec, ustanovitelj in prvi voditelj tukajšnje Marijine družbe, pozdravil s primernim govorom. Razložil je zbranim poslušalcem namen in pomen Marijine družbe, na kar je sledil slovesen sprejem. — Mesečni shodi so bili zlasti v začetku dobro obiskani. Kmalu se je pa opazilo, da ta ali ona članica nima smisla za Marijino družbo; opustile so mesečne shode, mesečno obhajilo, — odpadle so. In to ni čudno. Komur je znano, koliko strastnih nasprotnikov ima tukajšnja Marijina družba, se ne bo čudil, če se ta ali ona članica izpozabi, odpade. Preobilne gostilne privabijo na Brezje ljudi vseh barv in značajev. Taki redni gostje silno slabo vplivajo na tukajšnje prebivalstvo, ki je precej vdano pijančevanju in strastno ljubi ponočne plesse. Ti so gotove dni v letu kar na dnevnem redu. Za dovoljenje se niti ne vpraša ne. Demar za kazen je vedno na razpolago. Oče župan pa glede tega tudi radi postrežejo. Jasno je, da v takih slučajih doni bogokletstvo in preklinjevanje Matere božje v cerkev, kjer se spoveduje in romarji opravljajo svojo pobožnost. Pijani plesalci so že tako predrzni, da okoli milostne kapele vriskajo in kolnejo — demonstrirajo proti ideji, ki se goji v kapeli Matere božje. Žalostno — toda resnično. Še žalostnejše pa je dejstvo, da se na Brezjah skoro vsako nedeljo zbirajo mladeniči razuzdanci iz sosednjih fará, pred katerimi niti romarji ponoči nimajo miru. Ako te čudne razmere vpoštevamo, moramo pozdraviti delovanje izobraževalnega društva in Marijine družbe. Članice naj se vestno zavedajo svojih dolžnosti, sklepov, s katerimi so jele služiti Mariji, pomočnici kristjanov, ko so ji na dan sprejema obljubile do konca dni posvetiti ji svojo dušo in telo, svoje življenje in smrt. Te sklepe jim je p. Salvator klical v spomin pri tridnevnih duhovnih vajah pred praznikom Marije, pomočnice kristjanov, glavne zaščitnice tukajšnje Marijine družbe. Slovesnega skupnega sv. obhajila so se na dan Marije, pomočnice kristjanov, udeležile vse članice. Nato so bile pa nanovo sprejete 3 kandidatkinje. — Tudi drugi družbeni praznik sv. Katarine se je zbrala z malimi izjemami vsa Marijina družba v Marijini kapelici pri sveti maši. Med mašo je prvokrat nastopil družbeni pevski zbor, katerega mojstersko vadi g. Bolè. Po kratkem nagovoru so članice ginjene prejele

sv. Rešnje Telo. Po obhajilu so pa zadonele družbene pesmi, katerim je sledil blagoslov z Najsvetejšim. Slavnosti so prisostvovala matere Marijinih hčera in s solznimi očmi blagrovale svoje hčere in prosile prospeha Marijini družbi. — Na praznik Brezmadežne je Marijina družba praznovala obletnico obstanka s sveto mašo in s skupnim sv. obhajilom. Popoldne so pa Marijine hčere molile molitveno uro v čast sv. Rešnjega Telesa. — Marijina družba bi bila na Brezjah lahko bolj številna, če ne bi bilo po gostilnah toliko razuzdanosti, ki mladino moralno ubija. Marijina družba na Brezjah naj procvita do zaželjenega uspeha. Težave pri tem delajo nasprotniki, ki se poslužujejo najbolj podlih sredstev. Brezjani, desetake imeti na razpolago za tistega, ki omadežuje kako Marijino hčer, je naravnost — satansko! — Marija, pomočnica kristjanov, varhinja brezjanskih Marijinih hčera, naj pripomore, da se te previdno in varno izognejo tem nevarnim zanjkam.

Lokavec (Goriško). V minulem letu je dobila naša cerkev dve novi zastavi, eno za Marijino družbo in drugo za družbo živega rožnega venca. Obe zastavi je napravila gospa Ana Hofbauer v Ljubljani, in sicer prav lepo in po nizki ceni. Tudi podobe so umetno izvršene. Zato jo vsem družbam in cerkvam toplo priporočamo! Držimo se načela, kot piše »Vodnik marijanski«: Zastava bodi delo domačih rok! Da smo dobili v enem letu obe zastavi, je posebna zasluga obeh prednic, ki sta nabirale potrebni denar.

Trbovlje. Vsako leto nekaj napredka. Letos 7. in 8. oktobra, ko je bilo češčenje presv. Rešnjega Telesa, smo imeli pri nas častno stražo pred Najsvetejšim. Po tri in tri belo oblečena dekleta s pajčolani na glavi, so se točno ob uri menjavale. — Konstantinsko slavnost dne 23. novembra smo prav slovesno obhajali. Ob pol 11. uri je bilo prav slovesno sveto opravilo ter prekrasen govor preč. g. župnika o svetem križu. Med sveto mašo smo imele skupno sv. obhajilo. Popoldne pa slavnost v lepo okrašeni dvorani društvenega doma. Na vspredu: Govor preč. g. voditelja M. D., nato nastopijo pevci, ki nas kar očarajo z lepimi napevi. Dekleta igrajo igro: »Skrivnostna zaroka«. Pri prosti zabavi smo se spomnile tudi ubogih bolgarskih otrok ter nekaj zanje nabrale. — 17. novembra pa se je poročila priljubljena članica Marijine družbe Frančiška Brič z Ivanom Krevl. Bilo srečno!

Vurberg. Konstantinsko slavnost smo v preteklem letu obhajali v dvorani vurberškega gradu. 23. novembra so dekleta uprizorile igro »Najdena hči«. Udeležba je bila od strani domačinov kakor tudi sosedov res lepa. Naša vrla predsednica Pavla Kreft je z navdušenimi besedami pozdravila navzoče ter razložila pomen

igre. Izvanredno lep dan za Marijino družbo je bil praznik 8. decembra, na katerega smo se pripravljale z devetdnevnic.

Svišno. Šolska mladina ima pri nas mesečno spoved in sveto obhajilo. Vsakdanje sv. obhajilo se množi tudi pri odraslih. — Marijina družba tudi ne spi, ampak marljivo deluje že deseto leto. Evharistični odsek dobro izpolnjuje svojo nalogo, tako pri glasni molitvi pred Najsvetejšim, kakor glede snaženja in krašenja cerkve. Svežega zelenja in cvetic ni manjkalo na oltarju tudi v najhujši zimi. — Le s fanti se ne dá nič

Misijonska cerkev v Rombu v Afriki.

doseči. Nekaj se jih je oglasilo za Marijino družbo. Bilo je že devet pripravljalnih govorov, pa ne kažejo nič vneme in veselja. Rajši se skrivajo po koru in drugih kotih, kakor pa da bi javno nastopili v cerkvi.

Iz Slov. Bistrice. Tudi k nam zahaja »Bogoljub«; nad 50 naročnikov imamo dozdej. Praznik Brezmadežnega spočetja je bil za nas dekleta dan duhovnega veselja. Naš za vse dobro vneti č. g. kaplan Ivan Alt so imeli pridigo za dekleta, ki so nam kaj lepo na srce polagali: Marijin otrok se ne pogubi, zato pa blagor ti, Marijina

hči. Med sveto mašo je bilo skupno sv. obhajilo. Popoldne pa zopet lep nauk in sprejem novink. Ve pa, dekleta, živite po teh naukih!

Dobrníč. Obhajali smo desetletnico Marijine družbe. V ta namen smo imeli tridnevno, da smo se mogli tem lepše pripraviti na Marijin praznik 8. decembra. In v resnici, ni je bilo skoro hiše, kjer ne bi bili ta dan prejeli svetih zakramentov. Popoldne je bilo sprejetih 24 deklet nanovo v Marijino družbo. Potem so dekleta priredile igro »Vestalka«. S tem je bila končana desetletnica naše Marijine družbe, ki smo se je že tako dolgo veselile; ne sme pa biti končano naše delo. Na delo, drage sestre, za. »Bogoljuba« in sploh za dobre časnike! Noben družbenik brez družbenega glasila! To mora biti naše geslo. Pridno sodelujmo pri raznih odsekih, zlasti pri društvu »Sveta vojska«, ki je prepotrebno za našo mladino. Tako bomo najlepše začele novo desetletje v Marijini družbi.

Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah. Tudi tukaj imamo Marijino družbo, ki pa še ni poslala nobenega dopisa v »Bogoljuba«, čeravno se že 13. leto krepko razvija pod vodstvom naših gorečih dušnih voditeljev. Ustanovljena je bila naša dekliška Marijina družba leta 1901 in šteje zdaj 240 članic. Za deset-, oziroma dvanajstletnico smo si dekleta oskrbele kip svete Neže, fantje pa sv. Alojzija, ki sta bila slovesno blagoslovljena 28. septembra. Na ta veseli dan smo se pripravljali s tridnevno. Čast. G. Rebrc, naš domačin iz kapucinskega reda, so nam v zgled stavili življenje sv. Neže in sv. Alojzija. Okoli 70 belooblečenih deklet je spremljalo podobno iz župnišča okoli cerkve med pritrkavanjem zvonov in veselim petjem mnogobrojnega ljudstva v cerkev, kjer so ju slovesno blagoslovili vlč. g. dr. Hohnjec s primernim govorom in slovesno sv. mašo, med katero so skoraj vse družbenice prejele sv. obhajilo. Za sklep konstantinske slavnosti 8. decembra smo okinčali oltar sv. križa in pri popoldanski službi božji ga je kot častna straža obdajalo 14 fantičev z gorečimi svečami. — Snujemo tudi odseke, posebno evharističnega, ker se precejšnje število vernikov udeležuje pogostnega sv. obhajila, posebno v majniku, adventu in ob drugih priložnostih vsak dan, kolikorkrat gredo k sv. maši. To je tudi pripomoglo, da se je v tem svetem letu od 1. majnika do 8. decembra prejelo 10.874 sv. obhajil. Vsaki prvi petek v mesecu imamo med sveto mašo skupno sv. obhajilo. Vsako nedeljo in praznik pa molimo od 1. do 2. popoldne iz knjige »Večna molitev« v dveh skupinah. 20. avgusta imamo celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa, katero od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer straži vedno nekaj belooblečenih deklet; vsako uro druga občina. Za sklep pa vsi skupaj sprejmemo Jezusa v procesiji okoli cerkve in nazaj v

njegov tihi dom. »Bogoljuba« bere vsaka Marijina družbenica, če ga nima sama, pa si ga izposodi. Nemila smrt tudi naši družbi ni prizanesla, ampak je v teh letih zahtevala 13 žrtev, večinoma mladih deklic. Zdaj bomo začeli tudi z abstinenco.

Vojnik (Štajarsko). Naša Marijina družba je bila ustanovljena že leta 1871. in je v celem okraju najstarejša. Gotovo ima tako stara družba mnogo Mariji zvestih družabnic že tudi v nebesih, mnogo v večnosti, mnogo pa še seveda tudi na zemlji. Letošnje leto se je družba prav lepo razcvitala. Šteje sedaj 274 družbenic, od teh jih je to leto nanovo pristopilo nad 100. Nad 30 let stara dekleta se niso nanovo sprejemala. Zelo veliko število starejših članic pa se je moralo izčrtati iz družbe, ker se niso hotele v svoji trdovratnosti držati družbenih pravil. Na ta način se je družba precej pomladila. Družba si je kupila letos tudi prav lepo zastavo, ki nosi na eni strani podobo presv. Srca Jezusovega, na drugi podobo Brezmadežne. Naukov, ki so se vršili mesečno, so se družbenice mnogoštevilno udeleževale. Prav pridno so se udeleževale tudi svetih obhajil, mnoge celo vsak dan. — Tudi mladeniška družba, ki je pri nas v teku let popolnoma izginila, se zopet lepo razcvita. Ni sicer še močna po številu, kajti nepotreben strah še navdaja mladeniče, da se bojijo nastopiti. Zavednih in dobrih mladeničev tudi pri nas ne manjka.

Reka v hrvaškem Primorju. Pri nas v društvu hčerâ Marijinih je prav malo ljubezni in edinosti, čeprav jo č. g. voditelj vedno priporočajo. Žalostne smo, da nekatere hrvatske Marijine hčere nas Slovenke tako po strani gledajo. Ako jih po pravilih tukajšnje družbe na ulici pozdravimo s »Hvaljen Jezus i Marija!«, nam še odgovora ne privoščijo. Pa vse to bi še potrpeli, saj trdno upamo, da nas Marija ne prezira, kajti ona je mati vseh, dobrih in manj dobrih. Ona ljubi vse z enako ljubeznijo. — Pa eno drugo potrebo še imamo, namreč slovenskega spovednika nam tukaj manjka. Ti, dragi »Bogoljub«, si že enkrat v lanskem letu o tem pisal, da dobimo slovenskega duhovnika na Reko, ali se sedaj že morda pozabil? — Priporočamo se v molitev našim sestricam, naj prosijo za nas Marijo, našo dobro Mater! — Slovenske Marijine hčerke na Reki. — (Slovenke in Hrvatice se pa res nikanj grdo ne glejte, ampak rade se imejte; saj imate že Lahe in Madžare, socijaliste in brezverce, ki vas grdo gledajo; vsaj med vami mora biti ljubezen! Slovenskega spovednika pa ne moremo dobiti; za silo se že razumete s hrvatskimi spovedniki. Ur.)

Iz Benečije. Kakor strela z jasnega neba me je zadela novica, da v Gorenjem Trbelju po šestih letih vnovič plešejo. Nisem veroval. Toda v resnici sem se prepričal. Sam sem šel mimo

dne 4. januarja. Kako bridko mota to biti tukajšnjemu dušnemu pastirju, sem sam pri sebi vzkliknil. Kaj, si mislim, mora vendar le satan zmagati? Hvala Bogu pa, da je Marijina družba ostala zvesta svoji ljubi Materi. Samo ena članica je postala nezvesta. Trbeljske deklice so vse v Marijini družbi. Še trbeljski fantje se niso vsi udeležili; večina fantov se še približala ni. Hvale vredno! Večinoma le tujci in tujke so gledali in trgali podplate v Trbelju. Satan si je gotovo drugač mislil, a ni šlo. Le kakšna babica, katera naj bi rajše doma molila rožni venec, ni znala sebe gospodariti in se je dala videti na plesišču. Daj Bog vsemogočni, da bi ondotni dušni pastir, ki tako goreče deluje za blagor svoje črede, imel vselej veselje nad sebi izročeni dušami! — Tujec mimoidoč.

Iz Vavte vasí. Pridno se udeležujemo mesečnih shodov in svetega obhajila, in ob delavnikih se tudi približujemo mizi Gospodovi. »Bogoljuba« prav pridno beremo; čeravno ga vsaka nima, si ga pa posodimo, da ga lahko beremo. Pritrkala je tudi smrt v našo družbo in je pobrala šest družabnic. Priporočamo jih v molitev. Dve sta šli v samostan; nekaj jih je šlo v Ameriko; nekaj jih služi v domačem kraju; nekaj jih je pa tudi iz družbe zdrsnilo. Vsako leto dobimo pa tudi nekaj novih tovarišic. Tudi sedaj čaka nekaj kandidatinj na slovesni trenutek, ko bodo sprejete v Marijino družbo. Še nekaj spodbudnega je bilo v naši fari. Imeli smo sveti misijon od 13. do 21. decembra. To so bili dnevi zveličanja. Bog daj svoj blagoslov in vztrajnost!

Iz Griž pri Celju. Iz Griž pač »Bogoljub« malokdaj dobi kako poročilo. A danes se moramo zahvaliti za milost svetega misijona, ki je bil od 13. do 22. decembra 1913. V prvi vrsti smo dolžni se zahvaliti Bogu samemu in č. gosp. župniku Ivanu Krančič, ki so nam oskrbeli to pobožnost, potem čč. gg. misijonarjem, ki so neutrudno delali od zgodnjega jutra pozno v noč. Naj Bog blagoslovi dobre sklepe, ki so jih ljudje naredili in naj se milostno ozre na molitve in svete maše, ki so bile opravljene v tem svetem času. Bog daj, da bi v tem nastopnem letu ne imel obstanka »Narodni list« in drugi brezverni listi na grižki pošti, kakor v starem letu! Bog daj milost in pomoč vsem liberalcem, socialnim demokratom in vsem drugim, kateri sovražijo duhovnike in nas zasmehujejo, ki duhovnike spoštujemo! Daj jim pravo spoznanje, dokler jim še ni prepozno!

Št. Vid pri Zatičini. Od naše Marijine družbe se pa nič kaj ne sliši, a vendar še živi. Mogoče bo imel »Bogoljub« tudi zanjo majhen kotiček, kjer bo tudi ona pripovedovala o svojem napredku. — Na novega leta dan smo imele gosp. urednika »Bogoljuba« v svoji sredi, in sicer prvičkrat. Naš novi gospod voditelj so jih povabili,

da nanovo sprejmo nekaj deklet v Marijino družbo in tudi drugače malo pogledajo, kakšno je kaj življenje Marijine družbe pri nas. Z veliko pazljivostjo smo poslušale nauk, ki so ga dajali in upam, da smo si ga tudi zapomnile; da bi se le še ravnale po njem! Poživiti hočemo odseke, katere že imamo; saj jih je precej, samo bolj skromno se razvijajo. Prav posebno skrb pa bomo obrnile na to, da se ustanovi treznostni odsek, ki je še najbolj potreben v naši družbi. Nikakor pa ni zadosti, da stoje ti odseki, ki jih že imamo ali pa jih nameravamo ustanoviti, samo na papirju; treba jih je skrbno gojiti, ker so za Marijino družbo potrebni. Delale bomo tudi na to, da se čim prej napravi »Marijin dom«, ki ga tolikanj pogrešamo. Kdo bo pa več pripomogel v to, da se napravi, kot dekleta Marijine družbe? Ako vsaka članica Marijine družbe stori svojo dolžnost in po vseh svojih močeh pomaga v to, da se postavi »Dom«, se bo kmalu dvigal lep in velik, kakor se spodobi za tako veliko faro; in dekleta bomo lahko ponosna na svoj trud, ki je rodil lep sad.

Iz Celja. Želimo iz srca, da bi nam novo leto rodilo več veselja, kakor nam ga je preteklo. V preteklem letu smo zgubile dve članici iz naše Marijine družbe: Ivana Vrečar, umrla 2. maja, in Helena Vлага, umrla 25. novembra. Poslovala sta se pa od nas tudi dva prečastita gospoda: Ivan Gorišek, ki so 11 let tako skrbno in požrtvovalno vodili našo družbo, in Ivan Zdravlič, ki so bili ustanovnik in goreč razširjevalec nam tako ljube in drage bratovščine Marije, kraljice srce. Imamo več gorečih duhovnikov, za kar moramo biti Bogu hvaležni; ta dva nam pa bosta vendar vedno v blažem spominu.

Iz Godoviča. 8. decembra smo imeli slovesen sprejem v Marijino družbo. Zjutraj med sveto mašo je bilo skupno sv. obhajilo; popoldne ob 2. sprejem. Veselje so nam prišle pomnožit dekleta iz Hotedršice. Naša družba je mlada, zato ima še veliko sovražnikov, pa bodo že morali utihniti. Za dobro stvar se nam ni nikogar bati!

Sv. Anton v Slov. goricah. Odkar je naša zelo številna deklinška Marijina družba po neumornem prizadevanju našega č. gosp. kaplana Martina Erhatica prenovljena, imamo me dekleta veliko nedolžnega veselja. Glavni praznik 8. decembra smo zelo slovesno obhajale, česar pa ne bom natančneje opisovala. To leto smo imele 7 zelo dobro obiskanih shodov. Za naše razmere pač več ni bilo mogoče, ker so nam vzele mnogo časa različne slovesnosti, katere so se tekem leta tukaj obhajale. »Bogoljub« in tudi drugo katoliško časopisje je po župniji precej močno razširjeno. Upamo ga pa s pridno agitacijo še bolj razširiti. Enkrat bomo imeli ustanovni shod »Svete vojske«, takrat pa bomo vam že poročali.

Sv. Jernej pri Ločah (Štajersko). Praznik brezmadežnega spočetja je bil tudi za nas šentjernejska dekleta dan veselja. Ustanovila se je že dolgo zaželjena Marijina družba. Ta dan nas je bilo slovesno sprejetih štirinosemdeset deklet. Dokaj lepo število za primeroma malo župnijo. Dal Bog, da bi ostale zveste obljubi, ki smo jo storile ter dobre hčerke Marijine. Da smo bile vesele, je umevno. Pa tudi žalovale smo ta dan. Spremili smo namreč k zadnjemu počitku rajno Jožefo Korošec. Kdo v bližini ni poznal naše male Zefke, kakor smo jo sploh imenovali? In kdo bi ne žaloval, ko je celo neki ne preveč pobožen mož rekel: »Pa res ne vem, komu bi ne bilo žal za to dekle.« Koliko zalih cvetk je nabrala, koliko vencev spletla za oltarje in druge svečanosti. Razširjala je »Bogoljuba« z vso vnemo. Dekleta je navajala za glasno, skupno in enakomerno molitev, češ, ako bodemo me molile lepo, bodo tudi drugi z nami potegnili. Vodila je sama glasno skupno molitev pred Najsvetejšim. Sploh je dekleta navajala za bogoljubno življenje. Skozi več let je že prejemale vsakdanje sv. obhajilo in Marijo častila z otroško ljubeznijo. Kako je želela Marijine družbe, saj je, ako je le prilika nanesla, delovala zanjo. In ko je videla zagotovljeno, je bila jako vesela. Me dekleta pa skušajmo posnemati njene lepe vrline.

Dovje. Na praznik brezmadežnega spočetja smo imeli slovesni shod in sprejem v Marijino družbo; sprejetih je bilo 9 deklet.

Motnik. Ob koncu leta kratko poročilo o naši M. D. K Sveti vojski je pristopilo 10 novih članic v II. stopnjo, 2 sta stopili iz II. v I. stopnjo. Zdaj torej šteje »Sveta vojska« 36 članic. Tudi je bil letos ustanovljen Marijin vrtec, kjer se otroci vadijo v abstinenci. — Ure Večne molitve, ki se moli pri nas vsako nedeljo in praznik, se nekaj deklet pridno udeležuje, pa žeteti bi bilo, da bi se pridružile tudi druge, ki jim dopušča čas. — Dekanijskega shoda na Skaručni se je udeležilo 19 deklet z zastavo. — V evharističnem odseku so si članice razdelile dneve, da se razun velikega dela prejema sv. obhajilo vsak dan.

Sv. Peter na Medvedovem selu (Štajersko). Kakor po mrzli zimi pride vesela cvetoča pomlad, tako se je tudi v naši župniji spremenilo, odkar so prišli č. g. župnik Gomilšek. Ustanovili so nam Marijine družbe za može, žene, fante in dekleta, v katerih so združeni večinoma vsi farani. Pa tudi po sosednih župnijah je bila njihova skrb, da so se ustanovile Marijine družbe. Ustanovljeni so tudi odseki, ki dobro delujejo. Z veliko gorečnostjo delujejo za treznostni odsek, ki je bil v naši župniji zelo potreben in bo tudi Peterčanom veliko koristil. Prejemanje svetih zakramentov se je v naši mali župniji silno pomnožilo. Lansko leto je bilo sv. obhajil nad 18.000, kar prej gotovo v petih letih ni bilo.

Novaštifta pri Gornjemgradu. Pri nas še nimamo lastne Marijine družbe, pač pa je nekaj deklet zapisanih v Nazaretu in nekaj tudi v bližnjem Gornjemgradu. Bi li pri nas ne uspevala Marijina družba? Tukaj v nekdanj slovečem Marijinem svetišču bi krasno cvetela. Delajmo za ustanovitev Marijine družbe!

Tržič. Dne 9. marca se je iz te solzne doline preselila k svoji nebeški Materi naša, nam nad vse draga sosestra gdčna. Leontina Pollakova. Bridka žalost je navdala nas vse ob izgubi nam tako dobre, priljubljene gospodične. Zelo je bomo pogrešali, kajti ona je kot tajnica delovala v družbi že nad 15 let. Z največjo vnemo in požrtvovalnostjo se je trudila za družbo vsa leta. Veliko skrb in zanimanje je imela za posamezne odseke; bila je pri odseku za olepšavo cerkve, pri treznostnem odseku (abstinentka), pri pevskem odseku, pri odseku za češčenje sv. Rešnjega Telesa itd., pri katerih je neumorno sodelovala. Svoj tajniški posel je izvrševala v najlepšem redu. Njeno dolgo bolezen, katera je trajala več let, je gospodična prenašala s tako potrpežljivostjo, da smo se včasih naravnost čudile. Tudi zadnjih šest mescev, ko je morala ostati v postelji, ni nikdar tožila. Čimbolj ji je življenje potekalo, tem veselejši obraz je kazala, ker njena edina želja je bila, skoraj se združiti z nebeškim ženinom. Skromna in ponižna je bila do popolnosti, njena vstrajnost v molitvi in prejetanju sv. zakramentov občudovanja vredna. Ni se zbal težavne poti v cerkev, katera ji je večkrat delala preglavico, samo da je vsaki dan prejemale tisti kruh, ki ima vse sladkosti v sebi. Veliko češčenja je izkazovala tudi presv. Srcu Jezusovemu. Bila je lep zgled družbi in celi župniji. — Pogreb rajnice se je vršil v ponedeljek, 11. marca popoldan. Udeležile so se ga: dekliška Marijina družba v polnem številu, ženska Marijina družba z zastavo, Marijin vrtec in kot podporni članici se je tudi ženski odsek društva sv. Jožefa pridružil z zastavo. Najganljivejši prizor je bil, ko so preč. gospod župnik, obenem voditelj, pri odprtem grobu, poslavljajoč se od nje, v prekrasnem govoru priporočili njeno življenje v posnemanje vsem dekletom, zlasti Marijinim družbenicam. Pevski odsek je zapel v slovo tri žalostinke. S solzami v očeh smo se ločile od nje v trdni veri, da vidimo se nad zvezdami, da vidimo tam v raju se nad zvezdami.

Šmibel pri Šoštanju. Naša M. D. ima tudi misijonski odsek. Č. g. voditelj se zelo zanimajo za to apostolsko delo. Priporočali so, da bi pobirale za enega novomašnika v Bosni. Sicer težavna naloga, ali z božjo pomočjo smo v par mescih nabrale pri dobrih ljudeh 257 K 30 vin. in nekaj perila. Iz tega denarja je dobil č. gosp. novomašnik Avguštin Halili hišno opravo za eno sobo. Veliko, nepopisno veselje smo napravili s

tem č. gospodu, za kar se v pismih iskreno zahvaljuje naši družbi in vsem darovalcem. Obljubil je, da bode maševal za nas in se pri svetih mašah spominjal vseh dobrotnikov. Bog povrni vsem, ki so k temu kaj pripomogli!

Stara Loka. Naš preč. g. dekan so oskrbeli naši M. D. 30. in 31. januarja, 1. in 2. februarja duhovne vaje, katere so prišli vodit preč. pater g. Žužek. Dasi je bilo iz oddaljenih vasi velik trud v najhujši letošnji zimi hoditi v farno cerkev, je prišlo k pridigam toliko deklet in tudi ženâ, da so gospod pater na prižnici izrekli zadovoljnost in pohvalo za skrb in trud dekletom. Na svečnico pa se je ustanovila družba ženâ, h kateri je bilo v prvič sprejetih 136 ženâ. Toda ne samo češčenje do brezmadežne Device so ta dan dekleta in žene skazale, ampak tudi za čast sv. Jožefa so lepo oskrbele. Ko so g. Žužek omenili velike potrebe nove cerkve sv. Jožefa v Ljubljani ter za to naznanili darovanje, se je tega domalega vsa cerkev udeležila, tudi možje; ženâ in deklet pa na stotine. Gospod pater so se jim lepo zahvalili.

Iz školje Loke. Pred šest in pol leti so vodstvo naše dekliške Marijine družbe prevzeli preč. gosp. mestni župnik in duhovni svetnik Avguštin Šinkovec. Ko so uvideli, kako potrebno bi bilo, da bi bili tudi možje in žene združeni pod praporom Marijinim, zato so pred par leti ustanovili Marijino družbo, najprve za može in potem tudi za žene. Tako so nekaj časa vodili vse štiri Marijine družbe, kar je bilo gotovo težavno delo, ki je presegalo njihove moči; zato so gospod svetnik, kakor tudi me z veseljem pozdravile vest, da bodo vodstvo naše dekliške Marijine družbe prevzeli novi gospod nunski katehet Viktor Kragl, ki so ob novem letu prišli k nam v škofjo Lošo. — V nunski cerkvi pred družbenim oltarjem se je zopet vpeljala vsako nedeljo in zapovedan praznik stalna ura molitve pred Najsvetejšim od 1. do 2. ure popoldne, h kateri družabnice prav pridno in rade zahajajo. Med uro družbene pevke zapojejo dokaj lepih pesmi, za kar ima posebno zaslužo častita M. Magdalena, ki tako radevolje petje podučuje in v cerkvi z orglanjem spremlja. — Posebno lepo je bilo pred našim družbenim oltarjem drugo nedeljo v postu, ko so naš novi družbeni vodnik ustanovili »Marijin vrtec« in ta dan vanj prav slovesno sprejeli 100 učenk zunanje uršulinske šole ob navzočnosti čč. samostanskih učiteljic, staršev in cele Marijine družbe. Najprvo so vrle male pevke prav proseče zapele »Nebeška vrtarica, čuj moj proseči glas; o, naj bom cvetka tvoja v nebeškem vrtcu jaz.« Nato so vse prav odločno odgovarjale na vprašanje: »Ali boste ljubile Marijo?« »Bomo.« »Ali boste Mariji zveste ostale do smrti?« »Bomo.« »Ali se boste Marije kdaj sramovale?« »Nikoli.« Slednjič vse

pokleknejo in se glasno posvete Mariji z molitvico »O Gospa moja.« Vsaka je nato izročila v roke duhovnikove svoje trdne sklepe tega dne in prejela svetinjo z opominom: »Sprejmi svetinjo in ljubi Marijo.« Ob sklepu je iz stoterih grl nedolžnih deklic Marijinega vrtca zadonela prošnja: »Izprosi, da ostanem vdana hčerka ti; ti mati mi ostani do konca mojih dni. Ob smrti pa popelji me k sebi v rajski dom, da tam, kjer ti si mati, tud' tvoja hčerka bom.« — V kratkem sta umrli dve družabnici. Prva Elizabeta Prevec, ki je bila 40 let v Marijini družbi. Pretresla pa nas je vest, ko je nagloma preminula F. Volgemut, zadeta od kapi. Služila je pri Koširjevi družini devet let. Bila je vseskozi dobra Marijina hči, zato pa lahko upamo, da je bila njena nagla smrt srečna. Bolehala je že dalj časa, pa kakor bi bila slutila bližnjo smrt, je sedaj v pustu, ko smo imeli štirideseturno pobožnost, napravila dolgo spoved ter je vsa potolažena rekla: »Zdaj se pa nič ne bojim, naj pride karkoli, če tudi smrt.« Nato je več dni zaporedoma pristopila k sv. obhajilu, dne 2. marca je mirno legla k počitku, prebudila pa se je v večnosti. Obe priporočamo v pobožno molitev. (Le pridne bodite, Ločanke!)

Hrenovice. Dne 8. decembra smo imeli slovesen sprejem novih članic v Marijino družbo; deklic je bilo 17, ki so jih sprejeli preč. g. dekan Matija Erzar iz Postojne. Lepo je bilo videti, ko je šla cela Marijina družba in trije duhovniki izpred kaplanije v sprevedu z zastavo v cerkev, kjer se je vršil slovesni sprejem novih članic. — Pred kratkim smo izgubile dve članici, ki nam jih je ljubi Bog poklical v večnost. Prva je Marjeta Turk iz Hrenovic, Revica se je ponesrečila, a upamo, da je zdaj vendar srečna. Druga pa Marija Petrovčič iz Gorič; umrla je dne 8. marca 1914. Rajnka je bila vseskozi vnetâ Marijina hči, pridna in požrtvovalna, vse je rada naredila v čast Mariji in pa v prid družbi. Rada je hodila k sv. maši tudi vsak dan, dokler je mogla hoditi, prejela je tudi večkrat sv. obhajilo. Torej dve članici je že spremila do jame naša nova krasna zastava. (Op. ur. Zakaj je pa pri vas letos število »Bogoljuba« padlo za celih 37?)

Šmartin pri Kranju. Kaj pa naša družba? Od ustanovitve 25. marca 1897 pa do konca leta 1913. je bilo sprejetih skupaj 339 deklet. Od teh jih je kot družbenic umrlo 27; poročilo se jih je 36; 4 so vstopile v samostan; 93 jih je bilo izključenih, oziroma so se same odpovedale; v druge družbe jih je prestopilo 34. Največ jih je prestopilo v Kranj. Veliko kranjskih deklet je bilo spočetka vpisanih pri nas. Ko se je pa pozneje ustanovila družba tudi v Kranju, so iste pristopile domači. Koncem preteklega leta je družba štela 145 rednih članic, 18 se jih pa pri-

pravlja za sprejem, tako da nas ni treba biti prav nič strah; nasprotno, precej močni smo.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah. Letos nam je poredni predpust pobral kar štiri najboljše fante iz mladeniške Marijine družbe. Med njimi zastavonoša in oba namestnika, ki sta celih 17 let zvesto hodila pod zastavo Brezmadežne in sv. Jožefa. Pred petimi mesci pa smo ravno na ta način zgubili vrlega prednika. Vsem tem je napravil družbin vodnik primeren nagovor pri poroki. Tudi tovariši so jim skazali poslednjo čast s tem, da so se udeležili slovesnosti z zastavo, znaki in belimi trakovi; med slovesno sv. mašo je tudi svetilo 12 svetilcev z bakljami. Najbolj ganljivo pa je bilo, ko so družbeniki na željo prednika in zastavonoša prejeli tudi sveto obhajilo ter so ga darovali za oba ženina. (Zelo lepo! Ur.) Ravnotako so storile družbenice, ki so se udeležile z zastavo in belimi oblekami. Naša želja je, naj Marija novoporočence blagoslovi z milim svojim Detetom! Upamo pa, da vsi ti, četudi so zapustili Marijino družbo, ne bodo nikdar zapustili Marije.

Idrija. Ker se že dolgo nismo oglasili v »Bogoljubu«, boste morebiti mislili, da naša mladeniška Marijina družba spi spanje pravičnega. To je bilo precej res, toda zadnji čas smo se malo zdramili. Dne 7. decembra je bila volitev predstojništva, v katero so bili izvoljeni sami dobri mladeniči. Od 26. februarja do 1. marca smo imeli duhovne vaje, katere je vodil č. g. P. Al. Žužek, S. J. Ob sklepu duhovnih vaj, dne 1. marca, je bilo skupno sv. obhajilo. Isti dan popoldan je bil sprejem. Č. gosp. P. Žužek je imel krasen nagovor in potem je sprejel v našo družbo 18 mladeničev, — med temi deset dijakov, — tako da šteje naša družba sedaj 47 članov. Lepo številce za naše mesto. Bog daj in Devica Marija, da bi vsi zvesti ostali naši najboljši Materi Devici Mariji skozi celo življenje!

Vipavsko Vrhpolje. V naši dekliški Marijini družbi se je duhovno življenje precej poživilo, povsod se kaže napredek, zlasti pri prejemanju svetih zakramentov; shode imamo redno vsak mesec. Nanovo je pristopilo več deklet, ena je šla v samostan, ena se je poročila. Marijin vrtec tudi obeta lepe uspehe, zlasti je veliko zanimanje za zamorčke; odkupile so že v tem letu eno deklico z imenom Marija, in še vedno zbirajo svoje darčke. Pri abstinenci se tudi dobro kažejo, več jih je že drugo leto popolnih abstinentov. — Ob koncu preteklega leta smo obhajali sv. misijon; vodili so ga č. gg. lazaristi iz Ljubljane.

Iz Novega mesta. Tukajšnja kongregacija obstoji od leta 1901. Članic je sedaj 90, ena je med tem časom vstopila v zakon, ena v samo-

stan. Hospitantinj imamo 33, kandidatinj 10. — Sv. obhajilo sprejmemo, če le mogoče, vsako prvo nedeljo. Precej jih je, a vendar veliko premalo, da pristopajo večkrat k angelski mizi. Seja predstojništva je redno vsako zadnjo nedeljo v mescu. Molitveno uro imamo vsako nedeljo pol ure pred krščanskim naukom. Družbeno sveto mašo imamo vsako prvo soboto v mescu. Knjige iz knjižnice, katerih imamo sedaj 850, se izposodujejo vsako nedeljo. Katoliškega shoda v Ljubljani se je udeležilo večje število članic. Nabirale in odposlale smo darove za sv. očeta, in sicer v denarju, kakor tudi duhovnih darov. Družbenemu oltarju smo preskrbele nov okvir. Naredil ga je lepo in poceni naš domači umetnik gosp. Vodnik. — Letos v januarju nas je razveselil z obiskom preč. gospod dekanijški voditelj. Imel je krasen govor in litanije. — Mesca januarja smo imeli zabavni večer s petjem in igro »Skrivnostna zaroka«. — »Bogoljuba« bera sedaj vse kongregantistinj in so tudi večinoma naročene nanj z prav malo izjemo. — Kakor smo že lansko leto tožile, tako tudi letos ponavljamo: primerne prostora nam manjka! Povsod na deželi imajo dekleta kako sobo na razpolago, kjer se lahko skupaj snidejo, da se kaj pogovore ali pa zapojejo, pri nas pa nimamo nobenega prostorčka, in to je tudi glavni vzrok, da se družba tako ne razvija kakor je želeti.

Iz Braslovč. Prosim, da bi naznanili v »Bogoljubu«: 14. marca je umrla v Braslovčah blaga, vzorna in zavedna mladenka **Tončka Ortl**. Bila je zgled nedolžnega in treznega življenja. Pred dvema letoma je stopila v prvo stopnjo »Svete vojske«, katero je z veseljem držala. Priporočajte jo blagim naročnikom »Bogoljuba« v pobožno molitev. Saj je Vaš cenjeni list razširjala, in kakor sami veste, podpirala tudi z denarjem ob koncu svoje bolezni. (Prav toplo priporočamo to blago dekle v pobožno molitev. Malo pred smrtjo je poslala 100 K za »Sveto vojsko« in izrekla, kako srčno želi, da bi se sveta treznost udomačila med Slovenci. Tudi za druge dobre namene je darovala. Bog ji bodi plačnik! Naj počiva v miru!)

SPOMINJAJTE SE UMLIH!

Francišek Vidmar, Bodganja vas pri Žužemberku.

Čenčur Rozalija, Sv. Jurij ob Taboru, dne 31. januarja.

Katarina Globočnik, Tržič, 19. februarja.

Frančiška Justin, Volča pri Škofji Loki, dne 27. februarja.

Leontina Pollak, Tržič, 7. marca.

Frančiška Možina, Poljane nad Škofjo Loko, 12. marca.

Misijoni.

Vsakdanji kruh. Misijonarji, ki širijo katoliško vero med razkolniki in delajo za zedinjenje razkolnikov, so prepričani, da bodo mogli razkolnike s katoliško Cerkvijo zediniti le domači misijonarji, rojeni in vzgojeni v dotičnih deželah. Zato so po naročilu in s podporo papeža Leona XIII. misijonarji asumpcionisti na vzhodu ustanovili več katoliških semenišč za vzgojo prihodnjih apostolov Bolgarov, Grkov in drugih razkolnih narodov. Ta semenišča se vzdržujejo s podporo iz katoliških dežel. Iznajdljiva krščanska ljubezen je za vzdrževanje teh semenišč iznašla delo vsakdanjega kruha. Dobrotnik si izbere en dan v letu in za tisti dan preskrbi najpotrebnejši živež; v ta namen daruje 20 K. Za dobrotnika se tisti dan v kapeli misijonskega semenišča opravi sv. maša in en deček prejme sv. obhajilo za dobrotnika; v obednici se pred jedjo imenuje ime dobrotnika dotičnega dneva in vsi gojenci molijo zanj. Naši slovenski dobrotniki s posebno vnemo skrbijo za vsakdanji kruh za bolgarsko misijonsko semenišče v Kara-Agaču pri Odrinu. Lahko pa tudi več dobrotnikov skupno zbere 20 K ter tako preskrbi en vsakdanji kruh. Sv. oče so to bogoljubno delo potrdili ter vsem pobožnim družbam, ki podpirajo misijonska semenišča asumpcionistov, podelili (dne 9. julija 1913) naslednje **popolne odpustke**: 1. na dan sprejema v dotično družbo; 2. ob smrti uri; 3. na praznik sv. Petra in Pavla; 4. vsake kvatre enkrat, in sicer v sredo ali petek ali soboto. Teh odpustkov se lahko udeležijo Marijine družbe, če z »vsakdanjim kruhom« podpirajo misijonska semenišča na Balkanu; teh odpustkov bodo odslej deležni tudi udje Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Da ne bo kake zmešnjave in da se lahko vse pravilno uredi, prosimo, naj se darovi za vsakdanji kruh pošiljajo vselej le naravnost Apostolstvu v Ljubljani (Semeniška ulica).

Dobre knjige.

Družbenik Marijin — kdaj ga bomo spet dobili? Deset tisoč izvodov I. izdaje »Družbenika Marijinega« je bilo razprodanih v poldrugem letu. Iz tega smemo sklepati, da je »Družbenik« prav dobrodošel in bil prav dobro sprejet. Po II. izdaji že močno poprašujejo. Da še dozdej ni izšla, je zopet kriv tiskarski štrajk, vsled katerega je delo v tiskarni zastalo. Zdaj je že v delu in mesca majnika ga boste že dobili. Prosimo torej lepo samó še malo potrpljenja.

Lurški prizori. Lani osorej so bile razposlane šmarnice s tem naslovom mnogim na ogled in v eventualno naročbo. Ker pa je treba s tukajšnjo

»tiskarno J. Krajec nasl.« skleniti obračun, se vljudno opozarjajo dotičniki, ki knjige niso vrnili, da po takrat pridejanih poštnih položnicah nakažejo vsotico 2 K 10 vin. v pokritje tiskovnih in vezalnih stroškov. — Knjiga je zelo primerna za šmarnice doma in v cerkvi. V tukajšnji zalogi se dobi še mnogo izvodov. — Izdajatelj Anton Zlogar, kanonik v Novem mestu.

Pot v nebesa ali življenje udov tretjega reda sv. Frančiška. VI. natis. Cena z rdečo obrezo 1 K 80 vin., z zlato obrezo 2 K 40 vin., v finem šagrinu 3 K 20 vin. — Ta novi natis za ude tretjega reda nujno potrebnega molitvenika je izpopolnjen z vsemi novimi določbami in molitvami.

Pot k Bogu. Molitvenik za odrasle. Cena z rdečo obrezo 1 K 20 vin., z zlato obrezo 1 K 60 vin., v šagrinu 2 K 80 vin., z vatiranimi platnicami 3 K, najfinejša vezava 5 K. — To je najbolj priporočljiv in najpopolnejši molitvenik, katerega naj si nabavi vsak odrasel Slovenec.

PODPIRAJMO DOBRODELNE ZAVODE!

S Krasa: Glavna opora verske zavesti in pot do prave časne in večne sreče so katoliške šole. Pa tudi te takozvane katoliške šole žalibog ne ustrezajo svojemu namenu, in sicer radi tega, ker nam še vedno primanjkuje dobrih katoliških učiteljev. Presrečna župnija, ki ima katoliške učitelje, ki so res pravi krščanski vzgojitelji! Srečne posebno tiste fare, kjer delujejo samostanske šole! Tako šolo imamo mi Kraševci v krasnem Tomaju, kjer deluje šest častitih sester kot učiteljice. Ker je pa zavod postavljen z velikimi stroški, je navezan na srca dobrotnikov in njih prostovoljne milodare. Deželna vlada v Ljubljani je dovolila imenovanemu zavodu pobiranje miloščine po vsej kranjski deželi. Če torej, dobro kranjsko ljudstvo, letos na pomlad potrkajo na vrata naše častite sestre, proseč milodarov za omenjeno prekristno šolo, pokažite, da imate odprto srce in darežljivo roko v dušno korist našemu kraškemu ljudstvu!

Razno.

Verske umetnine izvažajo iz Francije, da je grdo. Odkar so framasoni prodrli s proticerkvenimi postavami in si po krivici prilastili cerkvâ in cerkvenih umetnin, se nahaja pri pariških starinarjih vse polno cerkvenih predmetov, ki imajo umetniško vrednost. L. 1907. in 1908. so oddali v pristanišču Bordó nič manj kot 2800 zabojev s samimi cerkvenimi umetninami. Ti zaboji so romali v Združene države ameriške. — Tako se dela s Cerkvijo in s cerkvenimi predmeti, ki jih je napravilo ljudstvo — tam, kjer pridejo do

veljave v državnem zboru ljudje svobodomiselci in brezverci!

Vendar nekaj poguma! Policijsko ravnateljstvo v Pragi je razpustilo društvo »Svobodna misel« ter zaplenilo društveno premoženje ter vse stvari v društveni pisarni, tako da tudi listi tega društva ne morejo iziti. Policija je to modro odredbo izvršila vsled tega, ker se društvo ni brigalo za društveno postavo. Če je vlada prišla do prepričanja, da je treba najprej zatreti in pogasiti ognjišča vsega zla, je to dobro znamenje. Samó da bi vedno takó ravnali!

Ameriški mornarji pri sv. očetu. Ameriška mornarica je bila dalj časa zasidrana v neapoljskem pristanišču. Okrog sto vojakov je prosil za avdijenco pri sv. očetu, ki se jim je dovolila. Vojake je predstavil rektor ameriškega kolegija v Rimu.

Pomanjkanje duhovščine. Tudi na španskem se čuti, da se število semeniščnikov čedalje bolj krči. Leta 1880. je vstopilo 18.397 gojencev v vsa bogoslovna semenišča, letos pa samo 6998.

Misijonski praznik. V Monakovem je veljala prva nedelja v adventu, dne 30. novembra, kot velik misijonski praznik; po vseh cerkvah so imeli cerkvene govore misijonarji raznih redovnih hiš.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka oseba za spoznanje poklica, vreden prejem sv. zakramentov ter za zdravje. — Hči svojo mater, da bi srečno prestala operacijo. — Marijina hči Brezmadežni Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu za pravo spoznanje, zadobljenje miru, vreden prejem sv. zakramentov, popolno čistost in ljubezen do Jezusa in Marije. — Brata pijanca in sestré, da bi Božu dopadljivo živele. — Tri deklice za pravo spoznanje, krščansko življenje in ohranitev čistosti. — Dve osebi za dušno in telesno zdravje, vdanost v voljo božjo in srečno smrt. — Nekí oče-abstinent za stanovitnost, modrost, vstrajnost v verskem oziru ter dosego svojih ciljev. — Dve družini, ki sta zašli na kriva pota. — Neka družbenica priporoča svojo na smrt bolno mater.

ZAHVALE.

Neka oseba za vrnjeno zdravje po opravljenem devetdnevniku na čast Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. — Številna družina škofu Antonu Martinu Slomšek za uslišanje v nekí zelo važni zadevi po opravljeni devetdnevniku njemu v čast.

Darovi.

Za balkanske misijone. Marija Drobež 30 K. — Marijina družba v Čemšeniku mesečno zbirko za december 16 K 10 vin., za januar 13 K, za

februar 10 K 74 vin. — Več dobrotnikov iz Vipave po g. dekanu 120 K. — Po frančiškaneu br. Ksaverju 10 K. — Jerica 4 K. — Župnija Homec 22 K. — Msgr. dr. A. Ušeničnik 10 K. — Z Blok 5 K 50 vin. — Katarina Korelec 5 K. — Župni urad Javorje 10 K.

Za misijone. T. Wurzer 5 K.

Za bolgarski misijon. Tončka Rožman 5 K. — Župnija Ljubno 19 K. — V zakristiji Srca Jezusovega 7 K za Bolgarijo in 5 K 60 vin. za Macedonijo. — Vikarij J. Fon 40 K. — Dekliška zveza v Zgornji Radgoni 10 K. — Tomaž Ješovnik 5 K. — A. Metelko 8 K. — župnija Vinica 5 K. — Neimenovan 3 K. — Ana Hrapot, Sv. Peter v Sav. dolini, 30 K. — Od Sv. Jurija ob Tab. 100 K. — Ivana Sedej 5 K. — Marijana Kos 5 K. — Gregor Jerolič 3 K 30 vin. — Jož. Gselmann v Kočah 10 K. — M. Mikec 1 K. — Iz Nove štifte, Štajarsko, 35 K 90 vin. — Gosp. župnik Sajè 5 K. — M. H. v Ljubljani 20 K. — G. župnik Bukowitz 10 K 06 vin.

Za črnohorske katoličane. Neimenovan 20 K. — Frč. Zlatnar 20 K. — Mar. Dolenc 10 K. — Gosp. župnik M. Sajè 5 K.

Za cerkev v Drežnici. Fr. Orehovc 2 K. — Neimenovana iz župnije Trebnje 50 K.

Za kruh sv. Antona. Marija Puc 2 K. — G. župnik A. Tecel, Bilčoves, Tom. Klinar 1 K.

Za bolgarske ranjence. Neimenovana od Sv. Jakoba 3 K.

Za bratovščino Naše ljube Gospe. Batuje-Selo 6 K 30 vin.

Za dobre namene. Neža Labodošek 2 K. — Neimenovan iz Št. Vida n. Ljubljano 20 K.

Za Bosno. Marijina družba v št. Ilju v Slov. goricah 81 K. — J. J., Sv. Jurij ob Tab. 20 K. — Jure Kocjan, Božjakovo, 6 K. — Rozalija Bešter 3 K. — Župnik Andr. Furlan 7 K 32 vin. — Od Sv. Jurija ob Taboru 157 K. — Marijina družba za žene v Leskovcu 11 K 50 vin. — M. H. v Ljubljani 20 K. — Gosp. župnik Sajè 5 K.

Za Detinstvo. Jož. Rozman 3 K. — Neimen. 1 K. — Iz Leskovca nad Školjo Loko 15 K. — Iz Radomelj 8 K. — Župni urad Sela p. š. 90 vin.

Za zvonove pri cerkvi sv. Jožefa. J. Rozman, Mirnapeč, 10 K.

Za bolgarske sirote. Neimen. 2 K. — Jerica Vrhovc 2 K. — Vinc. Košir, Kanal, 4 K. — Župni urad Javorje 5 K.

Za najpotrebnejše misijone. Kaplan Anton Kuhar 6 K 40 vin. — Ortl Tončka, Braslovče, iz Rečice na Štajarskem 50 K. — Iz Škranjeka 5 K. — Frančiška Kastelic, Amerika, 9 K. — Mina Mikelj 10 K.

Za afrikanske misijone. Od Sv. Jurija ob Taboru 100 K. — Z Erzolja 13 K. — Volilo Jožefe

N. pri Sv. Rupertu 30 K. — M. H. v Ljubljani 20 K.

Za kitajske misijone. Jožef Oblak, Amerika, 2 K. — Gosp. župnik Sajč 5 K. — M. H. v Ljubljani 20 K. — Neža Miklavc 10 K.

Za Marijin dom v Sarajevu. Iz Črnege vrha nad P. gr. 10 K. — Obe Marijini družbi v Gorica 20 K. — Marijina družba v Naklem (M. Markič) 11 K 20 vin.

Za odkup poganške deklice Jožefe. Volilo Jožefe N. 30 K. — Neimenovana na Blokah 20 K. — Za odkup dečka iz Vogerč 30 K.

Za afrikanske sužnje. Ivan Cigole 5 K. — Iz Petrovč 10 K.

Za Klaverjevo družbo. Zbirka z Blok 14 K 70 vin.

Za bratovščino sv. Jožefa. Z Blok 3 K 40 v.
Za Rafaelovo družbo. Katarina Korelec, Amerika, 9 K.

Za cerkev v Derviški Mogili. Vinc. Košir 2 K.
Za bolgarski vsakdanji kruh. Gosp. kaplan Krošelj v Šoštanju 20 K.

Za bosenske sirote. Mar. Kolarič 4 K.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa od 15. junija 1913 do 8. januarja 1914. Po »Bogoljubu 107 K 40 vin. — Zapogje 38 K 20 vin. — Kranj II. 12 K 60 vin. — Vrhpolje p. Vip. 37 K. — Goriče 72 K. — Stari trg p. Ložu 82 K 15 vin. — Trstenik 49 K 6 vin. — Skaručna 7 K. — Žiri 75 K 35 vin. — Žalina 90 K. — Nevlje za 1912 in 1913 104 K 30 vin. — Cerklje pri Krškem 145 K. — Sv. Trojica pri Trzišču 37 K. — Kočevje 45 K 32 vin. — Kranjska gora 74 K 36 vin. — Črni vrh nad Polh. gr. 79 K 87 vin. — Javorje nad Škofjo Loko 30 K. — Vače 35 K. — Sela p. Kamn. 75 K 40 vin. — Trebelno 30 K. — Struge II. 2 K. — Polica 62 K 40 vin. — Vinica 43 K 20 vin. — Sava 16 K. — Št. Rupert 100 K. — Črnomelj 70 K. — Št. Lorenc 120 K. — Srednjavas 151 K 70 vin. — Mirna 108 K 20 vin. — Lozice 20 K. — Begunje p. Lescah 24 K. — Krašnja 31 K. — Polh. gradec 115 K. — Kamnik 200 K. — Tomišelj 50 K. — Polšnik 30 K 90 vin. — Hotič 21 K 60 vin. — Št. Jošt nad Vrh. 56 K. — Ribnica 307 K 40 vin. — Šmihel pri Žužemberku 29 K 50 vin. — Dražgoše 78 K. — Stopiče 69 K 20 vin. — Sv. gora p. Mor. 60 K. — Polom (Ebental) 28 K. — Borovec (Morobiz) 19 K. — Dole p. Litiji 72 K. — Vrhnika 215 K 40 vin. — Vavtavas 31 K 52 vin. — Sv. Trojica pri Mor. 10 K. — Vreme 20 K. — Zapogje II. 1 K 20 vin. — Čatež ob Savi 21 K 70 vin. — Polšnik 80 K. — Preserje 60 K. — Gojzd 34 K 50 vin. — Žužemberk 85 K 50 vin. — Sela pri Žužemberku 35 K 60 vin. — Sv. Peter, Ljubljana, 160 K. — Črnuče 53 K 60 vin. — Vipava 270 K. — Šmartin p. Litiji 58 K. — Šenturška gora 30 K 70 vin. — Po č. gg. uršulinkah 112 K. — Johana Mlinar, Dortmund, 70 K. — Delavke v tobačni tovarni 17 K. — Marija Čik

2 K. — Mar. Polak 1 K. — Mar. Berce 2 K. — Helena Ujc 1 K. — Franja Eberl 2 K. — Ivan Kregar 2 K. — Elizabeta Kregar 2 K. — Jul. Klein 2 K. — Jer. Klein 2 K. — Šubert Ljudmila i. dr. 4 K. — Frančiška Pretnar 2 K. — Frančiška Grčar 1 K. — Amal. Erjavec 2 K. — Katarina Dobrovoljec 1 K. — Ana Srdinjak 2 K. — Ana Skala 4 K. — Kronberger M. 1 K. — Neža Kraljič 1 K. — Katar. Pestotnik 2 K. — Lipah 1 K 10 vin. — A. Auer 2 K. — Klemenčič M. 3 K. — Benkovič Fr. 2 K. — Aleksandrine Logger 2 K. — Franca Novak 1 K. — Terezija Wurzer 2 K. — Več neimenovanih 10 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 20. marca č. gg.: Ign. Zaplotnik, katehet v Ljubljani, 35 K. — M. Škerbec, kaplan v Škocijanu pri Mokronogu, 9 K. — Julij Rutar, mestni kaplan v Trstu, 5 K. — J. Molj, župnik v Sostrem, 10 K. — Andr. Pavlin, župnik pri Sv. Katarini, 12 K. — Fr. Nastran, kaplan v Borovnici, 34 K. — Župnijski urad Kobarid na Goriškem, 58 K. — A. Oblak, župnik, Št. Lovrenc, 20 K. — Jos. Klopčič, kaplan, Trebelno, 10 K. — Otilij Medveš, kurat, Ročinj na Goriškem, 19 K 06 vin.; za župnijski Kanal pa 32 K 40 vin. — J. Šelih, župnik, Sv. Kunigunda, 10 K. — J. Murovec, dekan, Črniče pri Gorici, 30 K. — J. Filipič, dekan in č. kanonik v Ločniku na Goriškem, 36 K. — Jos. Plantarič, župnik, Dobrova, 71 K 24 vin. — J. Vurkelc, župnik, Dobrova na Štaj., 20 K. — G. Vilman, župnik, Ljubno, 17 K 36 vin. — Peter Likar, kaplan, Št. Jernej, 30 K 46 vin. — Henrik Verk, dekan, Videm na Štaj., 10 K. — Ign. Nadrah, spiritual, Škofja Loka (notr. uršul. šola), 61 K. — Iv. Erjavec, župnik, Gor. Logatec, 4 K. — Evg. Legat, katehet v Ljubljani, 17 K 90 vin. — J. Jereb, župnik, Škocijan pri Turjaku, 8 K 10 vin. — Iv. Trpin, župnik v Mošnjah, 7 K 30 vin. — J. Kovačič, beneficijant v Šmartnem, 15 K. — Ign. Leban, župnik, Batuje-Selo na Gor., 12 K 40 vin. — Svetnik S. Zupan, župnik na Ježici, 50 K. — Župni urad Brezovica v Istri 16 K 17 vin. — A. Širaj, župnik na Savi, 10 K. — Fr. Juvan, župnik, Sv. Križ nad Jesenicami, 13 K. — Iv. Perko, kaplan, Šmarjeta na Dol., 21 K 50 vin. — L. Makuz, kaplan v Tolminu na Gor., 66 K 18 vin. — Jakob Bajec, adm., Osilnica, 34 K 40 vin. — J. Ogrizek, župnik, Lom pri Trziču, 18 K 10 vin. — K. Supin, adm., Spodnja Idrija (zbirka na Gorah pri Idriji) 20 K. — S. Gregorčič, vikar, Avče na Goriškem, 27 K. — V. Vondrásek, župnik, Podbrezje, 44 K. — R. Potočnik, kaplan, Mokronog, 17 K. — Iv. Košir, vikar, Vedrijan na Goriškem, 12 K 03 vin. — M. Škerjanec, župnik na Premu, 10 K. — J. Rogelj, kaplan, Kostanjevica, 16 K. — J. Kepec, župnik, Selca nad Škofjo Loko, 22 K 34 vin. — Svetnik J. Zabukovec, župnik, Križe pri Trziču, 87 K 40 vin. — Iv. Leben, kurat v Libušnjem, 24 K

40 vin. — Jos. Štih, kaplan, Prevalje na Kor., 26 K 50 vin. — Katarina Starman iz Preske, 16 K 06 vin. — Gdčna Fr. Pernič iz Kranja, 61 K. — Č. zavod ubogih šolskih sester de Notre Dame v Šmihelu 30 K. — G. Franc Miglič, organist, Sv. Križ pri Litiji, 10 K 50 vin. s pripomno: »Tu Vam pošljem 10 K 50 vin. kot čisti ostanek od razprodanih »Requiem«, ki sem ga bil za sv. Destinvo namenil.« — (Bog plačaj!)

ZA BOSENSKI MISIJON.

A. Darovi v denarju.

Neimenovani iz Železnikov 2 K. — Uredništvo »Bogoljuba« za opeko brez nabiralne pole 11 K. — Ga. Ty. 18 K. — A. Drme za novomaš. 1 K. — M. Jereb s Količevega 5 K. — A. Kalinšek 2 K. — Neimen. iz Viča 5 K. — Neimen. iz Ljubljane 1 K. — Gdč. P. Schubert 3 K 50 vin. — M. Premru, Tržič, za razgledn. 2 K 60 vin. — Ga. Gl. 25 K. — M. Š. 7 K. — Š. pr. dr. 46 K 74 vin. — Neimen. kruh sv. A. 2 K. — Bar. Novačan za opeko 4 K. — Neznanez izročil v bos. kavarni gospe Schiff. 3 pole 30 K — in 1 polo 6 K 60 vin. — T. Skul za pod. 2 K. — Neimen. iz Hajdine 12 K. — Neimen. oddal v Alojzišču 1 K 30 vin. — Gdč. P. Drnovšek nabrala v Mar. dr. 1 K 40 vin. — Neimen. oddal v Ničmanovi prodajalni 20 K. — Po č. g. dr. Nastranu zbirka 35 K. — Mat. Zaplotnik 3 K. — Neimen. oddala v Alojzišču 20 K. — Iz nabiralnika v Ničmanovi prodajalni 14 K 70 vin. — M. Keršič 3 K. — Neimenovan oddal v Alojzišču 5 K. — M. Humek in M. Žvalič nabrale 5 K 80 vin. — M. Trunk nabrala med tov. delav. v Radečah 32 K. — Po č. g. dr. Nastranu 50 K. — Nabrala A. Gradišar, A. Kolarič 15 K. — J. Kačar od neimen. 8 K 60 vin. — Mar. Rode nabrala med dunajskimi Slov. za božičnico 20 K. — Po gospe A. Goričan 2 K od g. Šebat in gdč. Leben. — Zupljani v Ljubnem kot jubilej. dar za Mar. dom 9 K. — Č. g. žup. Jager 10 K. — Neimen. oddal pri Ničmanu 3 K. — gdč. T. V. 26 K. — Č. g. F. Schreiner, žalec, 20 K. — Več gospodičen 114 K. — Garvec R. po č. P. sup. Kunstelju 10 K.

B. Različni darovi.

Škofjeloške uršul. 1 stolo, 1 cibor. plašček. — Neimen. 1 staro žep. uro. — Gdč. Nanut 1 plašček za ciborij. — Po gospe A. Goričan od ž. gospe Toni 1 zaboj obleke in perila. — Ga. H. Schiffrer 1 mizni prt za novomaš. — Neimen. iz Gorenjskega 1 zavitek odrezkov. — Gdč. M. Levec, Šenturška gora, 16 parov nogavic, 2 kosa kvačk. čipk za rohet. — Ga. Kustin Giulia nove razglednice za dijake. — Po gospe A. Goričan 1 Misale Romanum, 4 knj. brevirja, 1 cerkv. zvonček. — Č. g. žup. Ogrizek, Dramlje, 1 star križni

pot, 1 moš. obleka, 1 talar in cingulum. — Ga. Ter. Šusteršič 21 kom. nove deške obleke. — Mar. Kern, Ljubljana sešila 18 otr. oblekc. — Mar. Brenšak v Mostah p. Komendi dala blago. — Uršulinke v Škofjiloki nabrale oziroma naredile: 2 roheta, 16 kom. razl. obl., 7 kom. razl. šolskih stvari. — Ga. M. Kurnik nabrala 1 zavitek oblekc. — M. Kostj. 2 zavitka moš. obl. — Tvrška Ničman 1 zaboj. — Gdč. M. Drofenik 1 zaboj. — Apostolstvo sv. Cirila in Metoda 2 zaboja platna, rjuh in odrezkov. — Neimen. oddal v Alojzišču 2 novi maji. — Neimen. oddal v Alojz. 6 hlač, 2 predpasnika. — Predstojništvo ljubljanskih uršulink 1 škatljo popravljenih in prenovljenih paramentov. — Al. Kolarič 21 kom. otr. obl. in perila. — Mar. družba Tržič za novomašnika A. Benkoviča 6 kom. zim. perila, 1 par toplih čevljev; za otroke: 4 pare copat, 5 srajc, 1 sukno, podkrilce, 4 predpas., 2 oblekci, 2 šala, 2 para rokavic, 4 pare nogavic in 15 ovratnikov za dijake. — Uršulinke v Škofjiloki 8 parov nogavic, 12 kom. raznih obl., 40 kom. perila, 1 škatlja cvetličnih semen. — Ga. M. Kurnik 1 zav. obleke in obuvala. — Gdč. P. Lekan 1 odejo, 3 obl. — G. M. Kostj. 2 celi obleki za dijake. — Ga. Sch. 1 zabojček sladkarij. — Ljubljanski bogoslov. 8 kom. stekl. cerkv. posode. M.

Gradec. Kje se dobi dobro prenočišče in poceni? Večkrat iščejo Slovenke v Gradcu poštenega prenočišča. V Prokopigasse št. 12, III. nadstropje, je več postelj na razpolago. Neka Marijina družbenica je vzela več sob v najem in oddaja čedne in snažne postelje po 24 vinarjev. Ni treba torej poštenim dekletom prenočevati po gostilnah, kjer je toliko nevarnosti za dušo in telo. — Tudi za celo družino se dobi stalno stanovanje. Istotako dobé stanovanje dijaki in, če želijo, tudi hrano. Vpraša se pri gospodnji Mariji Zagajšek v isti hiši. Prokopigasse je blizu glavnega trga (rotovža). Kdor sam ne najde, naj vpraša kakega stražnika na glavnem trgu. — Priporoča se najtopleje, da se Slovenci in Slovenke poslužujejo te prilike.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Ker ste ob štrajku imeli post od »Bogoljuba« in ste bili vsled tega na škodi, zato je bila zadnja številka bolj obilna in današnja ravnotako, — vsaka debela po tri pole. Upamo, da boste s tem potolaženi vsi, ki ste zdihovali: Oh, kje je »Bogoljub«? Zakaj ga tako dolgo ni! Zagotovimo pa tudi lahko, da se nam na ta način, kot zadnjič, ne bo več zlepa nit pretrgala. Zdej pridemo zopet na red.

10. Veliki petek. Kdor danes popoldno od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popoln odpustek tisti dan, ko zadosti velikonočni dolžnosti.

12. Nedelja. Velika noč. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; b) udom rožniveške bratovščine; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

16. Četrtek. Sv. Rafael. Popolni odpustek tretjerednikom, kateri svoje obljube ponove ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so danes zadržani.

24. Petek. Sv. Fidel. Popolni odpustek tretjerednikom.

26. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Torek. Zveličani Lukezij. Popolni odpustek tretjerednikom.

Darovi.

Za cerkev sv. Jožefa (mesca februarja). Iz Stare Loke 261 K. — Iz Horjulja 215 K. — Marija Bobek 100 K. — Preč. gosp. kanonik Tom. Kajdiž in duh. svetnik Sim. Zupan po 50 K. — Iz Žaline 41 K. — Marija Krek 40 K. — Vlč. gg. Jan. Drešar, Jan. Lesar, Vikt. Čadež, Ana Šabec, Jožef Ilgovec, Marija Lužar po 10 K. — Jos. Sicherl 8 K. — Vlč. g. Ig. Nadrah 5 K. — Delavke tobačne tovarne 4 K 10 vin. — Neimeno- van 110 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. V zakristiji cerkve Srca Jezusovega 84 K 72 vin. — Slovenci v Kairo 50 K. — S. Rojnik 20 K. — Iz Vel. Dola na Krasu 9 K 40 vin.

Steckenpferd-lilijino mlečno milo

je slejkoprej neobhodno potrebno za racijonaino negovanje kože in lepote. — Vsaki dan pohvalnice. Dobi se povsod à 80 vinarjev.

Vsaki dan

otrdi to prepričanje:
nežno vonjavo, istotako fini okus, —
polno zlaturujavo barvo da naši kavi
edino le dobroznani, izkušeni za-
grebški

„kavin pridatek pravi : Franck :“
s tovarniško znamko „kavin mlinček“.

Trganje! Revmatizem!

trganje po udih, podagra, ischias, trganje v ledjih, revmatizem v členkih, odstranijo vspešno **Remmelove rastlinske kapljice**. Jemljejo se notranje, so najčistejši rastlinski izdelek, nikakih škodljivih stranskih učinkov, nikako vdrgnjenje. Vdriganja so kot znano brezvspešna. Nad 700 sijajnih priznanj. 1 steklenica 6 kron. **Regina laboratorij KARL REMMEL, Landshut 699, Bavarsko.**

Tovarne za asbestškrilj „Zenit“
družba z omejeno zavezo Mor. Žumberk
dobavljajo najboljši in najcenejši
krovski material.

Zastopnik: **Zajec & Horn, Ljubljana.**
Dunajska cesta 73. 234

Vsakemu slovenskemu krojaču

najtopleje priporočamo, da si naroči novo poletno kolekcijo od največ ponujajoče tvrdke sukna

Rudolf Foukal, Krnovo

Ravnatoko naj vsak Slovenec pri svojem krojaču zahteva to kolekcijo. 3833

Mnogo krojačev!

Mnogo krojačev!

Zahvala.

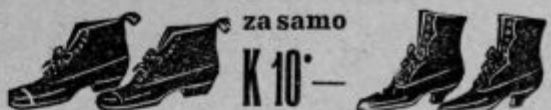
552

Pred ca. enim letom sem naročil pri Vas 2 para čevljev za K 10— in reči Vam moram, da sem zelo zadovoljen, ker nisem rabil nikakega popravilja razen 1 para podplatov. Blagovolite tudi mojemu vsaku, gosp. K. L. v B. I. (Češko) poslati 1 par moških čevljev št. 42 in 2 para ženskih čevljev št. 36. takoj po povzetju.

Vas pozdravlja **K. B. v M. O. (Morava).**

S tem dajem javno na znanje, da mi je poverila hitro prodajo zaloge, neka prvovrstna tovarna za čevlje globoko pod lastno ceno. **Dokler je kaj zaloge prodajam**

dva para visokih čevljev na zadržgo
iz najboljšega črnega usnja, moderne
fasone in trpežne kakovosti

čisto po želji za moške in ženske, vsakemu po povzetju. Pri naročilu zadostuje, da se navede številka ali pa mera v centimetrih.

J. Schüller, Dunaj III., Krieglergasse 6/43.

Vsako sredo in soboto prodaja

v prvem nadstropju Bonačeve hiše št. 5 v Šelenburgovi ulici, nasproti glavne pošte v Ljubljani, domače podjetje tkanin „HERMES“

razne ostanke

blaga za ženske in moške obleke, perilo itd. za skoro polovične cene.

611

SEMENA

zanesljivo kaljiva, dobavlja
osrednja semenska trgovina

Jindřich Vaněk, Praga, Uačlav. nam.

Slovenski ceniki na zahtevo zastonj.

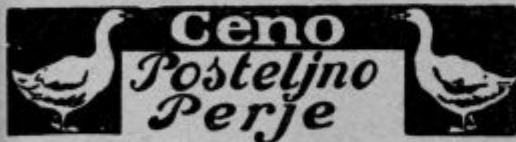
Kdor pošlje najmanj 40 naslovov posestnikov, učiteljev, lastnikov vrtov z natančno označbo bivališča in zadnje pošte, dobi zastonj za zanesljivega oznanjevalca vremena. 693

Izvoz češkega semenskega žita po vsem svetu.

OSTANKI!

3 m sukna za kompletno moško obleko . . . K 14—
4 in pol m modnega blaga za žensko obleko . . . 12-50
40 m ostankov za obleke, bluze in perilo . . . 20—
20 m 10—
1 kos alpske tkanine (23 m) 12—
1 " tkanine „Praga“ 14—
pošilja pošto obratno po povzetju tkalnica **Alojzj Križek, Šitova p. Jilemnici (Starkenbach) Češko.**

1 kg sivega skubljenega K 2—, boljšega K 2-40, pol belega prima K 2-80, belega K 4—, finega mehkega puha K 6—, prvovrstnega K 7—, 8— in 9 00. Sivega puha K 6—, 7—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3-50, 4. Pernice 200x140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4-50, 5, 5-50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13 in 15 razpošilja od 10 K dalje franko proti povzetju ali naprej vplačilu.

MAKS BERGER, Dešenica št. 198/4, Češki les.

Nikak riziko, ker se zamenjava dovolj ali denar vrne. 2460 Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastonj.

Kava se poceni

Najfinejša Soja-Perl-bobova kava, lepo žgana, zelo dobra in izdatna. Nikaka žitna ali sladna kava. Razpošilja se v vse kraje Avstro-Ogrske. Poštni zavitek netto 4 1/2 kg

le K 4-80 franko.

Najcenejše in najboljše kavi podobno blago. Naroča se pri: žgalnica za kavo „SANTOSA“, Kraljevi Vinohrady 1573. 500

Najvišja odlikovanja! Državna odličja! Tisoči priznanic!

Rešeni nadloge podgan in miši

bočete z uporabo v tisoč slučajih preizkušene

„PANITA“

Panit-kroglice za podgane, kroglice za domače in poljske miši učinkujejo naglo in absol. gotovo. Vporaba kar najbolj priprosta, učinek presenetljiv.

Panit kroglice za podgane 1 kg K 8—, 1/2 kg K 4-50.

1 poskusna škatlja pri predplačilu zneska K 2— franko.

Panit kroglice za miši 1 kg K 5, Panit kroglice za poljske miši 1 kg K 3— Pri večji nabavi znižane cene. Panit-prašek proti šturkam in gripem veni noči uniči vso zalogo popolnoma. Cena 1 velika škatlja K 2-25. — Pri naročilu nad treh škatelj se pošljejo franko. Izdelavatelj: kemikalni podjetji in specialitet, „Pan“, regist. varstv. zn. Dunaj XIII., Auhofstr. 65/W.

Zelj se zveza z razpredajali in zastopniki. Naredite takoj ali prhanite nastoj!

POL ZASTONJ!

Pri mojem izdelovanju tkanin se dobe vsak dan **ostanki raznega blaga** in da zabranim nakupičenje, jih moram oddati za vsako ceno.

Kdor hoče oskrbeti svojo rodbino za več let z obleko in perilom

mu pošljem na zahtevo za 909

18 kron 40 m ostankov

in sicer: najboljšega kanafasa za postelje, močnega oksforda za srajce, finega cefira, blaga za bluze in obleke, modrotiska in platna. **Vsi ostanki so le najboljše kakovosti, zajamčeno brez napake in perilni.** Dolgi so 4—12 m in še lahko vsak najboljše porabi. Tisoči priznanic, ki dojdejo tekom leta, so najboljši dokaz za dobro in ceno blago. Najmanj se naroči 40 m za 18 K po povzetju.

S. Stein, tkalnica platna, Nachod, Češko.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

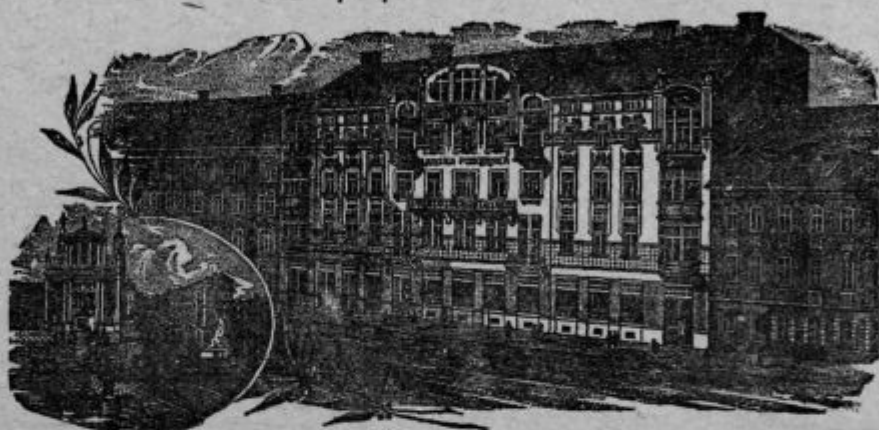
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritrilje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadrugički temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4 $\frac{3}{4}$ %

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 4-75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1913 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezpla. na razpolago.

Načelstvo.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
:: :: dame. :: 545 ::

Bogata zaloga 546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Naše gospodinje! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.